C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Dever_Joe&Grant_John-Legendy_o_Lone_Wolfovi_02-Temno_prichazi.PDB

PDB Name: Dever-Legendy2-Temno prichazi.t
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.5.2007
Modification Date: 13.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Temno přichází
Legendy o Lone Wolfovi 2
Joe Dever & John Grant
Praha 1995
The Dark Doors Opens
Concept and title © Joe Dever 1989
Text © Joe Dever and John Grant 1989
First published 1989 by A Red Fox Book
Translation © Petra Jůzlová 1995
Vydalo nakladatelství AFSF, Na Okraji 335, 162 03,
Praha 6, jako svou 36. publikaci.
Odpovědný redaktor Alex André Hlinka.
Překlad Petra Jůzlová.
Odborná a jazyková úprava textu Psena.
Ilustrace na obálce Peter Jones/Solar Wind.
Odborná, jazyková a grafická úprava elektronická sazba písmem Palatino a technická redakce André
ISBN 80-85390-36-1

V DŘÍVĚJŠÍCH DOBÁCH…

V době tak dávné, že nebyl ještě čas, byli jenom bohové a prázdnota.

Během bezčasé věčnosti bojovali Vládci Dobra s Vládci Zla. Obě strany chtěly svého protivníka zničit. Nikdo však nevyhrával, a tak byl boj čím dál tím zuřivější.

Bohyně Ishir, velekněžka Měsíce, si uvědomovala marnost tohoto konfliktu, uzavřela tedy s Naarem, Králem Temnoty, příměří. Tím nastal Ishiřin mír. Aby příměří potvrdila, vzala Ishir pravdu svého slibu a vytvořila z ní nádobu, kterou Naar naplnil podstatou své strašné moci. Tak vznikl Aon „Velká Rovnováha", vesmír, v němž se Dobro a Zlo navzájem vyvažovaly.

Bohové žárlivě střežili světy Aonu a Ishiřin mír byl brzy porušen. Byl-li dobyt některý ze světů Vládci Zla, byl na oplátku jiný svět zajat Vládci Dobra. Nakonec zbyl pouze jediný, neobsazený svět, Magnamund, kde se setkalo Dobro a Zlo v konečném střetu.

Jako první vstoupily do Magnamundu síly Ishiřina spojence, Kaie, Pána Slunce. Ten vyslal do tohoto světa bytosti, které na sebe vzaly podobu obrovských mořských draků. Nejmoudřejší z nich se jmenoval Nyxator. Avšak také Naar vyslal do oceánů Magnamundu své bytosti v podobě draků. Kai Nyxatora varoval a dal mu velkou moc, pomocí které Nyxator později vytvořil takzvané Kameny moudrosti, známé též pod názvem Kameny vědění. Nejprve tedy přišli do Magnamundu dobří draci a po nich zlí draci a celá staletí spolu válčili. Válku nakonec vyhrály síly Zla, ale Nyxatorovi se podařilo uprchnout a skrýt se ve žhavém jádru tohoto světa.

Naar neměl klid, dokud nebyl Nyxator zahuben, a tak po mnoha tisících let vyslal svého nejmocnějšího služebníka Agarashe Prokletého, aby pokořil Magnamund. Agarash stvořil Kameny záhuby jako výsměch Kamenům moudrosti. Nakonec Agarash bojoval v zemském jádře s Nyxatorem, zabil věkem unaveného draka a zmocnil se Kamenů moudrosti. Vypadalo to, že Zlo triumfuje, a Magnamund by byl ztracen, kdyby Ishir a Kai nevnesli do tohoto světa magii.

Jejich kouzelníci, Starší Magi, znovu získali Kameny moudrosti a po dlouhé a krvavé válce rozdrtili Agarashe a jeho říši. Začala doba míru, Věk Starých království, kdy vzniklo mnoho civilizací. Téměř o tři tisíce let později se náhodou mezi Magnamundem a astrálním vesmírem Dazhiarnem otevřela brána. Touto „Branou Stínů" přišli menší bohové Shianti. Ti shromáždili znalosti obou světů, fyzického a astrálního, a po mnoha staletích svou moudrost a znalosti vložili do drahokamu, a Měsíčního kamene, který byl vytvořen v Dazhiarnu.

To byl Zlatý věk, během kterého se objevilo mnoho lidských civilizací. Ale všechno nebylo v pořádku: přítomnost Shiantů nepříznivě ovlivnila rovnováhu mezi Dobrem a Zlem. Bohyně Ishir proto přišla k Shiantům, sdělila jim to a oni neochotně vrátili Měsíční kámen zpátky do Dazhiarnu a sami odešli do vyhnanství na vzdálený ostrov Lorn.

Ve světě se rozšířila nová rasa zvaná Drakkarimové. Byly to bytosti, které na sebe vzaly lidskou podobu, i když

neměly lidskou podstatu. Drakkarimové terorizovali celou zemi a pobíjeli všechno, co jim stálo v cestě. Za nimi následovalo ještě horší zlo. Naar stvořil nové služebníky Zla, Temné pány, a poslal je do Magnamundu. Temní páni s pomocí Drakkarimů rychle dobyli rozsáhlá území severního Magnamundu.

V zoufalství vyslali bohové Ishir a Kai na tento svět lidské bytosti, které se nazývaly Sommlendingové. Ty zatlačily zpátky nejmocnějšího z Temných pánů, Vashnu, a zabydlely se v malé zemi, Sommerlundu, sousedící se sídlem Vashnovy největší moci, s vyprahlou ohyzdnou oblastí, pojmenovanou Darkland. Sommer-lund oddělovalo od Darklandu, z nějž vyzařovalo Zlo, jenom pásmo Dumcragských hor. Sommlendingové měli kromě zbraní, které si sami vykovali, jen svou moudrost a odvahu a pak také zbraň, kterou dostali od Vládců Dobra, Sommerswerd neboli „Meč Slunce".

S pomocí Drakkarimů, nižších Temných pánů Xaghashů a zlých kouzelníků Nadziranimů vybudoval Vashna v Darklandu osm rozlehlých opevněných měst, z nichž největší bylo město Helgedad. V jeho temných kobkách plodil Vashna ničemná stvoření - Vordaky, vlkodlaky, Kraany, Zlanbeasty a Giaky. Stvořil také Helghasty, kteří na sebe mohli vzít lidskou podobu a vmísit se mezi Sommlendingy. Avšak kouzelníci z Bratrstva křišťálové hvězdy, sídlící v sommlendinském přístavu Toranu, je dokázali rozpoznat. K zatlačení Helghastů byl použit Sommerswerd. V bitvě u Maakengorgu zabil sommlendinský král Ulnar I. Vashnu a sám při tom přišel o život.

Baron z Toranu, sommlendinský válečník, který se vyznamenal v bitvě u Maakengorgu, našel Kameny moudrosti a získal z nich moudrost a sílu, které v nich byly ukryty. Založil řád Kai, přijal jméno Sun Eagle a vybudoval klášter, ve kterém byly vychovávány nadané děti tak, aby mohly plně rozvinout své skryté schopnosti Kai. Sun Eagle zapsal své zážitky a nově nabytou moudrost do Knihy Magnakai.

Temní páni mezi sebou bojovali o moc. Tak jako Sun Eagle hledal Kameny moudrosti, oni hledali Kameny záhuby, které se ztratily v hlubinách času. Úspěchu dosáhl Temný pán Zagarna, který stejně jako Vashna přísahal, že zničí Sommerlund. Vytáhl do boje proti klášteru, ale odvážní a udatní rytíři Kai jeho síly odrazili. Zagarnu to nezastrašilo a vyslal své špióny na královské dvory jiných národů.

Jeho největším přáním přesto zůstalo dobýt Sommerlund. V roce 5050 po stvoření Měsíčního kamene opustil kouzelník Vonotar, dychtivý odhalit tajemství magie pravé ruky, Bratrstvo křišťálové hvězdy a spojil se se Zagarnou. Temný pán ho zasvětil do svých tajemství výměnou za informaci, že se rytíři řádu Kai shromažďují každý rok o Fehrmanově svátku, v první jarní den, ve svém klášteře. Vonotar a Zagarna, usazeni na Zlanbeastech podobných netopýrům, přivedli ohromné množství Giaků, Kraanů a jiných zplozenců zla do boje, v němž chtěli zničit klášter a vyhladit řád Kai.

Téměř se jim to podařilo. Za úsvitu, kdy začal útok, byl mimo klášter jenom jediný člen řádu, mladý učedník Silent Wolf. Ten cítil nutkání jít ven a sbírat dříví, což kouzlem způsobila záhadná bytost Alyss. Jak potom běžel mezi stromy na pomoc klášteru, udeřil se do hlavy o nízkou větev a upadl do bezvědomí. Když přišel k sobě, zjistil, že už je po boji.

Silent Wolf by také přišel o život, kdyby nebylo Alyss, která zaměstnala Vonotara psychickým bojem, čímž poskytla Silent Wolfovi dost času na to, aby mohl uprchnout. Chlapec utíkal lesem, aby se dostal do hlavního města Holmgardu, kde chtěl informovat krále o tragédii v klášteře. Cestou se ocitl na mýtině, kde se setkal s kouzelníkem, přibližně stejného věku jako byl on sám, který právě bojoval s oddílem Giaků. Kouzelník se jmenoval Benedon a byl vyslancem Nejvyššího představeného Bratrstva křišťálové hvězdy. Jeho úkolem bylo informovat řád Kai o Vonotarově zradě. Silent Wolf zahnal Giaky na ústup a uzavřel s Benedonem přátelství.

Kouzelník se zeptal Silent Wolfa, jak se jmenuje, a ten mu odpověděl, že nyní, když jako jediný z řádu Kai přežil útok na klášter, přijímá nové jméno Lone Wolf.

1 V LESE

1

„Raději bychom měli jít hlouběji do lesa," řekl Benedon nervózně. „Všude tu poletují Kraani."

„Jdi sám. Já tu musím ještě něco udělat."

Jak běžel přes mýtinu, děkoval Lone Wolf v duchu tomu, že má na sobě zelený plášť s kapuci, který ho alespoň trochu maskuje. Vedle zbytků jednoho Giaka ležel jeho hrůzu nahánějící černý vroubkovaný meč. Lone Wolf se pohyboval tak tiše a rychle, jak jen dovedl. Uchopil meč za rukojeť a běžel zpátky k místu, kde se skrýval Benedon.

„Potřebuješ zbraň," zašeptal. „Meč Giaka sice asi není to, co by sis vybral, ale nic lepšího nemůžu zrovna sehnat. Vezmi si ho."

Kouzelník zdráhavě natáhl ruku, aby si vzal zbraň, ale sotva se dotkl rukojeti, cítil tak intenzivní fyzický odpor, že ho to až bolelo. Bylo to, jako kdyby meč byl nejen nositelem smrti, ale jako kdyby to byla sama smrt. Odtáhl se a zahodil zbraň zpátky do trávy na mýtinu.

„Bohužel nemůžu přijmout tvůj dar."

Lone Wolf se cítil zmateně a otráveně.

„Nebuď hloupý, když tě napadne Kraan, zemřeš, ale s mečem se můžeš alespoň trochu bránit." Lone Wolf vykročil znovu pro meč.

„Ne, nesahej na něj," křičel Benedon, svůj hubený, bledý obličej měl zalitý potem a jeho světlé vlasy byly mokré. „Nevíš, že - nemohu se toho ... té věci ... dotknout."

„Ale, pro lásku boha Kai-" začal Lone Wolf netrpělivě, ale kouzelník ho přerušil.

„Necítíš to?"

„Co mám cítit?"

„Necítíš duši toho meče. Je zlý. Je krutý. Je-" Benedon se zajíkl. Uvědomil si, jak jeho slova znějí nevěrohodně. Zkusil

to znovu. „Já ... Myslím si, že kdybych měl ten meč, moje duše by byla jako on."

„Necítím nic. Je to zbraň, to je všechno." pokrčil Lone Wolf rameny.

„Není to zbraň pro normální smrtelníky."

„Nemůžeš čekat, že by byla. Giakové jsou zplozenci Temnoty. Nemají duši."

„Dobře, cokoliv to je, já-" Benedon nemohl pokračovat. „Nemá to smysl, neumím to vysvětlit, ale nemůžu se té věci dotknout."

Praskot lámajících se větví nad nimi je oba polekal. Každý z nich reagoval po svém. Lone Wolf se hned přikrčil, chytil do obou rukou svou sekeru s dvěma ostřími a byl připraven k boji. Benedon skočil střemhlav do křoví a připravoval se na nejhorší. Znal tvary myšlenek, které by potřeboval, kdyby chtěl vyslat spalující energii, jež by zabila nepřítele, ale provozování magie bylo pro něj hrozně bolestivé a jeho rezervy už byly vyčerpány. Zkušenější členové Bratrstva křišťálové hvězdy by byli schopni snášet bolest delší dobu, ale on byl jen nejposlednějším začátečníkem.

Ty praskavé zvuky způsobil Kraan. Velké, netopýrovité stvoření s chtivými, ostrými drápy a dlouhým, krutým zobákem se zachytilo jedním křídlem za větev nad jejich hlavami a teď se snažilo vyprostit. Zuřivě klovalo do větve a když se mu nedařilo se osvobodit, začalo trhat za své vlastní křídlo. Při tom si nevšímalo ničeho kolem. Na zem padaly kapky šedozelené krve.

„Rychle," vykřikl Lone Wolf. „Možná, že nás viděl. Jestli ano a jestli se vysvobodí, prozradí, kde jsme. Musíme rychle zmizet."

Benedon reagoval pomalu.

„Dělej!"

Lone Wolf ho táhl za paži hlouběji do lesa. Nakonec kouzelníkovo tělo začalo poslouchat jeho příkazy a oba klopýtali hustým podrostem. Byli při tom dost hluční, ale neměli čas se o to starat - když budou mít štěstí, bude hluk, který způsobují, přehlušen plácáním křídel zamotaného Kraana.

Těžko říct za jak dlouho po tom se Benedon zhroutil na rezavý mech, prudce oddechoval a držel se za bok.

„Nemá to cenu," vzlykal. „Jdi dál beze mne."

Lone Wolf se sklonil, opřel se o rukojeť své sekery a podíval se dolů na svého svíjejícího se druha. „Myslím, že už jsme dost daleko. Jsem také hrozně unavený. Nemůžeme ale odpočívat dlouho, musíme jít dál."

Vysoko nad nimi se ozývalo krákání stovek kroužících Kraanů a křik hejna vyplašených ptáků, kteří byli vyrušeni z klidu svých hnízd. Z dálky k nim doléhaly bolestné lidské výkřiky. Ale Lone Wolfovi se zdálo, že na blízku není žádný Giak.

„Jaké máš plány?" zeptal se s předstíraným klidem Benedona.

„Myslím ... myslím, že se musím dostat zpátky do Toranu. Když nestvůry z Darklandu zničily klášter, jejich dalším cílem bude jistě Bratrstvo." Benedon sice mluvil přerývaně, ale jeho mysl byla podivuhodně jasná. „Možná že nejsem velký kouzelník, a určitě nejsem bojovník, ale nikdy bych si neodpustil, kdybych je nechal všechny zemřít stejným způsobem, jako byl vyvražděn řád Kai."

Lone Wolf viděl v tu chvíli rudě.

„Nebyla to moje vina, že jsem nemohl bojovat se Zagarnovými hordami," řekl tichým hlasem. „Uhodil jsem se o větev, když jsem běžel na pomoc svým druhům. Bylo to, jako kdyby mi ji někdo schválně nastrčil do cesty."

Uvědomoval si, jak nepřesvědčivě zní jeho vysvětlení, ale Benedon k jeho překvapení přesto přikývl.

Kouzelník náhle začal z nějakého, jen tušeného důvodu přemýšlet o Alyss. Vypadalo to, jako kdyby v tom měla prsty. Její síla byla ohromná, ale zdaleka nebyla všemocná. Alyss nebyla bohyně, nevěděl, co je vlastně zač. Věděl jen, že se postavila proti silám Temnoty. Napadlo ho, že asi sehrála nemalou roli v tom, že byl Lone Wolf při masakru ušetřen. To mu zvedlo náladu. Když mohla zachránit Lone Wolfa, mohla by pomoci také jemu. Řekla mu toho tolik, když se viděli poprvé. Možná by mohl žít.

Podle toho, jak se kouzelník tvářil, Lone Wolf uhodl některé z Benedonových myšlenek.

„Vypadáš, jako bys věděl něco, co já nevím," řekl.

„Povím ti o své přítelkyni," odpověděl Benedon a zvedl se na kolena. „Ty znáš Alyss, myslím, že nám oběma pomáhá - oběma dvěma, tobě i mně."

Myslela jsem si, že na to nikdy nepřijdeš, Benedone, řekl hlas v obou jejich myslích. Benedon ho hned poznal a vřele ho přivítal.

Ahoj, dovolil si v duchu říct.

Ahoj, ale nemám moc času na prázdné řeči. Udělám, co bude v mých silách, ale nemůžu nic slíbit. Nejlepší bude, když se vrátíš do Toranu. Lone Wolf má jiné věci na práci. Když všechno půjde dobře, uvidíte se v budoucnosti ještě mnohokrát. Mimochodem, vypadáš ohromně směšně. Tvoje vlasy jsou v hrozném nepořádku.

Hlas zmizel.

Lone Wolf stál a vypadal ohromeně.

Když se Benedon znovu postavil na nohy, zdálo se, že je naplněn novou silou.

„Ano," řekl kouzelník, „to je to, co musím udělat. Musím se vrátit do Toranu a pomoci Bratrstvu, jak nejlépe budu umět."

Lone Wolfovi zaplesalo srdce, ale nedal na sobě nic znát. Vůbec si nepřál putovat pohromadě s tímto neschopným člověkem, ale zároveň věděl, že jednou z povinností příslušníka řádu Kai je chránit slabé všemi způsoby. Proto zopakoval: „Jestli chceš, můžeme cestovat společně - ale já musím jít do Holmgardu. Musím varovat krále. Až dojdeme do Holmgardu, můžu požádat, aby tě do Toranu doprovázeli královi rytíři."

„To není potřeba," řekl Benedon.

„Ale jsi bezbranný!"

„Ne tak docela. Mám svoje kouzla."

Lone Wolf si odkašlal. Ten zvuk byl stejně výmluvný jako slova.

Benedon se usmál. Vypadalo to, že strach z něj úplně spadl. „Myslím, že kouzla mě dostatečně ochrání, když se znám s Alyss. Samozřejmě budu muset být opatrný, ale nedělej si o mne starosti."

Lone Wolf nemohl té proměně uvěřit. Ten třesoucí se mladík, který se mu ještě před chviličkou zdál být na obtíž, najednou téměř viditelně povyrostl.

„Co se děje?" zeptal se.

„Říkal jsem ti o Alyss-"

„Dovol, abych ti nevěřil," řekl Lone Wolf trochu nasupeně. Ve skutečnosti však byl méně podrážděný, než jak se snažil vypadat. Něco nebo někdo Benedona úplně změnil. Byl tu ten hlas v jeho vlastní mysli. Buď za tím stála jeho „přítelkyně" Alyss, nebo si najednou Benedon hrozně věřil, jisté bylo, že ho jeho víra naplnila sebedůvěrou. Nezáleželo na tom, co to způsobilo. Lone Wolf udělal, co mohl, aby Benedona přesvědčil, že má jít s ním, ale kouzelník jeho návrh odmítl.

„Tak se tedy rozdělíme," řekl.

„Ale ne na dlouho." Mladík se vymotal ze svého jasně zbarveného pláště a obrátil si ho naruby. Vevnitř byl plást šedohnědý, nikoliv nepodobný hnědé barvě okolních keříků.

„Co tím myslíš?"

„Tím myslím," odpověděl lenivě Benedon, utrhl si stéblo trávy a začal ho cucat, „že vím, že naše osudy budou od této chvíle spřízněny." Oblékl si opět plást. Splýval teď mnohem víc s okolním lesem.

„Předpokládám, že ti to řekla ta tvoje 'Alyss'."

„To je pravda."

Lone Wolf se pousmál.

Benedon ignoroval jeho nevěřícné gesto a pokračoval: „Než se vydám do Toranu, chci ti něco dát. Symbol našeho spojenectví."

Tiše a uctivě rozepl sponu zlatého řetězu, který měl kolem krku a na němž visel přívěsek ve tvaru křišťálové hvězdy. Přívěsek se třpytil v nejasném slunečním světle, prodírajícím se korunami stromů, a jeho třpyt se točil sem a tam, jak se zlatý řetěz pohupoval. Na přívěsku bylo něco nepřirozeného, ale Lone Wolf nebyl schopen říct co. Ať si namáhal oči sebevíc, neviděl přívěsek zcela jasně. Musel zamrkat.

„Vezmi si ho," řekl Benedon. „Clen Bratrstva křišťálové hvězdy ti nemůže dát větší dárek. Znamená to, že jsme přátelé - nejen teď, ale na věky věků. A kromě toho ti může přinést štěstí, až to budeš potřebovat."

„No tak," dodal, když viděl, jak se Lone Wolf zdráhá, „vezmi si ho."

Lone Wolf, poslední příslušník řádu Kai, přívěsek přijal a trochu stydlivě si ho pověsil kolem krku.

„Na nové shledání," řekl kouzelník. Podal Lone Wolfovi ruku a ten mu s ní beze slova potřásl.

Benedon zmizel skoro úplně nehlučně mezi stromy.

2 Vonotar se snesl mezi zbytky kláštera Kai. Prohledával očima místo masakru, ale žádné vzrušení při tom necítil. Jeho mysl se stále ještě nevyrovnala s tím, co mu Alyss udělala během bitvy v oblacích. Před soubojem byl silným mužem ve věku něco málo přes třicet let a díky spojení levoruké magie Bratrstva křišťálové hvězdy s pravorukou magií Zagarnových Nadziranimů měl moc udržet si své mládí téměř na věky. Ale Alyss ho zavalila lety. Byl stále téměř nesmrtelnou bytostí, avšak po celý zbytek života bude sehnutým starým mužem s řídkými bílými vlasy, vrásčitou kůží a s očima hluboko zapadlýma do očních jamek nad kostnatými, napjatými tvářemi. Jeho záda byla shrbená, jakoby zesukovatělá, prožitím desítek let.

Dokulhal k troskám. Sluneční světlo, procházející poskakujícími plameny a kuželem hustého, mastného kouře, bylo červenohnědé.

Všude se rojily milióny much, přilákané krví a roztříštěnými těly. Pozůstatky příslušníků řádu Kai - mužů, žen a dokonce dětí - ležely mezi rozdrásanými zbytky Kraanů, Zlanbeastů, Kryptových kobylek a samozřejmě Giaků.

Matně si vzpomínal, že ještě před několika dny by byl tímto pohledem a pronikavým zápachem rozlité krve, pálícího se masa a doutnajících vlasů pobouřen. To bylo kdysi předtím ... v dřívějším životě. Přestože pořád nosil modrý plást s hvězdami jako člen Bratrstva křišťálové hvězdy, již se za něj nepovažoval. Nyní byl Zagarnův druh ve zbrani. Viděl všechen Aon očima Temného pána a hovořil s Naarem, králem Temnoty. Nechal se nakazit šílenými, horečnatými radostmi Zla.

S obtížemi kulhal mezi rozvaleným zdivem a rozdrcenými lidskými těly. Mohl by nad tím přeletět, ale hledal kořist.

Během boje - jak je Alyss přenášela v oblacích z jedné iluzorní reality do druhé - zakusil její moc a poznal, že se mu přinejmenším vyrovná. Dřív než mohl někdo z nich být s konečnou platností poražen, ohlásila náhle Alyss konec boje a přivlastnila si vítězství. Vyvolal si ve své mysli její slova.

...dal jsi mi velmi užitečný dar. Trochu času. Jak jsem už řekla, nemůžu moc změnit budoucnost, ale s tvou pomocí - a je jedno, jestli mi pomáháš vědomě nebo ne - s tvou pomocí ji mohu aspoň maličko pozměnit. Dost na to, abych si byla jistá, že až se vrátíš do reality, bude příliš pozdě na to, abys udělal něco, co nechci.

Vonotarova mysl zakřičela: Co?

Alyss chladně odpověděla: Zničit jeden život - jeden velmi důležitý život.

A čí život by to měl být?

Život jednoho chlapce.

Jakého chlapce?

Myslím, že už jsem ti řekla dost...

Jejich výměna myšlenek ho pořád v duchu pronásledovala. Možná, že by navzdory jejímu vychloubání mohl toho

chlapce včas najít a osobně ho zničit. Jestliže jeho život stál Alyss za tu námahu, pak to musí znamenat, že ten chlapec Zagarnovi brání v dobytí Sommerlundu. Vonotar si nedělal velké iluze o charakteru svého spojence: Zagarna byl při nejmenším smrtelně nebezpečný, a kdyby mu někdo i sebeméně zkřížil plány, choval by se ke svému okolí jistě nevybíravě. Vonotar důvěřoval svým magickým schopnostem a věřil, že by mu stačily na odvrácení jakéhokoliv útoku Temného pána, ale ještě si nepřál to zkoušet. Od té doby, co úmyslně spojil svou mysl se Zagarnovou, si byl vědom možnosti, že něco z jeho vlastních schopností přešlo na Zagarnu. Kromě toho věděl, že v centru Zagarnova mozku, není nic, co by patřilo Temnému pánu, že je tam jen kapsa, v níž je Naar, král Temnoty. Vonotar si nelichotil tak, že by si myslel, že se svými schopnostmi vyrovná téměř nepředstavitelné Naarově moci.

Mezi ruinami se něco šustlo.

Vonotarovy oči se pohnuly tak rychle jako hadí jazyk. Něco se pohnulo napravo od něj, ve vzdálenosti asi sto yardů.

Štíhlá postava - podobná chlapci - se pohybovala od těla k tělu, vyprazdňovala kapsy a odpárávala ornamenty z tunik. Chlapec byl tak soustředěn na svůj úkol, že si kouzelníka nevšiml. Byl si jist, že nebude vyrušen, a pracoval metodicky. Téměř jemně zvedl hlavu jedné ženě, aby jí mohl odepnout řetízek z krku.

Byl oblečen v šatu příslušníků řádu Kai.

To musí být chlapec, kterého se Alyss pokoušela zachránit! Dokonce i teď shromažďuje talismany, aby mu pomohly čelit hněvu Temného pána.

Vonotar se pro sebe mrazivě usmál. Chladně, pečlivě a s požitkem vytvořil nadziranimskou myšlenku. Tak Alyss si myslela, že ho převeze? To byla ale drzost!

Zaměřil svou mysl na štíhlou postavu a olupovač mrtvol se rozpadl na hejno hltavých krys, které se rychle rozeběhly mezi mrtvá těla, hledajíce potravu.

S pocitem dobře vykonané práce se Vonotar vznesl do oblak. Vzlétl vysoko nad ztýranou zemi a vychutnával pohled na kouř z tisíců ohňů, na Kraany, kteří se střemhlav snášeli na zem a na nepopsatelnou lidskou agónii, kterou mohl pocítit. To, co se pod ním odehrávalo, bylo projevem příchodu hněvu Temného pána, z něhož se Vonotar radoval.

Na okamžik měl pocit, že slyší někoho se chichotat. Nebo se mu to jen zdálo? Vteřinu pozorně naslouchal, pak potřásl hlavou a rozhodl se nevšímat si toho.

Vzpomněl si na to později, když se Zagarna divil, co se jen mohlo stát s Drakkarem, kterého poslal, aby mu přinesl talismany povražděných členů řádu Kai...

3

Lone Wolf vstoupil hlouběji do lesa. Podrost byl hustší a hustší, a proto mohl postupovat jen pomalu. Kdykoliv přišel na mýtinu, sledoval pozorně oblohu, jestli neuvidí nějakého slídícího Kraana. Když měl pocit, že mu nehrozí nebezpečí, přeběhl co nejrychleji paseku a vrátil se do úkrytu stromů. Mířil, jak nejlépe dovedl, na jihovýchod směrem k Holmgardu. Často však zjistil, že se v šeru pod masivními stromy vydal špatným směrem: jednou přišel na to, že celou půlhodinu putoval na sever. Zanadával a zamířil znovu na jihovýchod.

V tlumeném světle lesa bylo něco uklidňujícího. Vždycky mu připadalo přirozené toulat se mezi stromy, zdálo se mu, že je s nimi nějakým způsobem v přímém spojení. Dokonce i když si musel prosekávat cestu sekerou, připadalo mu, že ho stromy chápou. Viděl bledé květiny, vyrůstající v slabém světle. Dovolil si jeden ze svých vzácných úsměvů, když spatřil, jak pod jeho nohama vyrazilo malé lesní stvoření a běželo do skrýše. Slyšel, jak nad ním chrastí větve a kradmé zvuky lesní zvěře všude okolo. Cítil se také divokým zvířetem, vlkem, jehož jméno přijal za vlastní.

Byl sledován.

Věděl to.

Všichni členové řádu Kai se učili rozvíjet svůj šestý smysl tak, aby je varoval před nadcházejícím nebezpečím. Lone Wolf byl líným studentem, ale teď ze sebe dokázal vyždímat všechny skryté schopnosti.

Pomalu se otočil dokola, sekeru v ruce připravenou k boji a očima prohledával nejtemnější místa mezi špatně osvětleným listím. Na mechem pokryté skále seděla šedivá ropucha a smutně kvákala. Shluky mušek se v podvečerním šeru stříbrně leskly. V této části lesa rostly hlavně jehličnaté stromy a hustý koberec napadaného jehličí tlumil všechny zvuky.

Zadržel dech. Pořád ještě neslyšel nic jiného než přirozené zvuky lesa.

Věřil však svému šestému smyslu, nikdy ho nezklamal.

Náhle se nalevo od něj ozval nějaký hluk. Instinktivně se sehnul a skryl si hlavu do dlaní, takže černý šíp, který původně mířil na jeho srdce, mu zasvištěl nad ramenem. Rychle se vzpamatoval a uviděl, že natrefil na hlídku čtyř Giaků, jejichž žluté oči v polotmě jasně zářily.

Mával sekerou a výhružně vrčel.

Giakové sebou trhli, ale přesto se stále přibližovali. Lučištník mezi nimi si už připravoval další šíp.

Lone Wolf se rozhlédl doleva a doprava. Vypadalo to, že tam žádní Giakové nejsou, ale jeho pohled byl tak zběžný, že se mohl mýlit. Neodvážil se otočit, aby zjistil, co je za ním, protože proti němu postupovala nepřátelská hlídka.

Nejlepší by bylo vydat se cestou po jeho pravici, vedla směrem, který potřeboval. Ale křoví tam bylo husté. Šíp by ho propíchl dřív, než by stačil ujít deset yardů. Kromě toho si všiml, že útočníci stojí na světlejším místě, byla to zřejmě stezka vedoucí přes les. Byla sice trochu zarostlá, ale ne moc.

Lone Wolf zkusil štěstí.

„Myslím, že mě máte," řekl, pokrčil rameny a na okamžik nechal svou sekeru skloněnou.

Potom uskočil do strany a s bojovým pokřikem běžel přímo k Giakům.

Vystřelený šíp proletěl neškodně okolo jeho hlavy. Lone Wolfova sekera roztála luk a zabořila se do lučištníkova ramene. Vytryskla krev. Z Giakových úst s ostrými zuby unikl výkřik, a když ho Lone Wolf rozpůlil, jeho oči se

protočily v sloup. Lone Wolf vyskočil a zmocnil se Giakovy zbraně. Mávl mečem odzdola kolem svého levého kotníku nahoru a zasáhl dalšího útočníka pod bradu. Pak mu Giakův meč vyletěl z ruky a spadl do trsu kapradí.

Jak se Lone Wolf otáčel, aby se střetl se zbývajícími dvěma útočníky, ukápla z jeho rtů slina. Jejich oči v šedých obličejích žlutě zářily. O ztrátě svých dvou kumpánů si nemysleli nic, postupovali dál v touze zabíjet. Lone Wolf viděl, jak se olizují svými zlými jazyky. Jejich černé meče byly v matném světle téměř neviditelné, ale Lone Wolf slyšel, jak sviští výhružně vzduchem.

Překvapení ho na několik okamžiků zvýhodnilo, ale to bylo všechno. Byli to Horští Giakové, nejkrutější a nejhouževnatější druh. Jejich zručnost v zacházení se zbraněmi byla pověstná.

Kdyby s nimi bojoval, jistě by přišel o život.

Rychle přemýšlel. I ti nejchytřejší Giakové nebyli moc chytří.

„Podívejte se dozadu," vykřikl a ukázal tím směrem.

Nejstarší trik, ale fungoval. Pozornost Giaků se od něj hned odvrátila.

Než si uvědomili, co se děje, Lone Wolf se otočil a běžel pryč. Byl si jist, že nízkým porostem na stezce se může pohybovat rychleji než Giakové se svýma krátkýma zavalitýma nohama. Teď, když byl lučištník mrtvý, se neměl čeho bát, leda kdyby jeden ze zbylých Giaků uměl vrhat nožem.

Kořeny se mu zachytávaly za kotníky, ale nevěnoval tomu pozornost. Před ním byla další světlina, běžel k ní, jak nejrychleji mohl. Přes obličej ho šlehaly nízko rostoucí větvičky. Téměř ztratil sekeru, když se zachytila mezi dvě větve. Od plic zanadával, protože ztratil pár drahocenných vteřin jejím vyprošťováním.

Vyběhl do světla a zjistil, že se proti němu tyčí skalnatá stráň, pokrytá vřesem a trním.

To bylo to poslední, co chtěl. Mohl Giakům utéci na rovné půdě, ale na svahu by ho snadno dostihli, chytili a zabili. Protože měl před svými pronásledovateli náskok, běžel kolem skály dalších asi sto yardů a potom vběhl zpátky do lesa. Dodatečně dostal nápad, aby odhodil na paseku jednu ze svých zelených rukavic.

Chvíli počkal, aby viděl, jestli jeho strategie Giaky oklamala. Vypadalo to, že ano. Když uviděli rukavici, obrátili své krví podlité zraky ke svahu a pátrali po jeho postavě. Něco si chvíli špitali, až dospěli k rozhodnutí. Zahájili neuvěřitelně rychlý útok na kopec, šplhali jako ještěrky po bíle omítnuté stěně.

Lone Wolf je pár vteřin pozoroval a potom opatrně ustoupil do lesa. Jeho sekera byla ušpiněná krví Giaků, a tak si ji chvilku otíral do rezavého mechu. Dalších několik minut si dovolil odpočívat.

Měl dobrou kondici, fyzická cvičení měl v klášteře Kai nejradši. Ve studiu intelektuálně náročnějších disciplín Kai byl pohodlnější, čehož teď litoval. Navzdory své síle a vytrvalosti se cítil naprosto vyčerpán. Uvažoval znovu o Benedonovi, ubohém, křehkém Benedonovi, a přemýšlel, jak se mu asi daří. Kouzelník vypadal zcela vysílen a potom nějak získal sebedůvěru, která ho posílila. Lone Wolf si přál umět stejný trik. Možná měl Benedon pravdu a skutečně měl „přítelkyni" Alyss.

Když se konečně cítil schopen pokračovat, sebral se a šel dál. Brzy narazil na pěšinku. Zdálo se, že směřuje zhruba na jihovýchod, a tak se po ní vydal, připraven uskočit na jednu nebo druhou stranu, kdyby opět potkal hlídku Giaků.

Avšak stezka byla slepá, možná že ji vyšlapala lesní zvěř. Lone Wolf se musel potýkat s hustým podrostem. Rostly tu malé keříky s jakoby umělými žlutými květy, modré popínavé rostliny, které se škrtivě ovíjely kolem jiných rostlin a změť trávy, jejíž vyzývavá zeleň bila do očí. Lone Wolf používal svůj meč jako kosu a klestil si cestu vpřed.

V dálce výhružně čněla další překážka, zelená stěna šibeničníku. Tento trnitý keř, přezdívaný znalci lesa „Spící zub", má ostré karmínově zbarvené trny, které obsahují uspávači jed. Lone Wolfův starý učitel, Storm Hawk, jej před touto rostlinou varoval, protože škrábnutí jedním trnem může uvrhnout člověka do bezesného spánku. Existují disciplíny Kai, které se zabývají překonáním účinku této drogy, ale Lone Wolf je nepovažoval za hodné pozornosti. Teď by si přál je znát, ale na lítost už bylo pozdě.

Uvažoval o ústupu, ale krákání nad hlavou ho od tohoto úmyslu odradilo. Bylo možné, že ho sleduje Kraan, avšak pravděpodobnější bylo, že Kraani stále systematicky pročesávají les a hledají zbylé obyvatele Sommerlundu.

Klesl na všechny čtyři a potom si lehl na břicho. Plazil se mezi nízkými lesními rostlinami. Cítil pach syrové země a viděl utíkat maličký hmyz před svým nosem.

Bude ho Kraan hledat uprostřed hustého křoví Spícího zubu?

Ne.

Jenom blázen by riskoval cestu takovým křovím.

Takže byl blázen, ale blázni přežívají tam, kde hrdinové ztrácí své životy. Nebyl si jist, zda je hrdina, ale když mu to zachrání život a umožní mu to dorazit do Holmgardu, byl ochoten být bláznem.

Plazil se a nosem si klestil cestu, pohyboval se velmi pomalu. Tady zezdola, když měl obličej zabořený do mechu, vypadal svět úplně jinak. Viděl drobné květinky, které nikdy před tím nespatřil. Před zničením kláštera Kai se často procházel lesem a byl na sebe pyšný, že zná spoustu zvířat a květin. Nyní ale viděl, jak byly jeho znalosti omezené. Kromě toho musel přehodnotit svoje vnímání velikostí. Drobní brouci, kteří utíkali před jeho obličejem, byli ve svém vlastním světě obry. Napadlo ho, že musí existovat spousta nepatrných tvorů, jež jsou pro něj, dokonce i z této blízkosti, neviditelní.

Pokoušel se namluvit si, že je tím nejmenším hmyzem. Kdyby to tak doopravdy bylo, možná že by ho plenící Kraan nemohl z výšky zpozorovat.

Brzy byl mezi kořeny Spícího zubu. Rostliny byly dřevnaté a zelené, ale jejich trny červené a nebezpečné. Pořád se plazil po břiše a klouzal, jak nejlépe uměl, tímto miniaturním lesem.

Když se mu poprvé zapíchl přes kalhoty trn do masa, téměř zpanikařil. Přinutil se však přijmout bolest v klidu. Ležel bez pohnutí několik vteřin, napočítal do deseti, aby se uklidnil, a pak pokračoval v plazení.

O několik minut později ho píchl další osten, tentokrát do tváře. V této chvíli pocítil vliv jedu silněji. Jediné, co chtěl,

bylo lehnout si na záda a spát. Přesto se donutil k pohybu a stále pobízel svou mysl, aby nevydala tělu signál, že se má vzdát.

Jeho koordinace pohybů byla teď však slabá. Stále častěji cítil, i přes nezměrné úsilí, jak se do něj krutě zabodávají další trny. Už nic necítil. Tělo měl naplněné obrovskou letargií a hrozilo mu, že upadne do strnulosti. Pořád si připomínal, že je posledním členem řádu Kai a že on jediný ve své mysli slyšel záhadný hlas, který ho nabádal, že musí doručit zprávu o zničení kláštera Kai králi v Holmgardu.

Když poprvé ztratil vědomí, překvapilo ho to. Potom se mu to stávalo znovu a znovu. Pokaždé když se zhroutil, převalil se na stranu, takže mu do zad vnikaly další trny. Nabýval vědomí a zase ho ztrácel při tom, jak se neobratně snažil vymotat z hustého křoví. Sekeru vlekl po zemi, takže si musel neustále dávat pozor, aby si jejím dvojitým ostřím neporanil nohy. Náhle křoví končilo.

Lone Wolfovi se točila hlava a necítil se moc dobře. Přesto měl ještě dost energie, aby vyvlekl své tělo z dosahu nebezpečných ostnů. Ale to bylo všechno.

Zhroutil se na lůžko z borovicového jehličí. Po chvíli se vytáhl se na ruce a na kolena, aby byl připraven, kdyby na něj z výšky zaútočil nějaký Kraan.

Potom se dovlekl k hradbě přívětivých stromů.

4

Toran unikl, alespoň pro tuto chvíli, Zagarnovu útoku na Sommerlund. Vonotar přesvědčil Temného pána, že ani jeho nadziranimskou magií znásobené síly by nestačily na přemožení soustředěných sil kouzelníků Bratrstva křišťálové hvězdy. Na základě Vonotarova přesvědčování se Zagarna rozhodl vyčkat s útokem na Toran, dokud nebude klášter Kai a jeho okolí srovnáno se zemí. Město se svými čtyřicet yardů silnými zdmi čekalo. Jeho obyvatelé si byli plně vědomi skutečnosti, že mrak létající temné havěti, který se nad městem přehnal před svítáním, se brzy vrátí.

Nejvyšší představený Bratrstva křišťálové hvězdy seděl sám v Cechovním sále a přemýšlel. Stále více si uvědomoval svůj věk. Kdysi dávno si myslel, že by Vonotar mohl být jeho nástupcem, ale ten blázen přeběhl k silám Temnoty. Nejvyšší představený doufal, jakkoliv měl tvrdohlavého kouzelníka rád, že Vonotar zahyne cestou k Zagarnově pevnosti v Kaagu, ležící hluboko v Darklandu, daleko za Durncragskými horami. Hejno létajících temných tvorů, které, jak ohlásila hlídka, zakrylo měsíc a hvězdy, potvrdilo, že Vonotar dorazil úspěšně k cíli. Den předtím hleděl Nejvyšší představený do misky s vodou a díval se do budoucnosti. Viděl, co se stane, ale doufal, že se mýlí.

Věděl, že pro záchranu kláštera se toho dá udělat jen málo. Stejně jako ostatní členové Bratrstva křišťálové hvězdy pocítil smrtelnou agónii řádu Kai. Nejnaléhavějším problémem bylo, jak nejlépe bránit Toran. Nejvyšší představený měl tušení, že Vonotar pronikl do nadziranimského učení a že teď vládne magickými schopnostmi, dosud v Magnamundu neznámými.

Zamyšleně si kousal nehet. Pak se zamračil, protože si uvědomil, že kousání nehtů se odnaučil už v dětství. Vytvořil podrážděnou myšlenku a jeho nehet byl opět neporušený.

Když v sále zaznělo lehké zakašlání, Nejvyšší představený vzhlédl.

V jedněch dveřích stál Loren. Loren byl vždy jedním z nejméně schopných Starších Bratrstva, ale Nejvyšší představený ho měl svým způsobem rád. Možná že byl slabý a příliš se zaobíral zkoumáním zakázaných oblastí nadziranimské magie, ale byl čestný a neměl v sobě žádnou potměšilost. Přesto všechno byla Lorenova osobnost tak nevyhraněná, že Loren sám zůstával na okraji zájmu Nejvyššího představeného.

Nejvyšší představený ukázal Lorenovi na jedno z pohodlných sedadel blízko sebe a pokynul mu, aby se posadil. Lorenovy kroky nevydávaly na dlážděné, mozaikou zdobené podlaze sálu žádný zvuk, a proto si Nejvyšší představený náhle vzpomněl...

„Lorene!" vykřikl a zapadl do křesla. „Myslel jsem, že jsi mrtvý! Našli jsme tě na kousíčky roztrhaného a-"

„Já jsem mrtvý," potvrdil Loren. „Jak jste správně pochopili, Vonotar mě zabil, než odsud uprchl."

„Takže-"

„Ne, ty nevěříš na duchy. Díky, posadím se, když dovolíš." Loren se usadil a chvíli se vrtěl, než našel pohodlnou pozici.

„Neboj se, nejsem chodící mrtvola, ani nic podobného." Stejně jako živý Loren, choval se i tento tvor upjatě až odměřeně. Sešpulil rty a uhladil si plást na kostnatých kolenou.

„Co tedy jsi?" zeptal se Nejvyšší představený. Nejdřív pocítil strach, ale teď byl zase klidný. Během svého života dlouho provozoval magii na nejvyšší úrovni a viděl věci, které vypadaly mnohem nemožněji než návrat ze záhrobí.

„Jsem výtvor tvé vlastní mysli," řekl Loren. „Nevěříš žádnému z živých Starších, a proto jsi mě povolal, abychom spolu mohli probrat, jak nejlépe hájit Toran a toto místo, Cechovní sál Bratrstva, před nájezdy Zagarnových hord. Dal bych si něco k pití."

Na stole před Nejvyšším představeným stál džbán s vodou. Nejvyšší představený naplnil sklenici a podal ji Lorenovi. Jejich prsty se přitom dotkly a Nejvyšší představený ucítil studené maso a kosti. Zdálo se mu to? Usnul v dusném, prašném sále, když přemýšlel nad problémy, jimž čelí Bratrstvo a celý Sommerlund?

Opřel se o svou židli.

Lorenův duch - byl-li to duch - se zhluboka napil a vychutnal ten doušek vody.

„Teď je to lepší," řekl a položil prázdnou sklenici na podlahu vedle svých nohou. „Můžeme spolu mluvit jen několik minut. Omlouvám se, že ti nemůžu věnovat víc času, ale dříve nebo později přestaneš věřit v moji existenci a já nebudu nic víc než vzpomínka."

Nejvyšší představený okamžik neodpovídal. V rozporu s pravidly Bratrstva se pokusil o duševní průnik do Lorenových myšlenek, ale Loren neodpovídal. To by nasvědčovalo tomu, že Loren je skutečně výtvorem jeho mysli.

Avšak bylo tu ještě jedno vysvětlení...

„Co mi tedy radíš?" zeptal se Nejvyšší představený úmyslně přívětivě.

Loren ihned ožil. Naklonil se dopředu, položil si loket na koleno a ukázal prstem na Nejvyššího představeného.

„Musíš vidět," řekl, „kdokoliv se zdravým rozumem musí vidět, že toto je rozhodující válka mezi Sommerlundem a silami Zla a že tentokrát je Sommerlund odsouzen ke zkáze. Zagarnova armáda je neporazitelná. Dokáže zničit zemi a lidi stejně, jako svíčka spálí můru, pokud ty něco neuděláš." Prst se zabodl do vzduchu a zdůraznil slovo „ty". „A jediná věc, kterou můžeš udělat, je přesvědčit Bratrstvo křišťálové hvězdy, aby se vzdalo Zagarnovi. Tak členové Bratrstva přežijí a Temný pán možná ušetří Toran a zbytek Sommerlundu."

„Nevěřím ti."

„Proč ne? Vědomosti levoruké magie tvých kouzelníků spojené s nadziranimskou magií stvořily bytost neuvěřitelné moci - Vonotara. Nikdo se mu nemůže postavit. Představ si, co by se stalo, kdyby se celé Bratrstvo křišťálové hvězdy spojilo s nadziranimskou magií."

Nejvyšší představený se zatahal za svůj šedý vous. „Dokážu si představit," odpověděl, „že by to znamenalo velkou výhodu pro síly Zla."

„Zlo! Dobro!" řekl Loren. „Co ta slova doopravdy znamenají? Jsou to jen abstraktní pojmy. Zrodily se v lidských myslích. Kdo může říct, že to, čemu se říká 'dobro' není ve skutečnosti zlem a obráceně? Zeptej se Zagarny, co znamená slovo 'dobro' a on ti odpoví, že to je zabíjení a ničení. Samozřejmě tvou první reakcí bude nesouhlasit, a to hluboce nesouhlasit, ale přemýšlel jsi o tom doopravdy? Divil ses někdy, proč jsou některé věci označovány jako 'dobré' a jiné jako 'zlé'? Není to jenom otázka klasifikace? Nemohlo by to být tak, že opravdovým 'zlem' je nechat svou mysl jít opačným směrem, než to dělají ostatní bytosti v Magnamundu?"

Mazlíček Nejvyššího představeného, kotě Šedá, prolítl sálem a vyskočil Nejvyššímu představenému na klín. Podíval se na Lorena a se sycením vycenil své drobné zoubky.

„Nesouhlasím," odporoval Nejvyšší představený a hladil přitom kotě po jiskřící srsti. „Mluvíš o 'dobrém' a 'zlém', ale bojíš se mluvit o Dobru a Zlu. Je samozřejmě spousta věcí, které někteří lidé, podle svého přesvědčení, označují jako 'dobré' nebo 'zlé', ale o nichž si jiní lidé myslí, že nejsou ani dobré ani zlé. Ta označení se používají nepřesně. Slyšel jsem v tomto sále lidi, kteří odmítali sloužit bohům Ishir a Kai, protože to pokládali za 'zlé', ale přitom tito muži a ženy byli hodnými rodiči svým dětem a dobrými přáteli ostatním lidem. Jejich 'zlé počínání', je-li to zlé počínání, je nepatrné a bohové jim to jistě odpustí. Kritizoval jsem ty, co je obviňovali za jejich netolerantnost. Všechno to, co jsi říkal, příteli, nesouvisí vůbec s rozdílem mezi Dobrem a Zlem."

Loren se chystal odpovědět, když vtom se Nejvyšší představený vztyčil. Šedá seskočila na podlahu.

„Ty jsi zajatec Zla," vykřikl Nejvyšší představený. Tleskl a sál se zaplnil ozbrojenými rytíři. Jejich šiky se pohybovaly samostatně a skrz obrysy postav prosvítalo sluneční světlo.

„Ano," řekl Nejvyšší představený, obličej blízko u Lorenova obličeje, „nejsou nic jiného než iluze. Avšak i když jsou jen iluzí, mohou zabíjet. Ty ses prohlásil za iluzi, ale vím, že mě chceš zabít, když odmítnu tvou radu."

Loren se stáhl zpět, otíraje si slinu Nejvyššího představeného, která mu přistála na tváři.

Nejvyšší představený opět tleskl a rytíři zmizeli. Sál byl znovu studený a plesnivý, jeho matné barvy působily ospale v měkkém slunečním světle, které prosvítalo barevnými skly v oknech.

„Znám tě," zašeptal Nejvyšší představený, „vím, že jsi zplozenec Zla. Nemyslím tím 'zlo', které zakazuje lidem dělat ty nebo ony věci, ale Zlo, které upaluje děti zaživa, mučí a zabíjí muže nebo s úsměvem pozoruje, jak vdovy strádají hladem."

„A ... ale já jsem Loren, tvůj dávný přítel."

„Ne, nejsi. Loren, odpust mu jeho drobné chyby, měl duši... A ty ji nemáš. Nejsi nic víc než Helghast. Tvoje poslání je zřejmé - sjednotit levorukou magii Bratrstva křišťálové hvězdy s pravorukou zkažeností Nadziranimů, aby tvůj zlý pán mohl zdárně dokončit dobytí Magnamundu. Nejen Magnamundu, ale celého Aonu."

Oba dva ztuhli.

Nejvyšší představený namířil svým ukazováčkem na Helghasta a utvořil levorukou myšlenku.

Byl to milosrdný muž a neměl rád zabíjení, ani když se jednalo o nejzkaženějšího tvora z Helgedadu.

Helghast, který na sebe vzal podobu Lorena, tál a zmenšoval se. Šedé vlasy se z jeho hlavy rozšířily na celé tělo a šaty se změnily v obláčky páry, které se brzy rozplynuly v suchém vzduchu sálu. Hlava se rozšířila v poměru k jeho tělu a panenky očí už nebyly kulaté, ale zúžily se do štěrbin. Jeho šedé, srstí porostlé uši se vztyčily a měl teď ocas, jímž bezstarostně švihal ze strany na stranu. Z paží se staly přední nohy, prsty se změnily v zatažitelné drápy.

Bylo z něj kotě, které seskočilo ze židle.

Nejvyšší představený vyhnal z tohoto Helghasta Zlo a dal mu novou mysl, takže se teď tato nově vytvořená bytost přiblížila se zájmem k Šedé. Koťata se očuchala, trochu do sebe šťouchala a pak se stočila na podlaze do klubíčka a vyhřívala se na slunci.

Obě ležela bez pohybu, kromě pomalého zvedání hrudníčků při dýchání a občasného mávnutí ocasem.

Nejvyšší představený už nemohl říci, které kotě je které. Vnikl postupně do jejich myslí, ale u obou našel jen obvyklé kočičí myšlenky.

Rozhodl se, že bude pokračovat v přemýšlení ve své pracovně a přešel rychle k jedněm ze sálových dveří. Když je otvíral, ohlédl se zpět na obě dřímající koťata.

Nevinnost, pomyslel si, je velký dar Ishir. Kdyby ho tak jenom dala lidem více.

2 ZÁCHRANA

1

Uspávači účinky Spícího zubu rychle odezněly. Lone Wolf odhadl podle polohy slunce na obloze, že nebyl v bezvědomí déle než půl hodiny. Připadalo mu, že má v hlavě houbu, a jazyk měl nateklý. Všechno, na co se podíval, mělo kolem sebe obrys hrající duhovými barvami. Celé okolí vypadalo jako špatně namalovaný prospekt.

Při polykání cítil v puse kyselou chuť.

Pořád však měl dost síly na to, aby pokračoval v cestě. Zašilhal ještě jednou na slunce a uvědomil si, že musel cestou od křoví pokračovat správným jihovýchodním směrem.

Nejprve se dokázal jen plazit a mladé zelené kapradí a jiné nízké rostliny ho šimraly do nosu. Sunul se postupně: levá paže, pravé koleno, pravá paže, svírající pevně sekeru, pravé koleno a potom znovu levá paže... Postupoval bolestně pomalu. Zjistil, že na zemi jsou trnité šlahouny, které dokonale splývají s ostatní vegetací. Kolena a ruce měl brzy pokryté drobnými, ale nepříjemnými škrábanci, které se přidaly k těm, jež získal během prolézání skrz křoviska Spícího zubu.

Konečně začal normálně vidět, ta zvláštní aura kolem všech věcí zmizela. V hlavě mu však pořád bušilo a měl pocit, jako kdyby ho někdo ztloukl železnou tyčí obalenou sametem. Když se pokusil postavit, kymácel se jako opilý. Stát bylo stejně obtížné jako naučit se nějaký akrobatický kousek, ale nakonec to zvládl.

Chytil se pevně kmínku mladého stromku, potácel se ze strany na stranu a stromek se neklidně kýval s ním. Alespoň se mu podařilo zůstat ve svislé poloze. Kdyby dokázal klopýtat od jednoho kmene k druhému, bylo by to lepší než se plazit.

Byl opět schopen uvažovat, a tak si začal i více uvědomovat své okolí. Jeho smysly už nějakou chvíli pracovaly, ale mysl se od nich oddělila. Připadalo mu to, jako kdyby naslouchal tichému rozhovoru, slyšel zvuky, o nichž věděl, že je to řeč, ale nebyl si je schopen poskládat do slov. Když se mu obnovilo spojení se smysly, nesl to se smíšenými pocity. Podle štěbetání ptáků ve vzduchu poznal, že se už ocitl mimo oblast, kde se shromáždili Kraanové, ale zároveň ucítil pronikavou bolest způsobenou všemi těmi škrábanci a píchanci v kůži, které mu způsobil Spící zub a další rostliny. Věděl trochu jak potlačit bolest, ale když zkusil své znalosti využít, skoro se zhroutil. Rozhodl se, že bude lepší tu bolest vydržet.

Podíval se na své tělo a nohy a zatočila se mu hlava. Zelený oděv byl umazaný od hlíny, ruce mu krvácely, tunika byla potrhaná a ušpiněná od krve. Z cárů kalhot odkapávala krev. Aniž by si uvědomil bolest, někde si cestou poranil pravé lýtko o ostří sekery. Vůbec netušil, jak se mu podařilo, že sekeru neztratil. Předpokládal, že to muselo být tím, že jeho trénink v zacházení se zbraněmi se mu dostal hlouběji do krve, než si on i jeho učitelé mysleli.

Naklonil se k dalšímu kmeni a padl obličejem na jeho svraštělou, stříbřitou kůru. Stromy zde byly listnaté, a proto sem pronikalo více světla než do jehličnatého lesa, kterým šel předtím. Děkoval bohům Ishir a Kai za jejich milosrdenství. Drsná kůra jehličnatého stromu by mu udělala na obličeji horší šrámy.

Měl strašlivou žízeň. Jak klopýtal od kmene ke kmeni, v mysli mu vířily živé obrazy tryskajících fontán, hřmících vodopádů, bublajících potůčků, jemného, sladkého deště...

Nejdříve se domníval, že šumění padající vody je jen dalším přeludem. Trpce se usmál své pošetilé víře, že by tu mohl být nějaký potok. Zvuk však neustával. A jak se Lone Wolf potácel dál, byl stále hlasitější. Navzdory rozumu se začal pohybovat rychleji, a tak utržil další modřiny a poranění od stromů, na které padal.

Zvuk tekoucí vody se ozýval stále blíž, až nakonec Lone Wolf našel potok, na jehož dně byly roztroušeny oblé kameny, pokryté lišejníkem a bylo vidět pohybující se drobné rybky. Lehl si na mechem porostlý břeh a strčil hlavu do průzračné, studené vody. Zhluboka se napil a cítil, jak ho studená voda osvěžuje. Musel se přemáhat, aby nenechal hlavu ve vodě navždy. Nebýt velkého duševního úsilí, byl by se utopil.

Vytáhl hlavu z vody a zatřásl s ní. Třpytivé kapičky se rozlétly všemi směry. Znovu se důkladně napil. Náhle se mu obrátil žaludek. Měl však tolik duchapřítomnosti, že se otočil od potoka, aby ho neznečistil. Po několika nepříjemných chvílích byl schopen se znovu napít.

Když konečně uhasil žízeň, posadil se a rozhlédl. Poprvé za celý svůj život se cítil být plně naživu. Rány a škrábance na celém těle ho bolely, ale nevadilo mu to. Dokázal utlumit pocity bolesti na snesitelnou úroveň. Ve skutečnosti - skoro si to nechtěl přiznat - neměl daleko k tomu, cítit se šťastný. Kdyby nebylo toho, že všichni jeho přátelé a učitelé byli pozabíjeni a že temní tvorové z Darklandu pročesávají les, aby ho našli...

Přestaň! Takto uvažovat je nebezpečné!

Plácl se do čela, jeho mozek opět normálně fungoval. Teď, když se konečně vzpamatoval z omámení jedem Spícího zubu, musí pokračovat v cestě do Holmgardu. Dovolil si ještě malý oddech, během něhož pozoroval barvy a zvuky kolem sebe - obdivoval vážku se žlutým pruhem na černých zádech, zkoumal světle fialovou květinu, jíž prosvítalo slunce, poslouchal pramínky vody, které si spolu povídaly při spěšném pohybu přes oblázky na dně říčky a sledoval kruh na vodě, který udělala střevle, když připlula k hladině, aby si chytila mušku.

Vstal a přeskočil potok.

Na druhé straně byl další lákavý výběžek lesa a on vděčně přijal jeho nabízenou ochranu. Rovnoměrným krokem kráčel těžce dál, nutil se příliš nespěchat a snažil se udržovat přímý směr. Občas použil meč nebo sekeru, aby si proklestil cestu skrz husté listí, ale většinou se bez obou nástrojů obešel.

Nejprve si ani nevšiml, že se mezi smíšenými pachy lesa, které plnily jeho nosní dírky, objevil jeden neznámý. Dokonce ani když ten pach zesílil, nemohl ho dlouho k ničemu přiřadit. Zastavil se, otáčel hlavou a větřil.

Byl to kouř, kouř ze dřeva. Zdálo se, že zdroj musí být někde po jeho levici. Zapálili snad nájezdníci les, aby z něj vyhnali ty, co přežili, takové jako byl on a Benedon? Lone Wolf váhal. Ne, to nebyl pach hořícího, syrového dřeva. Možná že použili suché chrastí, aby rozpoutali požár.

Musel se rozhodnout. Jeho naléhavou povinností bylo pokračovat v cestě do Holmgardu. Avšak jestli síly Temnoty chtějí roznítit lesní požár, je jeho povinností jako člena řádu Kai snažit se jim v tom zabránit.

Najednou se rozhodl. Pohlédl smutně směrem, kam mířil, a vydal se na sever.

Šlo se mu snadno. Když hladce procházel mrtvým kapradím, byl rozmrzelý, že na tuto cestu nenarazil dřív. Kolem něj poletoval a bzučel hmyz.

Brzy zaslechl praskání ohně. Slyšel také další zvuky: drmolivé brebentění Giaků. Těžko říci, ale z rychlosti, kterou mluvili, se mu zdálo, že se o něčem vzrušeně dohadují.

Pohyboval se teď opatrněji, nepřítel byl velmi blízko.

Před Lone Wolfem bylo křoví. Rozběhl se k němu a snažil se, aby dělal co nejméně hluku. Sekeru držel pohodlně v rukou. Zdálo se mu, že zvuky vycházejí přímo zpoza keříků, za nimiž se skrýval. Nebyl si jist, zda chce doopravdy vědět, co se tam děje. Pořád tu byla možnost otočit se a jít zpět.

Potom zaslechl lidský nářek a to rozhodlo.

Přinutil se pohybovat opatrně a přesně. Položil sekeru na zem vedle sebe, natáhl prsty mezi větvičky a opatrně křoví rozhrnul. Šikovně vytvořil otvor, kterým mohl vidět.

Odstrčil rukama i poslední listy.

To, co spatřil, ho vyděsilo.

2

Z dalekých výšin pozoroval s výkřiky nadšení Temný pán Zagarna obraz devastace a prokletí. Seděl na Zlanbeastu královském, největším z netopýrovitých stvoření, jaká kdy jeho služebníci vyšlechtili v kobkách pod největším opevněným městem v Darklandu Helgedadem. Kousek od něj letělo na Kraanech několik jeho dvořanů, Drakkarimů. Vykřikovali radostí pokaždé, když vzplál nový oheň nebo když Giakové chytili a na kusy rozsekali prchající sedlačkou rodinu. Někteří z nich byli stále ještě v převleku, ve kterém dobývali a ničili klášter Kai. Rámus, který dělali, skoro přehlušil zuřivé krákání Kraanů, na nichž seděli.

Naopak Zagarnovy výkřiky byly téměř neslyšné. Jeho hlas zněl jako tiché bublání. Mnoho jeho služebníků zemřelo, protože si neuvědomili, že s nimi Zagarna mluví. Tady v Sommerlundu měl Temný pán hlavu ve skleněné kukle, jelikož zdejší vzduch byl pro něho jedem. Přes sklo nebylo slyšet jeho hlas vůbec.

Někdy záviděl svým sluhům. Giakové, Kraanové a všichni ostatní mohli pohodlně dýchat stejně dobře v jedovatém vzduchu v Darklandu jako v přirozeném povětří Magnamundu. Dokonce i Drakkarimové získali před Časem schopnost dýchat cokoliv. A on, Zagarna, si musel vézt s sebou plyny z Darklandu ve vacích, přivázané po stranách k Zlanbeastovi a další Kraanové mu nesli zásobní vaky. Bylo podivné, že jeho Nadziranimové si s tímto problémem nedokázali poradit. Zatajili mu, jak by se dal vyřešit? Věděli, jak to udělat, a nechali si to pro sebe?

Jednání Nadziranimů bylo vždy obtížné pochopit. Rozhodl se, že jich nechá později několik mučit, aby zjistil, jestli ho nepodvádějí.

Chvíli se opájel vlastními výkřiky rozkoše, které ve skutečnosti nebylo slyšet. Jeho zelené sliny tekly do skleněné kukly, takže chvílemi skoro neviděl. Ohromné modré plazí tělo se chvělo radostí: konečně, konečně, díky Naarovi srazil Sommerlund na kolena. Klapal mohutnými, ostrými zuby ve své krokodýlí tlamě a jeho druhá tlama v oblasti žaludku klapala také. Sliny z druhé tlamy kropily šupinatá záda Zlanbeasta královského, na němž Zagarna letěl.

V jednom ze svých světlých momentů se Temný pán podivil, kde vězí Vonotar. Toužil vykřiknout: „Vezmi mě s sebou, můj kouzelníku!" ale nešlo to.

Potom si vzpomněl, že jejich mysli jsou neoddělitelně spojeny.

Soustředil se na prostou myšlenku: Potřebuji tě, Vonotare.

Vonotar uslyšel jeho volání a neměl jinou možnost než poslechnout. Jeho a Zagarnův mozek byly teď vlastně dvěma částmi jediného celku. Ve skutečnosti to nebylo tak, že by Vonotar uposlechl příkaz, ale najednou si začal přát být se Zagarnou. Uvědomil si, že se ta touha nezrodila v jeho hlavě, ale nedělal si s tím starosti. Když se snášel dolů skrz chuchvalce mraků, maně ho napadlo, co by se asi stalo, kdyby jeho odpovědí na Zagarnovu myšlenku bylo přání, aby se Zagarna vznesl do výše k němu. Mohl by Zlanbeast přežít v řídkém vzduchu v takové výšce, ve které Vonotar právě pobýval?

Pomyslel si, že by asi mohl. Připadalo mu, že Zlanbeast dokáže přežít vlastně všechno.

Myšlenka mu kmitla hlavou a zase zmizela.

Za několik minut letěl Vonotar po boku Temného pána, sedě na zádech Kraana, kterého si přivlastnil.

Změnil ses, Vonotare, pomyslel si Zagarna. Na první pohled jsem tě nepoznal.

Lidé se obvykle v průběhu času mění, odpověděl kouzelník s nucenou nedbalostí. Snažil se před Temným pánem co nejvíce skrýt svou hořkost, ale z toho, jak Zagarna pokrčil rameny, poznal, že se mu to příliš nepovedlo.

Něco přede mnou tajíš!

Naše mysli jsou spojeny, jak bych před tebou mohl něco skrýt?

Až příliš snadno, obávám se, odvětil Zagarna celkem výstižně, protože věděl, že může před kouzelníkem své vlastní myšlenky skrýt. Přemýšlel v té chvíli zrovna o tom, zda by to byl dobrý nápad Vonotara zabít a také, zda by to bylo možné. Pro Zagarnu to nebylo příjemné pomyšlení, že by v jeho blízkosti měl být někdo stejně mocný jako on sám.

Musíme si navzájem věřit, Zagarno. Spolu jsme mnohem silnější, než kdybychom se rozdělili.

To je pravda, souhlasil Temný pán. A kromě toho ten kouzelník mu ještě může být užitečný. Neviděl jsem tě v klášteře, příteli, pokračoval. Trhnul uzdou svého Zlanbeasta a vyčnívající drápy na jeho loktech se zle zaleskly na slunci.

Byl jsem zaměstnán jinde. Bojoval jsem způsobem, kterým mohu bojovat jen já.

A co je to za způsob?

Temný pane, možná jsi to ještě nepocítil, ale je zde nablízku nesmírná duchovní energie. Nikdy jsem se s ničím takovým nesetkal. Ona - zdá se, že je ženského pohlaví - není naším spojencem. Naopak je naším nepřítelem. Zatímco jsi ničil klášter Kai, byl jsem zaměstnán duševním bojem s ní. Nedokázal jsem ji porazit, ale udržel jsem ji stranou boje. Kdybych to neudělal, věci by se mohly vyvinout jinak.

Vonotar se rozhodl, že bude lepší pravdu trochu opentlit. Alyss s ním bojovala záměrně, ale rozhodně by měla z boje větší prospěch, kdyby nebylo jeho rychlé akce, při které zabil toho chlapce. Nechtěl ale Temného pána obtěžovat s takovými maličkostmi. Podezíral ho, že uvažuje o tom, jestli by ho dokázal nebo nedokázal zabít. Obával se, že by to Zagarna dokázal. Jakýkoliv projev slabosti by tedy nebyl na místě, bylo nutné ukázat sílu, a to zejména proto, že jeho tělesná schránka vypadala tak slabě.

Jeho oči plály. Během setkání s Alyss byly krystaly tvrdými jako diamant a nyní v nich zčista jasná tančily žhnoucí oranžovočervené plamínky.

Zagarno, chci ti něco ukázat.

Do toho, čaroději, ukaž mi, jaký nový pouťový trik jsi vymyslel.

Vonotar mávl rukou dokola a vzduch, který obkroužil, se změnil ve velikou zvětšovací čočku o průměru několika stop. Ale byla to čočka, jakou Temný pán ještě nikdy neviděl, dokázala nejen zvětšovat, ale byl skrz ni vidět i pohyb nepatrných obyvatel daleko v Magnamundu.

To je město Hikas, Zagarno, vysvětlil Vonotar. Je mnoho stovek mil od nás, v zemi Dessi, panství kouzelníků.

Zagarna mohl vidět nosiče, jak se potácejí pod nákladem zboží, které vykládali a nakládali do nákladních lodí. Viděl otrokáře, jak krutě bičují záda svých nešťastných otroků - mužů, žen a dětí všech barev. Zrovna tu probíhala veřejná poprava, ale jenom několik lidí se zastavilo, aby ji sledovalo; popravy byly v této zemi běžnou věcí. I Zagarna se na ni podíval znuděně, rituální zmrzačení bylo krotkou zábavou ve srovnání s jeho dílem. Život v Hikas neměl velkou cenu. Otrok, vrávorající přes lodní můstek, spadl do vody a byl rozdrcen mezi molem a bokem lodi. Otrokář proklel tělo otroka, když vyplavalo na hladinu, protože spolu s otrokem přišel i o cenný náklad. V přístavišti spolu soupeřili psi a děti o zbytky jídla, jejich žebra vystupovala z kůže napjaté přes hrudníky. Jeden malý chlapec, ne víc než pětiletý, udělal tu chybu, že vstoupil do cesty místnímu grandovi, a byl okamžitě rozřezán na kousky šlechticovými strážci. Jeho tělo hodili do vody, tak tady totiž zacházeli s odpadky.

Vonotar znovu mávl rukou a Zagarnovi se zdálo, že padá do jámy. Kolem něj vířily barvy a bláznivé vzory. Nebyl zvyklý mít strach, a o to víc ho teď pocítil. Nepoznal dětství. Kdyby nějaké měl, věděl by, že zakouší primitivní dětský strach z toho, že se kolem něj dějí věci, které nemůže ovlivnit. Temný pán, jenž se považoval za téměř všemocného, cítil, jak mu z kožovitých rtů uniká pronikavý dětský výkřik.

Zrazuješ mě, kouzelníku!

Nemusíš se bát, Zagarno, vyslal Vonotar ledovou myšlenku. Říkal jsem ti, že si musíme věřit.

O chvíli později už stáli na přístavní hrázi. Vysoká postava Temného pána se tyčila nad shrbeným Vonotarem. Zagarna si zmateně uvědomil, že prožívá věci nějakým podivným způsobem. Pak na to přišel: po dlouhé době, kdy byl uzavřen ve své kukle, konečně opět slyšel a cítil. Pachy a hnilobné závany z přístavu na něj doráželi ze všech stran. Výkřiky otrokářů a dětí a jekot otroků se mísily se štěkáním a vrčením hladových psů. Na každém rohu se hlasitě nabízely prodejné ženy a on slyšel jejich drsné volání. Bylo mu nepříjemné horko - jako kdyby ho slunce fyzicky zraňovalo.

Nikdo si ho ani nevšiml.

Nejsme tady úplně, řekl Vonotarův hlas v jeho mysli. Větší část z nás je pořád v Sommerlundu. Ale je nás tady dostatečně velká část, abychom zažili všechno, co je skutečností v Hikas. Není to iluze, to ti zaručuji. Aby to dokázal, kopl kouzelník do jednoho hladového psa a ten se odbelhal uraženě pryč, spílaje nepřátelskému osudu, kterému nerozuměl.

Zagarno, ve svém zápase o fyzickou převahu jsi přehlédl potenciál duchovních sil. Sommlendingové nějakým způsobem získali na svou stranu bytost se značnými magickými schopnostmi. Kdo nebo co to je, to ještě nevím, ale dříve nebo později na to přijdu, a až to budu vědět, budu je moct zničit. Věř mi to. Vzal jsem tě sem, abych ti ukázal něco ze svých magických dovedností... A také, abych ti ukázal kousek země, která bude jednoho dne naše.

Temný pane, my musíme zůstat spojenci, abychom dobyli celý Magnamund a potom celý Aon. Vím, že jsi uvažoval, jestli mě máš zabít nebo ne: nemyslím, že bys mohl. Moje magické schopnosti, díky sloučení znalostí levoruké magie, kterou jsem se naučil v Bratrstvu křišťálové hvězdy, a pravoruké magie, kterou jsem se naučil od tvých Nadziranimů, jsou silnější než cokoliv, co kterýkoliv z tvých služebníků namíří proti mně. Ale mohl bys mě zranit nebo mi vážně znepříjemnit život. To by ale bylo hloupé, jestliže mám zničit tu sílu, Alyss, musím vládnout všemi svými schopnostmi. Musím být na boj s ní stále připraven. To je nejdůležitější, jinak jsou naše plány ztraceny.

Temný pán přijal Vonotarovy argumenty, i když zněly jeho uším falešně. Chvíli neodpovídal. Konečně, když ty nechutné myšlenky strávil, pomyslel si vyhýbavě: Nebijí ty otroky dost tvrdě, vidíš?

Vonotar to chápal jako odpověď a ihned je vedl zpět červeně vzorovaným tunelem jejich spojených myslí. Tentokrát dokázal Zagarna svůj strach ovládat. Nyní, když věděl, co prožívá, to pro něj bylo dokonce vzrušující.

Ještě ve své kukle hlasitě oddechoval, když zjistil, že sedí na Zlanbeastovi, který si očividně nevšiml jeho nepřítomnosti. Vonotar nenucené řídil svého Kraana vedle něj. Zahaloval je kouř, vystupující z mnoha ohňů pod nimi.

Malá ukázka, Temný pane.

Velmi působivá ukázka, kouzelníku. Ale proč si myslíš, že jsem ti chtěl zabít?

Naše mysli jsou spojeny, Zagarno. Oba máme soukromé oblasti svých myslí, které jsou, jak doufáme, ukryté před tím

druhým, ale jsou skryté pouze částečně. Pořád ti říkám, že si musíme věřit. Když si nebudeme věřit, všechno je ztracené.

Temný pán přikývl. Magie mu nebyla příjemná. Dával přednost jednoduchému zabíjení. Avšak kouzelník mu mohl pomoci v boji způsobem, kterému ještě úplně nerozuměl.

Dobrá, Vonotare, pomyslel si, máš mou důvěru. Budeme spojenci v této válce. Potom-

Potom, pomyslel si kouzelník, potom se to může změnit - kdo ví?

Zatím se v Hikas pes, kterého vzduch nakopl, škrábal přemýšlivě prackou za uchem. Blechy byly tento rok zlé, ale příští rok by to mohlo být lepší. Bylo únavné být toulavým psem, který si pořád musí hledat potravu a nikdy jí nemá dost. Pes zaměřil svou pozornost na pravé ucho a s potěšením se drbal. V takových chvílích nebylo špatné být naživu. Matně si vzpomínal na kopanec a žebra ho ještě maličko pobolívala, ale už na to moc nemyslel.

Otrok se mrtev zhroutil pod svým nákladem. Správce odkopl netrpělivě tělo stranou, aby nepřekáželo při nakládání.

Pes se přestal škrábat. Okamžiky, kdy měl dostatek potravy, byly vzácné. Uši se mu vztyčily očekáváním.

Olizoval se a na modřiny rázem zapomněl. Rozběhl se k balíčku, v nějž se změnilo otrokovo tělo.

3

Lone Wolf, když se díval na obraz, který se rozprostíral před ním, pocítil nejdříve odpor. Potom ho vystřídala úleva. Síly Temnoty se nepokoušely zapálit les. Uvědomil si, že smrt všech těch pyšných stromů kolem by mu přinesla téměř stejný zármutek jako utrpení uprchlíků v plamenech.

Přesto však byl pohled, který se mu naskýtal, odpudivý. Patrola tří Giaků zajala příslušníka Jízdní hraniční hlídky, jednoho ze smělých Sommlendingů, kteří hlídali oblast na východní straně Dumcragských hor. Bylo zřejmé, že ho hrozně ztloukli a možná i trochu mučili, protože jeho uniforma byla pořezaná a roztrhaná. Obličej měl zalitý krví.

Giakové postavili uprostřed mýtiny hranici ze dřeva, kolem ní navršili spoustu chrastí a suchého kapradí a pak všechno zapálili. Lone Wolf viděl, jak přivedli strážce k vědomí a spoutaného ho odvlekli k ohni. Giakové se sami obratně vyhýbali plamenům a snadno protlačili strážce až k hranici, kde mu svázali ruce za zády a pevně ho připoutali k doutnajícímu dřevu.

Ustoupili dozadu, posadili se na zem a chystali se s potěšením sledovat vojákovo utrpení.

Lone Wolf si s odporem uvědomil, že i přes tento obraz neuvěřitelné krutosti je den velmi krásný. Mýtinou probleskovalo sluneční světlo a zvýrazňovalo žluť a modř jarních květin, rostoucích na jejích okrajích. Lehký větřík si nerušené pohrával s dlouhými stébly trávy, netknut surovostí, která se odehrávala opodál. I samotné plameny vypadaly jako ohnivé drahokamy na dámském náhrdelníku. V takový den by nikdo neměl být upálen zaživa.

Lone Wolf se co možná nejtišeji stočil doprava. Puls se mu zrychlil a jen s námahou dýchal klidně. Dnes už zabil asi půl tuctu Giaků, ale uvědomoval si, že to vždy bylo snadné vítězství. Podařilo se mu vysvobodit Benedona, ale Giakové, kteří ho zajali, byli již demoralizovaní ztrátou svého velitele. Poprvé si přál, aby byl mladý kouzelník zůstal s ním, ať byl jakkoliv nešikovný. Šance na záchranu muže z Jízdní hraniční hlídky by se mnohokrát zvětšily, kdyby síla Lone Wolfových zbraní byla podpořena kouzly.

Svého přítele však nemohl přivolat zpět, a tak se musel spolehnout sám na sebe.

S výkřikem rozhrnul křoví a vyrazil přímo proti Giakům. Snažil se co nejvíce vytěžit z toho, že nepřátelské stvůry překvapí. Giakové dřepěli na zemi, olizovali si zelenými jazyky bezmasé rty a připravovali se na požitek ze strážcovy smrtelné agónie. Lone Wolf byl již v půli cesty k nim, když ho zaregistrovali.

Giakové se napřímili a popadli rukojeti svých zubatých mečů.

Ten, co stál nejblíže směrem k Lone Wolfovi, byl pomalejší než ostatní. Lone Wolf máchl sekerou a s bojovým řevem mu srazil hlavu do praskajících plamenů. Fascinovaně zíral na to, jak hlava ještě chvíli samostatně žila, než sebou víčka zaškubala ve smrtelné křeči.

Chvilkové zaváhání ho téměř stálo život.

O jeho zelenou kapuci zavadil meč. Lone Wolf sebou trhl a mávnutím sekery zasáhl jednoho ze zbývajících Giaků do kolen. Giak ze sebe vydal vysoký pištivý zvuk a zhroutil se na zem.

Lone Wolf odrazil sekerou útok dalšího Giaka, hbitě uskočil stranou a jediným úderem rozpoltil Giakovi, ležícímu na zemi, lebku.

Jeho dalším protivníkem byl velitel Giaků, který měl nejen meč, ale i řemdih, železnou kouli s ostny, připevněnou řetězem k dřevěnému kopí. Koule zasvištěla vzduchem a Lone Wolf uskočil dozadu. Kdyby jenom maličko zaváhal, jeho protivník by ho zasáhl.

Sekera se nemohla s řemdihem srovnávat. Jeden zásah těžkou okovanou koulí mohl rozdrtit topůrko. Giakovy žluté oči hleděly přímo do tmavých očí Lone Wolfa. Určitě si myslel, že zabít ho bude hračka.

Pozdvihl řemdih, připraven k rychlému, smrtícímu úderu.

Lone Wolf sklonil sekeru a vytáhl ze svého pásu dýku. Skočil přímo k Giakovi. Cítil jeho smrdutý dech na tváři a ten odporný puch ho téměř ochromil. Teď byl uvnitř kruhu, který Giak opisoval svým řemdihem, ale byl v bezpečí, pokud by se Giak nerozhodl omotat mu řetěz kolem krku.

Lone Wolf praštil Giaka volnou rukou do nosu. To bylo očividně to poslední, co Giak čekal, zapotácel se a oči se mu v údivu rozšířily. Lone Wolf k němu přikročil, protože věděl, že jedině v těsné blízkosti Giaka je v bezpečí před smrtícím úderem řemdihu.

Bodl Giaka dýkou do břicha a ten vykřikl bolestí. Pak mu Lone Wolf rozpáral břicho.

Giak sklonil řemdih a chytil se za své zranění. Lone Wolf cítil cosi podobného lítosti, když zvedl ze země sekeru a uťal Giakovi hlavu.

Neměl však čas vychutnat vítězství ani pocítit hnus nad sebou samým. Plameny kolem sténajícího strážce šlehaly stále výš. Překročil Giakovo tělo a vyrazil skrz oheň k hranici.

Skoro neviděl, kam jde. Nechal se vést žárem a používal svou sekeru jako lopatu k odhazování hořících kousků dřeva a kapradí, čímž si čistil cestu k strážci.

Muž byl v agónii. Házel hlavou ze strany na stranu, sténal, křičel a nadával tichým hlasem, který nezněl jako jeho vlastní. Lone Wolfovi trvalo jen vteřinu, než dýkou přeťal strážcova pouta. Naložil si zhroucené tělo na ramena a nesl ho ven z plamenů. Na odkrytých částech těla ho sem tam pálily řeřavé uhlíky, vznášející se v kouři. S kašláním a šípáním doklopýtal co nejdál a tam co nejopatrněji shodil muže ze svých zad. Strážce byl v deliriu způsobeném bolestí a ztrátou krve. Ležel na zádech, z úst mu tekly sliny, měl zavřené oči a škubal hlavou. Něco mumlal, ale Lone Wolf mu nerozuměl ani slovo. Nevypadalo to, že by mohl přežít.

Lone Wolf si vzpomněl na něco z toho, co ho Storm Hawk učil o léčivé síle různých druhů divokých rostlin. Rychle natrhal ty, na které si vzpomněl, a doufal, že jejich kombinace bude účinná. Rozžvýkal je, a tak získal několik malých, zelených, mokrých chomáčků. Otřel jimi mužovo tělo.

Nebyl si jist, jestli bude mít jeho péče žádoucí účinky. Muž sebou sice už tolik neškubal, ale to mohlo být také tím, že se ještě více přiblížil k bránám smrti. Pokud se nespletl při výběru rostlin, vojákova bolest by se měla alespoň trochu zmenšit. Vědomě své pochybnosti potlačil. Za poslední dva dny už pocítil dost viny, a kdyby nebylo jeho, strážce by nyní umíral strašlivou smrtí. I kdyby ten muž měl teď zemřít, ušetřil ho alespoň kruté smrti v plamenech.

Strážci se vrátilo na krátkou chvíli vědomí. Otevřel oči a zatápal rukou kolem sebe, jakoby hledal zbraň. Podíval se zpříma na Lone Wolfa a řekl: „Giaku, táhni!" Přitom na Lone Wolfa plivl.

Lone Wolf, kterému slina dopadla mezi oči, ucouvl. Potlačil přirozenou touhu muže udeřit. Lidé mohou jednat bláznivě, když jsou blízko smrti. Voják měl zřejmě halucinace. Lone Wolf si nedělal iluze o tom, jak dobře vypadá, ale přesto...

Potíž byla, co teď s tím mužem udělat? Lone Wolf sotva mohl někde nablízku čekat, než se strážce uzdraví, jestli se vůbec uzdraví. Jeho úkolem bylo dostat se do Holmgardu. Cítil také, že by nemohl unikat Zagarnovým služebníkům dlouho, kdyby se belhal dál s mužem na zádech.

Zahleděl se na své ruce, jakoby mu mohly poradit. Ty však výmluvně mlčely.

Na konec uložil zraněného na pohodlné lůžko ze spletených kořenů obřího dubu. Rozhlédl se kolem, jestli neuvidí nějakou nádobu, kterou by mohl naplnit vodou a nechat muži při ruce, ale žádnou nenašel. Jeden z Giaků měl u sebe velkou brašnu, avšak když k ní Lone Wolf přičichl, uvědomil si, že by ji nikdy nedokázal umýt tak, aby ji zbavil odpudivého smradu.

Cítil se bezradný. Podle učení řádu Kai by měl zůstat a ošetřovat raněného několik příštích dnů nebo týdnů, než by se uzdravil. To ale nemohl.

„Je mi líto, příteli," řekl nyní nehybnému tělu. „Udělal jsem, co jsem uměl. Musím tě teď opustit a ty se musíš spolehnout na milosrdenství bohů Ishir a Kai."

Dlouhou řeč, co měl na jazyku, spolkl.

„Doufám, že jsi naživu," zamumlal ostýchavě a obrátil se směrem k lesu.

4

Naproti tomu Benedonovi se vedlo až překvapivě dobře.

Čas od času ho sice přepadli Giakové, Kraani nebo jiné Zagarnovy stvůry, ale zaháněl je s udivující lehkostí. Část z něho chtěla uvěřit, že je tomu tak proto, že jeho mysl konečně pronikla hlouběji do učení Bratrstva křišťálové hvězdy, které již několik dní zkoušel používat, ale větší část jeho já byla k sobě natolik upřímná, že si přiznala, že to je dílo Alyss. Neměl problémy s vytvářením levorukých myšlenek, způsobujících pád Kraanů a jejich jezdců z oblohy, doprovázený jekem strachu z nastávající smrti. Měl slabé podezření, že některé z myšlenek, které tvořil, měly blíž k pravoruké nadziranimské magii než k tomu, co se učil v Bratrstvu, ale nestaral se o to. Kdykoliv se mu podařilo srazit některou ze Zagarnových stvůr, pocítil radost. Lusknutím prstů, mrknutím oka nebo tlesknutím dlaní dokázal vyčarovat hrom.

3 CESTA TUNELEM

1

Před dvěma hodinami se zatáhla obloha, a Lone Wolf proto nemohl využívat svůj vrozený smysl pro orientaci. Les, kterým teď šel, byl ponurý a jednotvárný. Uvědomoval si, že je možné, že jde úplně špatným směrem. Aby se ujistil, že nechodí pořád dokola, vypaloval do kmenů občas značky. Když po půlhodině neprošel kolem žádné z nich, uklidnil se. Avšak stále nevěděl, kterým směrem se pohybuje. Neslyšel žádné zvuky pronásledovatelů, kromě občasného zakrákání Kraana nad vrcholky stromů, a tak si byl téměř jist, že se nachází v části lesa, kde Zagarna ještě nerozhodil své sítě. Varoval však sám sebe před přílišným sebeuspokojením: klidně mohl směřovat zpět k nepřátelským liniím.

I když den už dlouho nebyl jasný, pořád se oteplovalo. Lone Wolf cítil, že asi přijde bouřka. Možná Ishir a Kai pošlou déšť, aby uhasili plameny, které Zagarna při útoku zapálil. Lone Wolf se za to tiše modlil.

Přišel do části lesa, kde mezi vegetací rostlo mnoho podivných hub. Rostly v trávě, i mezi keři a stromy, některé byly tak velké jako mladé stromky a jiné zase tvořily na zemi hustý koberec. Větší houby byly jemně pastelově růžové, modré nebo šedé a pod jejich průhlednou pokožkou bylo vidět dráhy tepen a žil. Nohy měly silné a pevné, na nich byly lehké klobouky, které se líně třepetaly v mírném větru.

Lone Wolf se vyhýbal jakémukoliv kontaktu s těmito obřími houbami, protože se bál, že by mohly vylučovat jed.

Nemohl se však vyhnout menším houbám, jimiž nešťastně čvachtal. Rozmačkané houby vydávaly vůni, připomínající nezralá jablka a mízu ulomených syrových větviček. Lone Wolf tu vůni vychutnával, ale jakmile se dostal z míst, kde rostly houby, vyhledal nejbližší potok a máčel si boty tak dlouho, až si byl jist, že všechny kousíčky rozmačkaných hub jsou pryč.

O něco později, když sestupoval dolů ze skalnaté stráně, uviděl na úpatí kopce, který se tyčil proti němu, černý, obdélníkový útvar. Nejprve nemohl rozpoznat, co to je, protože obdélník byl zarostlý spletenými kořeny stromů. Jak se opatrně přibližoval, mohl si ho lépe prohlédnout. Byl to vchod do tunelu. Před lety, možná před staletími, tu musel být důl a toto byla jedna ze zrušených štol. Odhadoval, že otvor je asi sedm stop vysoký a méně než deset stop široký. Cihlově červené zdivo, které ho lemovalo, se místy drolilo, ale v podstatě bylo v pořádku.

Přistoupil blíž a nahlédl se zájmem dovnitř. Odkopl stranou ulomený kousek cihly a prsty přejel po drsné zdi. Kdyby to tu bylo bezpečné, mohla by mu štola posloužit jako dočasné útočiště. Po všech těch zkouškách, kterými během dne prošel, skoro padal únavou. Chtěl ještě několik hodin pokračovat v cestě, ale teď, když našel úkryt, nebylo by rozumnější zkusit několik hodin spát? Možná by v noci mohl dokonce putovat rychleji než ve dne, protože by si nemusel dávat takový pozor na otevřených prostranstvích. Storm Hawk mu jednou povídal, že některé ze Zagarnových stvůr vidí dobře i v noci, ale on doufal, že jim tma přece jenom trochu vadí. Měsíc bude dnes v noci ještě skoro celý, a tak bude dost světla - tedy pokud se rozplynou mraky.

Zatímco takto přemýšlel, ucítil na tváři závan vlhkého, zatuchlého vzduchu, který vycházel z tunelu.

Za chvíli zase.

Usídlila se v tunelu nějaká velká podzemní obluda? Šla mu teď ta stvůra naproti? Byl závan vzduchu, který cítil na tváři, její dech?

Zabrzdil své rozvíjející se představy. Ten závan znamenal, že tunel není slepý, ale že někam vede, pravděpodobně na druhou stranu kopce.

Podíval se na stráň nad sebou. Byla hrozně strmá a většinou holá. Z místa, kde stál, nemohl dohlédnout na vrchol, ale tušil, že je daleko. Až dosud kopce raději obcházel, aby se vyhnul útoku Kraanů. Les, obklopující tento kopec, byl ale nezvykle hustý a neproniknutelný, a navíc Lone Wolf mezi stromy viděl vysoké studeně zbarvené houby. Jeho srdce pokleslo při pomyšlení, že se bude muset tímto obtížným terénem prodírat mnoho mil. Naopak, kdyby tunel vedl přímo na druhou stranu kopce - a tolik si přál, aby tomu tak bylo, že dokázal přesvědčit svůj rozum, že tomu tak je - ušetřil by si několik hodin namáhavé cesty.

Neměl však s sebou žádnou svítilnu, a tak by musel naslepo tápat tmou, což by jeho postup zpomalilo. Nerad si přiznal, že má trochu strach ze tmy, ale přinutil se, aby si tento svůj pocit uvědomil. Odvaha rytířů řádu Kai nespočívala pouze v tom, že potlačovali strach, ale také v tom, že si svůj strach uvědomovali a bud nad ním zvítězili, nebo ho využili ke svému prospěchu.

Lone Wolfa napadlo, že by mohl v tomto případě svůj strach využít. Cítil, jak adrenalin, proudícímu v žilách, odplavuje únavu a ospalost. Mohl by co nejrychleji projít tunelem a na druhém konci by se možná mohl trochu vyspat, pak by pokračoval v cestě.

Čím déle tam stál, tím mu bylo jasnější, že nemá jinou možnost. Stráň byla strašně strmá, les se před ním tyčil jako neprostupná stěna a uhlově černý vchod do tunelu se rozevíral jako tlama. Všechny tři možnosti se mu zdály stejně odpudivé.

Jednal podle náhlého popudu, vybral si tunel.

Naslepo šátral prsty po stěně a pomalu postupoval stále hlouběji do tiché temnoty.

Naslepo...

2

Nejvyšší představený Bratrstva křišťálové hvězdy věštil z vody budoucnost. Záclony v oknech jeho prašné studovny nepouštěly do místnosti téměř žádné světlo. Vzduch byl studený a nehýbal se. Panovalo zde téměř dokonalé ticho: těch pár zvuků, co sem proniklo velkými dubovými dveřmi a zacloněnými okny, se zdálo přicházet z velké dálky.

Nejvyšší představený neslyšel nic, protože byl hluboce soustředěn. Rukama si podpíral hlavu, kousal si rty a na čele měl hluboké vrásky. Hleděl na průvod jasných zářivých barev na hladině vody v misce, která ležela na stole před ním. Opíral se o lokty, seděl úplně bez hnutí, až se zdálo, že tvoří jeden celek s deskou stolu. Barvy tančící na hladině se mu odrážely na obličeji.

Vonotare, pomyslel si, Vonotare, kde jsi?

Voda ho však nechtěla poslechnout a neukazovala, co dělá zrádce. Nejvyšší představený viděl sedláky, vyhnané ze svých domovů, které škodolibě se radující Giakové vařili zaživa. Viděl silné muže a ženy bojovat obouručními meči, viděl je, jak bodají a sekají do mračen Kraanů a posléze podléhají nepřátelské přesile. Viděl dítě, jak křičí hlady v podkrovní světnici a netuší, že zatímco spalo, byla celá rodina nemilosrdně pozabíjena postupující Zagarnovou armádou. Viděl Giaky, jak na bojišti nechutně oslavují své vítězství. Viděl věci, které by ho přinejmenším vyvedly z míry, kdyby se nepřinutil potlačit všechny city a soustředit se.

A náhle ke svému překvapení spatřil Benedona, o němž si celý den myslel, že musel zahynout hned v prvních hodinách bojů.

Nejvyšší představený přinutil obraz na vodě, aby se ustálil.

Mladík seděl na pasece a nedbale se opíral o strom, jako kdyby nebyl obklopen nesčetnými tisíci Zagarnových stvůr. Nejvyšší představený si okamžitě všiml, že má Benedon plášť oblečený naruby, aby byl lépe maskován, ale přesto se

mu zdál hrozně nápadný. Proč ho neunesli Kraanové nebo nezabily plenící hlídky Giaků, bylo naprostou záhadou.

Vypadalo to však, že chlapec je úplně klidný. Držel v ruce kousek látky a fascinovaně se na něj díval...

Nejvyšší představený nikdy neslyšel o Alyss a nemohl vědět, že se s ní Benedon před pár dny seznámil, když byl na začátku své cesty z Toranu do kláštera Kai, kde měl za úkol informovat členy řádu o Vonotarově zradě a varovat je před případným útokem Temných pánů. Tehdy mu Alyss dala dárek. Vzala kapesník a pomocí kousku oblohy a nesčetných nití, vytvořených z planě rostoucích květin, mu svými dovednými prstíky vyšila tapiserii. Její obrázek ukazoval venkovskou scénu s dobře živenými sedláky, kteří pili, zpívali, smáli se a tancovali.

Ale tapiserie byla úplně jiná, než jakou kdy Benedon viděl. Lidé a zvířata na ní se pohybovali. Jedna z postav na něj dokonce promluvila. Alyss mu řekla, aby si tapiserii vzal, protože jednoho dne by mu sedláci z obrázku mohli dobře poradit.

Benedon s nimi teď mluvil, i když nevěděl, jestli mu mohou pomoci právě dnes.

„Nevím," řekl jejich mluvčí, podsaditý muž s tlustým, červeným obličejem, který měl na sobě červenohnědou tuniku a na stranu posazený baret. „Těžko říci, když jsme tady, víš. Nevidíme toho z tvého světa moc. Abych ti řekl pravdu, příteli, vidím teď jenom tvůj obličej a ještě kousek stromů a oblohy za tebou."

„Pomohlo by, kdybych tě vyzvedl nahoru a ukázal ti celé panorama?"

„Ne, bohužel, Banderdome. Možná ti to Alyss neřekla, ale my jsme tady, jenom když se na nás díváš. V době, kdy se na nás nedíváš, jsme pouze obrázek, pěkný obrázek, řekl bych. Zejména tady Bec."

Šťouchl do baculaté ženy s červeným obličejem, o níž Benedon správně usoudil, že je sedlákovou ženou. Žena se udýchaně zasmála a vylila přitom ze svého hrnku trochu moštu.

„Víš co, kamaráde," řekl sedlák, „je tu snazší způsob."

Nejvyšší představený celý výjev uchváceně sledoval. To bylo kouzlo, o jakém se nikomu z Bratrstva křišťálové hvězdy ani nesnilo. Byla snad ta osoba - Alyss - nadziranimskou čarodějnicí? Ale nevypadalo to jako nadziranimské kouzlo: pravoruká magie by mohla být trochu svádivá, to věděl, ale venkovská slavnost sedláků na obrázku, to vůbec nebylo ve stylu Nadziranimů, který se naučil rozpoznávat.

„Jaký snazší způsob?" zeptal se Benedon.

„Mohl bys třeba usnout, například. Víš, jak to udělat, že jo, Danebone?"

„Ale ... já ... nejsem unavený."

„Magie musí tam venku být v pěkném stavu," zamumlal mluvčí směrem k Bec, dost nahlas, aby to Benedon i Nejvyšší představený slyšeli. „Vzpomínám si, že i nejhorší učedník se dokázal uspat pouhým lusknutím prstů."

Benedone, ty hlupáku, pomyslel si Nejvyšší představený, věděl bys, jak utvořit uspávací myšlenku, kdybys dával jenom trochu pozor...

„Nebo učednice, Serbe," řekla Bec škádlivě. Šťouchla ho do brady a hlučně se zasmála.

„Některé učednice, například moje žena," vysvětlil muž Benedonovi, který sledoval výměnu názorů mezi nimi s mírnou nechutí. Tihle venkovani s jejich neotesanými způsoby moc nevypadali jako dobří spojenci. Ale Alyss mu řekla, že jsou to jeho přátelé, a z důvodů, kterým úplně nerozuměl, Alyss naprosto důvěřoval.

„Dobře," řekl Serb odevzdaně. „Když chceš, aby bylo něco hotovo, je nejlepší, když to uděláš sám. Zde je malý trik, který mě naučila Alyss, když mě naposledy vetkala do jedné ze svých tapiserií. To bylo za ..., jak se jmenoval, miláčku?"

„Myslím, že Ulnar," řekla Bec. „Nějaký sommlendinský král. Pěkný chlap. Hezčí než tenhle Bannerling. Bez urážky," dodala a podívala se s šibalským úsměvem přímo na Benedona.

„Huš, ženo. Podívej se na sebe. Opři se o strom, Bonedane - ah, už se vlastně opíráš - a chvilku se na mě dívej."

Serb škubl prsty jakoby se divil, kam se poděl jeho džbánek s moštem, a Benedon okamžitě usnul.

Sotva zavřel oči, už snil. Nejvyšší představený, který vše sledoval prostřednictvím Benedona, neměl čas ustoupit. Serbovy prsty ho také vtáhly do spánku a tím i do Benedonova snu. Cítil, jak se skutečnost zaleskla, a potom se ocitl ve světě nádherných barev a kyselých živočišných pachů. Ležel tváří v prachu, v ústech cítil žluč a nemohl se ani hnout. Věděl, že stále sedí ve své pracovně, ale zároveň cítil, že tady leží obličejem na zemi. Blízko jeho tváře čmuchalo hnědé prase a hledalo zbytky potravy. Nikdy předtím si nemyslel, že hnědá barva je jasná, ale nyní ho obrysy zvířete bodaly do očí.

Benedonovi se zdálo, že sedí na lavici za stolem a drží v ruce džbánek. Cítil na jazyku lepkavou sladkou chuť moštu, blyštícího se v horkém zářícím slunci. Slyšel zvuky akordeonu, které připomínaly taneční hudbu. Klapky týral hráč, jehož nadšení pro hru bylo větší než jeho muzikantské umění. Na druhé straně lavice seděl muž, opřený o stůl, hlavu v dlaních a hlasitě chrápal. Taneční páry výskaly radostí a štěstím. Sluneční svit Benedona oslňoval. Barvy byly nepřirozeně čiré a jednoduché: červeň byla jenom červená, modř pouze modrá, žluť žlutá jako slunce...

(Benedon zanaříkal a byl by uchvácen Kraanem, kdyby Alyss neotočila hlavu bestie dozadu, takže Kraan zmateně letěl dolů a přitom se díval přímo do nebe. Měl krátkou paměť, a tak se domníval, že to tak bylo vždy. Když se na něj jeho druhové vrhli jako na zrůdu, aby ho roztrhali, byl zmatený a hluboce se ho to dotklo.)

„Napij se, mladý muži," řekl Serb a posadil se vedle Benedona. „To je přesně to, co se svými dlouhými vlasy a -"

Bec udeřila svého muže přes hlavu, takže spadl z lavice a skácel se v bezvědomí na prašnou zem. Benedon byl vyděšený. Slýchával, že se takové věci dějí v ošumělých hospodách v Toranu, ale nikdy těm historkám nevěřil.

Bec si sedla proti němu. Její tvář vypadala zdravě a poťouchle jako obličej levné ragadornské panenky, ale oči jí najednou zvážněly. Z její řeči se vytratilo vtipkování, které v ní dříve zaznívalo. Když k němu Bec mluvila, vyjadřovala se naléhavě a stručně.

„Kouzelníku," řekla, „celou dobu, co jsi tady, jsi ve světě snu."

„Vím to." Byl si zcela vědom toho, že se mu to jen zdá.

„Ale existují i iluze uvnitř iluzí." Podívala se na něj svýma zelenýma očima. „Všechno kolem sebe vidíš jednoduše, například prosté lidi, jak si užívají her a vína, ale to je jen na povrchu."

Benedon zamrkal. Viděl jen obraz pitky. Všechny jeho smysly byly ochromeny.

„Obraz, který jsi viděl na tapiserii, a obraz, v němž teď jsi ve snu, jsou iluzemi, a svět, ve kterém normálně žiješ, také."

„Ale Magnamund není výplodem mé fantazie!" vykřikl. „Jsou v něm živí lidé" - mával rukama směrem k nebi - „a umírají! Temný pán není snem - je skrytou skutečností! Jeho sluhové zabíjí všechny dobré lidi v Magnamundu. Mě ... mě také skoro zabili."

Výkřiky rozjařených tanečníků téměř přehlušily Benedonův hlas, ale Bec přesto rozuměla každému jeho slovu.

„Pro bohy," řekla, „je celý Aon stejnou iluzí jako pro tebe tahle pěkná tapiserie, kterou ti Alyss vyšila. Bohové tě mohou obdivovat, povzbuzovat, být na tvé straně, dokonce tě mohou milovat, ale když zemřeš, neucítí žádnou bolest. Pokud jde o ně, jsi jen přechodnou figurkou - pohyblivým obrazem na scéně."

Bec se dotkla jeho hrnku s moštem a ten se proměnil v křišťálový pohár naplněný třpytivým bílým vínem. To samé provedla i se svým hrnkem.

Bec si štědře lokla vína a Benedon maličko ochutnal. Bylo to dobré víno, chutnalo po medu a slunci a mělo v sobě i trpkost, takže nebylo příliš sladké.

Bec pokračovala: „Nikdy nezapomeň, že pro bohy nejsi ničím. Ishir a Kai si samozřejmě přejí, aby Sommlendingové porazili Temného pána a aby zničili jeho zlé stvůry, a pokud jim v tom můžeš být nápomocen, budou se snažit ti pomáhat. Ale až se dostaneš do situace, ve které pro ně bude příliš obtížné poskytnout ti pomoc, opustí tě. Mají v myslích větší věci než přežití jednoho člověka: musí vyhrát válku a nemohou si dovolit plýtvat slzami nad neštěstím, které někoho postihlo v pro ně malé šarvátce."

Benedon to těžce nesl. Každý večer, když si na to vzpomněl, se modlil k bohům Ishir a Kai o pomoc a ochranu. Zdálo se mu, že jeho modlitby jsou k ničemu.

„Co tedy můžu dělat?" zeptal se chraplavým hlasem.

„Pro začátek můžeš zkusit pochopit povahu iluze," odpověděla Bec.

Potom jednou, dvakrát tleskla a okolní zvuky začaly slábnout, až je vystřídalo svištění větru nad pustou plání. Postavy hodujících, psi, prasata a dokonce i budovy, všechno ztrnulo bez hnutí a potom se přeměnilo na cáry látky, z nichž se staly hromady křiklavě pomalovaných pláten. Jak se do nich opíral vítr, hromady se rozpadly a útržky obrazů plachtily vzduchem pryč nad jalovým pruhem země, kde se přeléval písek a kam pražilo slunce.

Benedon s Bec seděli stranou na jediné zbylé lavici u stolu, obklopeni pouští. Bec rychle zaklepala na drsnou dřevěnou desku stolu a přikouzlila tak slunečník, jenž je alespoň trochu chránil před nejhorším slunečním žárem.

Najednou si Benedon uvědomil, že nejsou úplně sami. Vedle nich ležela v prachu natažená postava, která slabě zanaříkala a pohnula se směrem k nim. Byla oblečená v plášti se stříbrnými hvězdami vyšitými na modrém podkladu, který byl Benedonovi povědomý. Po chvíli mu došlo, že je to plášť členů Bratrstva křišťálové hvězdy, ale nemohl rozeznat obličej ležící osoby.

Bec vypadala rozzlobeně, podívala se na své dlaně, jako by s nimi bylo něco v nepořádku, a znovu tleskla.

Postava nezmizela.

„Myslela jsem, že budeme sami," pronesla úsečně.

„Nechtěl jsem obtěžovat," řekl cizinec, „ale možná jste někde udělali chybu." Prohrábl si prsty vous a druhou rukou si setřel prach z obličeje.

„Nejvyšší představený!" zvolal Benedon a postavil se.

„Ano, jsem to já," odvětil Nejvyšší představený zarputile.

„Ale co ... co děláte v mém snu?" Benedon se cítil jako někdo, komu kdosi cizí vnikl do nejosobnějších tajemství. Že ten kdosi byl jeho Nejvyšším představeným, bylo ještě nepříjemnější.

„Neměl jsem tak docela na vybranou," řekl Nejvyšší představený suše. Otočil se k Bec a oči mu živě zářily, přestože vypadal zcela vyčerpaně.

Benedon se stáhl, obávaje se projevů své vlastní arogance a malosti.

„Obávám se," řekl Nejvyšší představený, „že když vaše kouzlo vtáhlo Benedona do snu, mne z určitých důvodů vtáhlo také. Jsem tady a zůstanu tu tak dlouho, dokud se ten chlapec neprobudí a jeho sen se nerozplyne."

„Myslím, že vás tu musíme přijmout," odpověděla Bec po několika okamžicích ticha. „Pojďte a posaďte se vedle nás, tady do stínu."

Potom si Bec vpletla malíček pravé ruky mezi palec a ukazováček a zamávala směrem k Nejvyššímu představenému. Vzápětí před ním stál pohár studeného vína lahodné chuti. Starý muž se poslušně posadil, shrnul si plást pod sebe a udělal si pohodlí. Lokty se opřel o stůl a držel si hlavu v dlaních.

„Teď se můžeme napít a popovídat si," řekla Bec.

Benedon si lokl a čekal, co bude dál.

„Ty," řekla Bec a zabodla mu prst do hrudníku, „bys, myslím, chtěl vědět, jaká je tvoje úloha v téhle smutné válce. Je to pravda?"

To sice neměl Benedon zrovna na mysli, chtěl spíš vědět, jestli přežije nebo ne, ale přesto přikývl. „Máš pravdu."

„Máš velkou šanci přežít," pokračovala Bec a tím odpověděla na jeho nevyslovenou otázku. „Alespoň Alyss říkala, že přežiješ. Mohla by mi samozřejmě lhát, kdyby se jí to zdálo výhodné, ale myslím si, že mluvila pravdu."

Benedon se zastyděl.

„Tak předpokládejme teď," řekla Bec, „že tu válku přežiješ, ať už jí projdeš jakkoliv neobratným způsobem, protože když se podíváš do minulosti, vidíš, že ses opravdu choval nešikovně." Vypila svůj pohár, chvíli se na něj dívala a potom ho trochu nervózně znovu naplnila. „Zamysleme se spíš nad tím, proč se bohové Ishir a Kai rozhodli zamíchat tě

do téhle války."

„Bylo to opravdu jejich rozhodnutí?" zeptal se Nejvyšší představený, naklonil se dopředu a pozvedl obočí. „Myslím, že se Benedon ocitl v běhu událostí náhodou. Poslal jsem ho, aby informoval Velmistra řádu Kai o Vonotarově zradě a varoval ho před možným útokem Temných pánů. Kdybych věděl, že Zagarna zaútočí tak rychle, poslal bych někoho staršího. Možná by tu byla naděje, že-"

„Spousta malých věcí se stane náhodou," řekla Bec, „ale většina důležitějších věcí je naplánována nebo alespoň předvídána bohy. Ne, Ishir a Kai si vybrali speciálně Benedona."

Bec se bavila s Nejvyšším představeným, jako kdyby tam Benedon nebyl, a to mladého kouzelníka rozladilo. Napůl zakašlal, napůl něco zabrumlal, jen aby se připomněl.

„Dobře, dobře," odsekla Bec. „Ta netrpělivost mládí!" Pak promluvila přímo ke kouzelnickému učni: „Abych ti řekla pravdu, to je to, o čem je řeč: mládí. Víš, jako Sommlending si myslíš, že Magnamund je velmi starý svět. Když o něm přemýšlíš, předpokládáš, že existuje věčně. Ale bohové vidí věci jinak. Pro ně byl Magnamund stvořen... hm, no možná, že ne včera, ale určitě ne dřív než předevčírem. Pro ně je to velmi mladý svět. To je také důvod, proč nemáš pro bohy cenu jako jednotlivec."

Řekla to už podruhé a to Benedona zchladilo. Soudě podle obličeje, nebyl na tom Nejvyšší představený o mnoho lépe. Oba však začali malinko chápat něco z podstaty bohů, jimž sloužili.

„Ale ty, Benedone," pokračovala Bec, „tys roznítil nepatrný zájem v srdcích bohů Ishir a Kai, protože jsi stejně jako Magnamund mladý a nezkušený. Jsi ve věku, kdy v tobě ještě zůstává hodně neohrabanosti a strojenosti mládí, ale když dovolíš své duši, aby šla svou vlastní cestou, brzy dosáhneš plné zralosti ... dospělosti."

Zaklepala na jeho pohár a naznačila mu, že by se měl napít. Poslechl ji.

Bec pokračovala: „Jednu chvíli jsi ještě dítě a druhou jsi už dospělý. Celý proces může být velmi pomalý a trvat rok nebo dva, ale samotný přechod bude trvat jen pár momentů."

„S Magnamundem je to stejné. Vypadá to, že mládí světa se chýlí ke konci. To by mohlo znamenat, že doba jeho zralosti leží někde o deset tisíc let později v budoucnosti, což je pouhá chvilka v měřítkách Aonu, ale bohové Ishir a Kai se ve své moudrosti domnívají, že ta doba je mnohem blíž. Až ten okamžik přijde, bohové vyhledají mezi Sommlendingy tři mladé lidi, kteří dosáhnou zralosti ve stejné době a budou symbolem toho, co se děje s celým světem."

„Tři mladé lidi?" řekl Nejvyšší představený ochraptělým hlasem. „Bohové tedy vybrali jako jednoho z nich Benedona, ale-"

„Ten chlapec v lese!" zvolal Benedon.

Nejvyšší představený se k němu otočil a Benedon mu rychle vysvětlil, jak mu Silent Wolf, jediný z řádu Kai, který přežil útok na klášter, také učedník jako on, zachránil v lese život. „Ale," uzavřel Benedon, „už se nejmenuje Silent Wolf. Protože je jediným žijícím členem řádu Kai, změnil si jméno. Teď se jmenuje Lone Wolf."

Pak se obrátil k Bec.

„Je to on, Lone Wolf, že ano? Je jedním z těch lidí, které bohové vybrali, aby jim sloužili, je to tak?"

„Vypadá to tak.“ řekla Bec.

„Ale kdo je ten třetí?" zeptal se Benedon.

„Dívka Qinefer," odpověděla Bec. „Ještě ses s ní nesetkal. Vlastně ji ještě dlouho neuvidíš. Tvůj přítel Lone Wolf se s ní setká dřív než ty."

Vítr kolem nich zesílil a nabral opačný směr. „Ale nepovažuj se za vyvoleného nebo tak něco. Ishir a Kai klidně mohou čekat dalších deset tisíc let, než se objeví další trojice mladých lidí, kteří jim pomohou vyhnat Zlo z Magnamundu."

„Co musíme - co já musím - udělat, abych jim pomohl?" zeptal se Benedon.

„Jenom se nebraň růstu. Nemyslím tím tvé tělo, to vyroste samo podle svého, pokud se nějaký Kraan nerozhodne, že si ho dá k snídani. Myslím tím, že musí vyrůst tvoje mysl a duše. Máš na to, aby ses stal jedním z největších a nejmocnějších kouzelníků, který kdy v Magnamundu byl, ale k tomu, aby to tak skutečně bylo, nestačí mávnout kouzelným proutkem a očekávat, že se tvé skryté síly najednou objeví. Musíš na svém vývoji pracovat a učit se, pak se tvé schopnosti ukážou."

„Rozumím," řekl Benedon pokorně a byl přesvědčen o tom, že mluví pravdu a také to téměř pravda byla.

Nejvyšší představený na něj rychle pohlédl. Jednoho dne tenhle mladý muž pochopí všechno, o čem s ním Bec mluvila, a teprve tehdy opravdu dospěje.

„A jak se do toho všeho dostala Alyss?" zeptal se Benedon po krátké pauze.

„Ano," řekl Nejvyšší představený, „kdo je to Alyss a jakou roli v tom celém hraje?"

Bec se začala smát. Nebylo to jemné chichotání, jaké by člověk očekával, ale divoký řehot. Vítr jim teď kvílel kolem uší a přinášel s sebou jasně zbarvené útržky obrazů a pláten z pouště.

„Benedone, Benedone," řekla, „budeš-li žít, tak jednou v budoucnosti najdeš sám odpověď na svou otázku."

Některé barevné cáry se mísily dohromady a stavěly se do hromádek, z nichž každá měla jinou barvu. Před udivenými zraky Benedona a Nejvyššího představeného se začaly z těchto hromádek formovat tvary. Jako první se vyloupl toulavý pes, který zavrtěl ocasem a potom odběhl cosi hledat. Brzy byla jejich lavice se stolem pouze jednou z mnoha lavic, zaplněných veselými sedláky. Jeden točící se vír se přeměnil na Serba, jenž stál vratce na nohou a láskyplně poplácával svou ženu po rameni. Potom se těžce posadil vedle ní a usmál se na Benedona a Nejvyššího představeného.

Strohé světlé pozadí, které je obklopovalo, najednou hrálo nesčetnými zářivými barvami.

Skučení větru se změnilo, jakoby pod zručnými prsty muzikanta, v milión jednotlivých tónů, jež se rychle spojily v

nesčetné kombinace akordů. Uši jim plnil kakofonický hluk vesnického karnevalu - štěkot psů, smích mužů, žen a dětí, dětský křik a výskání, tóny akordeonu, kvákání hus, hlasy dalších domácích zvířat, chrochtání, bučení, mečení a kvokání.

„Moje Bec ti zase napovídala ty svoje nesmysly, že ano?" řekl Serb přátelsky Benedonovi. „Tady, dej si ještě kapku... Ale co se stalo s tvým hrnkem, mladý muži?"

Bec luskla nahněvaně prsty a z křišťálových pohárů byly opět hrubé hrnky z drsné hlíny.

„Nestačím se divit," zamumlal Serb, který jim všem doléval. Hořkosladká vůně moštu je udeřila do nosu.

„Myslím, že je tak akorát čas, aby ses probudil, Benedone," řekla Bec.

„Ale vždyť zrovna přišel!" protestoval Serb. „Těšil jsem se, že si spolu pěkně popovídáme a že mu řeknu vše, co bude chtít vědět."

„Byl jsi tam v té zemi déle, než si myslíš," řekla mu jeho žena přívětivě. „Povídala jsem si s ním místo tebe, zatímco jsi byl pryč. A můžeš přestat házet očima po mladé Honie, když si myslíš, že se nedívám. Je pro tebe moc mladá a je to pěkná koketa."

Serb, který se opatrně díval své ženě přes rameno a tvářil se, že to nedělá, okamžitě obrátil svou pozornost k Bec. Ta se k němu otočila s kyselým a opovržlivým výrazem ve tváři, ale zároveň vesele mrkla na Benedona.

„Jak jsem řekla, mladý muži, myslím, že je čas, aby ses probudil. Je to škoda, že už musíš jít, ale určitě se ještě uvidíme, až nastanou lepší časy. Je nám líto, že i vy musíte odejít a nemůžete tu zůstat," řekla a otočila se k Nejvyššímu představenému. Její slova mohla vypadat jako výsměch, kdyby je očividně nemyslela upřímně. „Myslím, že vy se musíte vrátit do vašeho Bratrstva křišťálové hvězdy."

Starý muž vážně přikývl. Benedon byl zvědavý, jestli uvidí na jeho obličeji alespoň náznak touhy po další hodině, strávené uprostřed této společnosti. „Ano," odvětil Nejvyšší představený. „Bohužel, moje povinnosti mě volají. Snad někdy jindy...?"

„Chtěla bych říct ano," odpověděla Bec trochu zostra, „ale nemyslím, že se ještě setkáme. Tapiserie patří Benedonovi, pro kohokoliv jiného je to jen vyšitý obrázek. Možná, jestli se někdy setkáte s Alyss..." Bec nechala větu nedokončenou. Myslela si, že je to velice nepravděpodobné.

Nejvyšší představený si povzdechl. Svět mimo Magnamund, kam by člověk čas od času mohl na několik hodin uniknout před svými povinnostmi, kde všechno, na čem záleželo, byla kvalita moštu a tuhost chleba, by se mu moc hodil. Ale nebyl to svět pro něj. Jak řekla Bec, obyvatelé Magnamundu nejsou pro bohy nic víc než iluze, jenom několik vybraných lidí bude moci jít dál a stát se něčím víc než iluzí iluze. Divil se, proč nemá pocit, že je vyvolený, který občas míval, a proč místo toho zažívá nechuť a rezignaci, jež dříve nepoznal. Lidé, pomyslel si, jsou takoví, vždy chtějí víc, než už mají.

Jejich okolí se začalo deformovat a po stranách se pomalu ztrácelo. Benedonovi se zdálo, jako kdyby kolem něj byla temnota, obklopující světlý kruh jeho pohledu. Barvy bledly a kouzelník viděl, jak stěnou domu procházejí rovnoběžné a příčné linie, jako kdyby celý svět nebyl vytvořen z pevného kamení, ale byl sešit obřími stehy. Serbův obličej ztuhl a byl náhle dvourozměrný. Zvuky se vytratily.

Jenom Bec vypadala živě. Ještě jednou na Benedona zamrkala a on si vzpomněl, že ty zelené kočičí oči už předtím viděl. A potom i ona zmizela v tunelu hřmící černoty...

Nejvyšší představený Bratrstva křišťálové hvězdy se rychle odklonil od misky a zdvihl ruce, aby si chránil obličej před sloupem přehřáté páry, který z ní stoupal. Miska pukla a spadla na zem. Cenný rukopis, ležící na stole, nasákl párou a všechny ilustrace v něm byly zničené.

Benedon se probudil doprostřed bouřky. Do otevřené pusy mu stékaly potůčky blátivé dešťové vody. Vlasy měl připláclé k hlavě a jeho šaty byly úplně promočené.

Tapiserie, kterou stále svíral v ruce, však byla překvapivě suchá. Ale postavy se už nehýbaly, ztuhly uprostřed tance a veselí. S úsměvem si všiml, že na obličeji Bec zůstalo mrknutí, a radostně políbil její obraz.

Zastrčil tapiserii do kapsy pláště, postavil se a těžce pokračoval v cestě do Toranu.

Jak poznám, jestli jdu správným směrem? pomyslel si.

Protože ti pomáhám, odpověděla Alyss.

Ano, ale jak poznám, že nejsi jen výtvorem mé fantazie?

Jsi hrozný, Benedone. Podívej se, jestli potřebuješ nějaký fyzický důkaz, že jsem s tebou, stačilo by tohle?

Na kraji paseky se náhle objevil rozcestník. Skrz déšť mohl Benedon sotva přečíst slova, vypálená do dřeva. Na šipce, ukazující směrem odkud přišel, byl nápis KLÁŠTER KAI. Šipka s nápisem TORAN ukazovala dopředu. Jakmile si přečetl, co je na šipkách napsáno, rozcestník zmizel.

Ano, pomyslel si trpce, ale jak poznám, že ten rozcestník nebyl mámením mé fantazie?

Protože... Přestaň už, Benedone!

3

V tunelu byl vzduch nejdřív chladný a potom studený. Lone Wolf postupoval velmi pomalu kupředu, černota před ním byla skoro hmatatelná. Po několika minutách chůze se ohlédl směrem, odkud přišel. Vchod do štoly vypadal jako malý obdélníček světla. Na stěnách, na podlaze a na stropě viděl siluety zkroucených houbovitých útvarů. Zpozoroval i jiné, pevné tvary, ale nechtělo se mu hádat, co jsou zač. Otočil se zpět a zakázal si úvahy o tom, že by bylo bývalo lepší přejít kopec.

Strop tunelu se brzy snížil nebo možná vrstva nečistot na podlaze byla tlustší. Lone Wolf brzy musel kráčet se

skloněnou hlavou, aby se neuhodil.

Vzduch byl vlhký a zapáchal plesnivinou. Náhle Lone Wolfa udeřil do nosu nový pach, odporný puch hniloby a rozkladu. Vzpomněl si, jak se jednou, když byl malý a nikdo nebyl doma, propadl jeden z jejich psů dírou v podlaze do sklepa a tam chcípl. Když se vrátili, všichni si uvědomili, že pes Gogh chybí, ale neměli ani ponětí, kam se mohl jejich šedivý ovčácký pes zaběhnout. Dva týdny pročesávali okolí a volali - Goghu! Goghu! Goghu! - v údolích a lesích. Pořád čekali, že zaslechnou jeho drsné, vzrušené štěkání, ale každý večer se sešli doma vyčerpaní, zklamaní a otrávení. Jeho starší bratr Jen kulhal a pajdal, ale také při hledání pomáhal. (Ach Jen, který zemřel, abych já mohl žít. Pokouším se na tebe nemyslet, Jene, protože ty vzpomínky mě hrozně bolí. jestli jsi někde v nebi a chtěl bys tu být místo mě...) Nakonec jejich matka Houva, která si už několik dnů stěžovala na zápach, linoucí se jejich domem, přesvědčila Jena, aby vytrhal prkna z podlahy, a tak se našlo Goghovo tělo. Krysy na něm hodovaly. Jenovi se obrátil žaludek. Mnohem horší však byl pohled na nepřirozeně bílé červy, kteří rychle zalézali, vyrušeni denním světlem. Lone Wolfovi jako malému chlapci se udělalo špatně, ale ne z pohledu na psa, ale z toho plíce svírajícího puchu.

A ten samý puch se nyní šířil tunelem.

Přál si mít svítilnu. Kdyby byl lepším olupovačem mrtvol, mohl si nějakou najít v hromadě těl, která obklopovala klášter Kai. Avšak už z toho, jak si bral dýku a meč, se pozvracel. Náhle si uvědomil, že má s sebou také napůl spálenou mapu, co ho přimělo k tomu, aby si ji vzal?

Jedna noha za druhou. Polož patu jedné před špičku druhé, potom zvedni zadní nohu a polož ji před přední. Pěkně si to všechno v duchu popisuj a nebudeš tolik vyděšený z toho, co je před tebou. Nevěnuj žádnou pozornost slizkým věcem, které cítíš pod svými chodidly, když šlapeš na zem. Tak je to v pořádku, hlavně udržuj nohy v pohybu. Nejdřív pravá, potom levá, potom pravá, pak zase levá, postupuj pomalu, pravá, potom levá...

A potom se něco dotklo zezadu jeho krku.

Bylo to lepkavé jako párek stažený ze střívka.

Lone Wolf si ihned klekl na jedno koleno, vytáhl meč a bodl směrem vzhůru. Ozvalo se bolestivé zakňourání.

Z otvoru ve stropě se vynořil podivný tvor, jehož oči v temnotě růžově žhnuly tak jasně, že osvětlovaly tunel v okolí několika yardů. Lone Wolf zahlédl pomíchané zbytky lidských a zvířecích těl, válející se na podlaze.

Z rány, kterou obludě uštědřil, kapala šedá krev.

Tam, kde měla mít nestvůra tlamu, zel otvor, z nějž vystupovala nesčetná, samostatně se pohybující vlhká chapadla, z nichž odkapávala tekutina, která v růžovém osvětlení vypadala šedě.

Jak tvor postupoval blíž, přičemž škrábal o stěnu svýma chitinovýma nohama, mohl si Lone Wolf prohlédnout jeho červené, složené oči - zdroj růžové záře - a vystupující směrem dozadu se zužující trn, který začínal u očí a končil na zádech.

Tvor vydával stejné zvuky jako kotě, jemuž někdo ubližuje, ale asi tak tisíckrát hlasitější.

Lone Wolf ustupoval dozadu vědom si toho, že jde hlouběji do tunelu. Oháněl se po chapadlech mečem, a protože trochu viděl, podařilo se mu jich několik odseknout. Chapadla se na zemi vždy ještě chvíli kroutila, než zahynula.

Kolik takových tvorů by mohlo v tunelu být? Nevěděl. I kdyby se mu podařilo tohoto zabít, mohlo být stejně nebezpečné se vrátit jako jít dopředu.

Mňoukání, které se v uzavřeném prostoru odráželo všemi směry, bylo ohlušující.

Lone Wolf znovu sekl po chapadlech a opět jich několik uťal. Ale na jejich místě se ihned objevilo tisíc dalších. Sledovaly ho, zjišťovaly jeho pohyb... a také zjistily, že je zdrojem bolesti. Když to rozpoznaly, věděly, že ho musí zničit, aby bolest přestala.

Nenasytné rudé oči si ho přemýšlivě prohlížely. Byl potravou a bylo to už dlouho, co tento hrabonor něco jedl. Byl to tvor, vytvořený z mnoha různých tvorů, kteří se spojili dohromady, žili v symbióze a vypadali jako jedno zvíře. Chapadla byla nejnižším článkem celku, byla vyměnitelná a nahrazovala se rychle. Mozek byl ve zvířeti, které tvořilo hlavu a hruď. Šest nohou, to bylo šest neuvažujících chrupavkovitých zvířátek, jež se přichytila na hrudi. Tělo s ocasem, dohromady dvacet nebo více yardů dlouhé, se skládalo z alespoň padesáti kroužkovitých zvířat, na konci ocasu byl druhý, zadní, mozek, ozbrojený jedovatým ostnem.

Lone Wolf nic z toho netušil. Nestál proti zvířeti, které vzniklo jako součást zdejšího ekosystému, ale proti obludě z nočních můr.

Udělal několik kroků směrem k otvoru s chapadly a sekal nalevo, napravo a znovu nalevo svým ocelově šedým mečem. Stovky kroutících se článků spadly na podlahu, ale hrabonor stále postupoval.

Lone Wolf ustoupil. Tvor zatím vtěsnal do tunelu celé své tělo.

Lone Wolf drtil botami staré kosti na prach a klouzal po čerstvějších obětech. Utekl by dál do tmy, ale bál se, že by ho obluda snadno chytila.

Rychle se posunul o několik yardů a vytáhl z pouzdra dýku. Jestliže chapadla nejsou slabým místem této nestvůry, tak oči jím určitě musí být.

Opatrně uchopil dýku za ostří. Když hrozilo, že mu kočičí mňoukání roztrhne ušní bubínky, napřáhl ruku a trhnutím zápěstí dýku hodil.

Minul.

Netrefil se do středu složeného pravého oka, ale do vnějšího okraje panenky a zasáhl také chitinové kroužky, obklopující oko.

Nestvůra bolestí zavřeštěla. Její nohy na pravé straně se křečovitě pohnuly, aby z oka odstranily ten nepřátelský předmět a tím zbavily tělo bolesti.

Tvor zakoulel levým okem a zlověstně se na Lone Wolfa podíval. Potom k němu začal pomalu, systematicky postupovat.

Lone Wolf se otočil, jako kdyby chtěl utéct, a pohyb obludy se hned zrychlil. Viděl, že měl pravdu, kdyby se pokusil o útěk, hrabonor by ho určitě chytil. Neměl na vybranou, musel zůstat a bojovat.

Meč byl těžký, a tak Lone Wolf musel soustředit veškerou svou sílu do pravé paže, aby mohl odkrajovat postupně další a další chtivá chapadla. Mával mečem sem a tam a sledoval, jak velkou škodu způsobil.

Byl to marný boj a Lone Wolf to věděl.

Poranil obludě pravé oko, ale přišel při tom o dýku. Neodvážil se už hodit mečem nebo sekerou do druhého oka. Kromě toho viděl jen díky tomu, že mu oči obludy poskytovaly trochu světla. Kdyby vyřadil obě, musel by bojovat po tmě.

Na druhé straně...

Přikrčil se k podlaze a dychtivě naslouchal zvukům vydávaným hrabonorem. Obluda sbírala síly, její tvrdé nohy na podlaze klapaly.

Lone Wolf počkal, dokud ho téměř nedohonila, potom ustoupil ostře doleva a přitiskl se ke stěně tunelu. Nestvůra se nedokázala tak rychle zastavit, postoupila několik dalších stop a tím umožnila Lone Wolfovi, aby ťal mečem. Tentokrát neodsekl jen několik chapadel, ale všechna.

Sklonil meč a vytáhl sekeru.

Rychlým pohybem obludě usekl tři levé nohy. Ty vykřikly a odpadly dolů do tmy.

Hrabonor se teď nemohl pohybovat. Pokoušel se sice otočit na záda, aby mohl pravýma nohama Lone Wolfa napadnout, ale na takový obrat by potřeboval nějakou páku. V tunelu nebylo také dost místa na to, aby mohl využít své jedovaté žihadlo.

Když napadl levé oko, které se na něj nenávistně dívalo, Lone Wolf necítil s hrabonorem ani trochu soucitu.

Dva nebo tři údery sekerou a oko bylo venku z oční jamky. Tentokrát hrabonor ani nezasténal. Bud už byl mrtev nebo se jeho nervový systém zhroutil pod náporem bolesti. Lone Wolf se o to nestaral. Byl to nepřítel, který se ho pokoušel zabít a který sežral nepočítané dalších cestovatelů, z nichž někteří byli jistě zlí, ale mnozí z nich byli určitě jen nevinní poutníci. Kdyby to byl nemyslící tvor, možná by cítil nějakou vinu, že ho zabil, ale tato obluda jasně prokázala při svých útocích inteligenci.

Oko v jeho ruce, i když mrtvé, stále slabě růžově zářilo a Lone Wolfovi to světlo stačilo, aby alespoň trochu viděl. Otřel si meč o stěnu štoly a potom se opatrně sklonil nad hrotitým okrajem pravého oka nestvůry, aby z rány vytáhl svou dýku. Na ruce mu vystříkla podivná šedá krev, ale nestaral se o to.

Jeho sípavý dech se odrážel od stěn. Přinutil se nezvracet.

Proklouzl mezi mrtvým tělem a stěnou tunelu a postupoval dál. Když se dostal do úrovně chřtánu, něco ho táhlo vzhůru. Instinktivně se sklonil a zatahal za to. Vypadalo to, že je to jeho řemen, hrabonor mu ho musel během boje nějak odmotat z pasu. Moc o tom nepřemýšlel, uvolnil ho a táhl za sebou.

Před ním bylo světlo.

Druhý konec tunelu.

Brána ke svobodě.

Zhroutil se na vlhkou zem a dovolil si chvilku plakat. Část z něj byla rytířem řádu Kai, ale jiná část byla pouhým učedníkem, špatně vycvičeným chlapcem. Mohl bojovat proti silám Temného pána - nepochyboval, že síly Zla mu připraví náročné zkoušky - ale byl již vyčerpán všemi těmi drobnými konflikty, se kterými se musel vypořádávat. V klášteře slyšel o nebezpečných stvořeních, která se potulují Magnamundem, a jsou dokonce zde v Sommerlundu, ale tenkrát tomu nevěnoval přílišnou pozornost.

Teď se mu zdálo, že celý svět je proti němu. Obluda, která ho napadla v tunelu, nebyla, jak věděl, Zagarnovým stvořením, a přesto s ní musel bojovat. Nenapadla ho proto, že by příslušela k silám Temnoty, ani proto, že by proti němu osobně něco měla, zkrátka na něj jen tak zaútočila.

Tušil, že bude muset bojovat s mnoha dalšími nestvůrami, než budou jeho dny v Magnamundu sečteny. Nejhorší bylo, že necítil přímo strach z nich ani z jejich krutosti, ale z nedostatku víry ve vlastní odhodlání pokračovat v boji. Jistě může přijít den, kdy se jeho mysl vzdá a řekne mu, už ne, už toho bylo dost.

Ve slabém světle, které sem pronikalo otvorem se podíval na své ruce. Byly zakrvácené a zkroucené. Přes tenkou kůži viděl napjaté šlachy na článcích prstů. Jeho ruce vypadaly jako paňáty. Pokoušel se je uvolnit, ale bez úspěchu.

Byl osamělý, hladový a vyčerpaný. Jeho duše byla zoufalá.

Nebyl vyděšený ze strachu z toho, co přijde, ale ze strachu samotného.

4 TORAN

1

Hradby města Toranu jsou čtyřicet yardů silné. Malé děti používají hluboké hradební brány jako závodní dráhy pro sprintování. Ti, kteří dávají přednost běhu na dlouhé vzdálenosti, mohou běhat kolem města po hradbách, které mají obvod téměř patnáct mil.

Teoreticky je město baronskou konfederací, ale ve skutečnosti ho ovládají cechy.

Jsou zde trhy, zábavní místa, parky a zahrady, mělká jezera, kde lidé mohou za slunečných odpolední jezdit na loďkách, směnárny, domy se špatnou pověstí, herny, obchody s různým zbožím od potravin po amulety pro štěstí, rodinné domky, hospody, osamělé půdní komůrky, škarpy, stoky... Zkrátka je tu všechno, co dělá město městem.

Ale nejkrásnější jsou cechovní domy.

Můžete zde vidět velkou šedou budovu, která patří krejčovskému cechu. Nad dubovými vraty visí jeho obrovský emblém: dvě zkřížené jehly spojené nití. Pak je tu velká červenohnědá pyramida, jež je sídlem cechu pěstounů. 11 za úplatu vychovají vaše nechtěné dítě tak, aby mohlo vstoupit do řádu Kai nebo do Bratrstva křišťálové hvězdy. Další výstavné budovy patří cechům pouličních obchodníků, kameníků, zelinářů, obchodníků, směnárníků, cestovatelů, námořníků...

Ale ti, co přijdou do Toranu, chtějí obvykle vidět jenom jednu budovu, a sice budovu Bratrstva křišťálové hvězdy. Tyčí se vysoko nad všemi domy a je, podle očekávání, dominantou města. I když má město čtyřicet yardů silné hradby, více než ony ho po staletí chránilo kouzlo, vytvořené členy Bratrstva. Kdysi dávno kouzelníci z Bratrstva naplnili kameny hradebních zdí odporem k útočníkům.

Kouzelníci z Bratrstva křišťálové hvězdy žijí ve velké budově, která je asi míli dlouhá, stejně široká a asi tisíc stop vysoká. Přízemní podlaží jsou obývána samotnými kouzelníky, z nichž každý má svou vlastní celu. Blízko velké vstupní brány, která váží sto tun, ale může ji otevřít i malé dítě, když dovede vytvořit správnou myšlenku, je Velký sál Bratrstva. Zde se schází sněm Starších Bratrstva v čele s Nejvyšším představeným. Ohromná, barevným sklem vykládaná, okna sálu vypadají, že jsou neprůhledná, ale na mozaikou zdobenou podlahu jimi přesto dopadá poměrně ostré světlo. Nádhera všech místností a sálů je úchvatná: zlato tady, platina tamhle a tuhle se matně blýská ve světle, které sem proniká lomenými dveřmi, bohatě zdobená měděná mísa. U stropu se houpe v mírných póry věch vánku na ničem nezavěšený, obrovský, třpytivý diamant ve tvaru hvězdy.

Vzduch kolem této budovy proudí neklidně, jako by cítil, že síly, které nejsou spoutány uvnitř členy Bratrstva, nejsou částí přirozeného světa.

Ulice Toranu, většinou úzké a přeplněné, se křižují v nemožných úhlech. Jejich uspořádání vypadá na pohled bezúčelně, ale ve skutečnosti bylo pečlivě naplánováno členy Bratrstva křišťálové hvězdy v době založení města. Stejně jako se vyduté zrcadlo může použít pro zaostření paprsku světla, tak se může použít předivo městských ulic pro zaostření paprsku levoruké magické energie. Změna jediného zdánlivě nesmyslného úhlu nebo přidání i té nejužší uličky by porušilo toto předivo a velice by snížilo obranyschopnost města. Změna by byla okamžitě ohlášena pádem diamantové hvězdy Bratrstva.

V Toranu je i trochu bídy, i když se cechy snaží proti ní bojovat. Z té trochy bídy vyrůstá i trocha zločinnosti, ale jedná se většinou jen o drobné krádeže. Ulice jsou jinak bezpečné, a to i v noci. Když Vonotar zabil Staršího Bratrstva křišťálové hvězdy Lorena, byla to první vražda ve městě za několik posledních století.

Vláda nad městem spočívá v kombinaci demokracie s diktaturou, což se může zdát podivné, ale ve skutečnosti to velmi dobře funguje. Každých pět let volí ti obyvatelé města, kteří nejsou členy žádného cechu, padesát zástupců. Cechy, které mají absolutní moc v nepříznivých dobách, jmenují z řad svých členů padesát mluvčích. Obvykle jsou tito mluvčí mistry z padesáti různých cechů a jsou zvoleni členy cechu, anebo, a tento způsob je obvyklejší, vděčí za své postavení jmenovacímu dekretu. Těchto sto lidí, mužů i žen, se zaobírá hlavními potřebami města a jejich rozhodnutí jsou téměř vždy cechy schválena. Když se názory na nějaký problém hluboce rozcházejí může Nejvyšší představený Bratrstva křišťálové hvězdy změnit již schválené rozhodnutí. Nejvyšší představený může samozřejmě využít svých magických schopností k ovlivnění nějakého rozhodnutí ještě před tím, než je přijato, ale to se zatím nikdy nestalo. Podobně by Nejvyšší představený mohl také využít svého vlivu k prospěchu Bratrstva křišťálové hvězdy, ale mezi Bratrstvem a cechy, stejně jako mezi cechy a obyčejnými lidmi, panuje naprostá důvěra. Žádná osoba, byt jen nepatrně podezřelá z korupce, se nemůže stát Nejvyšším představeným. Naopak důležitou vlastností, kterou musí mít každý, kdo se chce stát Nejvyšším představeným, je tolerance. Proto byl současný Nejvyšší představený jmenován do svého úřadu a proto by se pravděpodobně Nejvyšším představeným stal Vonotar, až by nabyl větších magických schopností a kdyby se nebyl spojil se Zagarnou.

Stoky města Toranu jsou známé po celém Sommerlundu. Na rozdíl od stok v jiných městech jsou hygienické, protože se každý den pomocí magie čistí. Výsledkem toho je, že zdravotní stav obyvatel města je vynikající a průměrná délka života je dvakrát vyšší než v jiných částech země. K tomu také přispívá schopnost členů Bratrstva křišťálové hvězdy léčit všechno kromě nejtěžších chorob. Nedávno začalo Bratrstvo vysílat své členy po celé zemi, aby léčili, spravovali zlomeniny a bojovali proti zákeřným nemocem. Cílem Bratrstva je, aby se jednoho dne léčitelské umění jeho členů rozšířilo po celém Sommerlundu, aby všichni jeho obyvatelé mohli tělesně i duševně růst a aby se každé zranění a každá nemoc daly vyléčit.

Tento cíl leží ale daleko v budoucnosti.

V tuto chvíli pohleďte na štíhlé věže a budovy města Toranu a vtiskněte si jejich obraz do paměti. Je vám teď dovoleno spatřit město takové, jaké je, s jeho pouličními obchodníky, vyvolávajícími chraplavými hlasy, s uspěchanými obyvateli, s lesknoucími se domy a se špinavými postranními průchody. Není rájem na zemi, ale určitě je nejcivilizovanějším městem v Magnamundu. Lidé tu jsou milí, jenom málo jich je hladových a dokonce i prodavači jsou zdvořilí.

Podívejte se na Toran ještě jednou, jak vypadá dnes, a zapamatujte si, co vidíte.

Velmi brzy se všechno změní.

2

Temný pán Zagarna se s Vonotarem a několika drakkarimskými poradci vrátil do Darklandu a nechal většinu svých stvůr plenit Sommerlund.

Zagarna spustil svůj útok na Sommerlund z Kaagu, rozlehlého opevněného města, jehož hradby jsou dvě míle vysoké a které napříč měří čtyřicet mil. Město, postavené z černého mramoru, nenávistně sedí uprostřed jednotvárné, pusté a

zdevastované planiny, nad níž se neustále vznáší popel a prach. Vzduch, stejně jako v celém Darklandu, tu kysele a oranžově opaleskuje. Milióny Giaků byly povolány k tomu, aby vystavěly tuto pevnost. Tisíce a stovky tisíc jich přitom zahynuly pod biči Drakkarimů, služebníků Temných pánů. Malta, spojující obrovské mramorové bloky, byla vyrobena smísením rozdrcených kostí Giaků, lidí a zvířat s vodou z ponuré řeky Daarg. Bránu do města zdobí kůže z Nyxatora, moudrého mořského draka, kterého zabily síly Temna ještě v dobách, kdy neexistoval pojem času.

Zagarna seděl v Trůnním sále. Trůn, vykládaný platinou, se prohýbal pod jeho vahou. Zagarna byl dvacet stop vysoký, jeho modrou kůži pokrývaly drápy a čelisti a ještěří hlava prskala, když hovořil tichým hlasem, nakláněje se dopředu a doprovázeje svá slova bodavými gesty rukou. Vonotar, jehož oči žhnuly jako řeřavé uhlíky, se nenucené opíral o doběla rozžhavený pilíř, poslouchal Temného pána a sem tam utrousil nějakou poznámku.

„Toran!" vykřikl Zagarna. Nechal zvuk kroužit kolem své horní tlamy a bylo jasné, že se mu to slovo vůbec nelíbí. „Toran je naší poslední překážkou - kromě samotného Holmgardu."

Vonotar přikývl.

Temný pán pokračoval: „Dokud neporazíme Bratrstvo křišťálové hvězdy, nemůžeme doufat, že dobudeme celý Sommerlund. Budeme muset zasít zlé semínko, které se neočekávaně rozšíří po celé zemi, až se jednoho dne vrátíme."

Temný pán vyložil s chutí svůj plán. Před více než osmi sty lety napadl Sommerlund a obléhal klášter Kai. Když už si myslel, že vítězství je jeho, byl potupně poražen a donucen stáhnout se zpět za Durncragské hory, do Darklandu. Nechtěl, aby se historie opakovala.

Ze stříbrné mísy, kterou měl připravenou u trůnu, si vzal syrovou kýtu z Giaka a začal ji s chutí okusovat. Připadalo mu, že je pořád hladový, a napadlo ho, jestli i smrtelníci mají stále hlad.

„Kdyby tak jenom," řekl a jeho hlas zněl ještě tlumeněji, protože měl v horní tlamě kousky potravy, „kdyby tak jenom to zpropadené město nebylo tak dobře chráněno magií Bratrstva křišťálové hvězdy, tak bych ho mohl dobýt stejně snadno jako klášter Kai."

„Ovšem," přisvědčil Vonotar a prohlížel si nehty.

„Potřebujeme kouzlo a já mám kouzlo. Mám své čaroděje, Nadziranimy, a mám tebe můj duševní bratře. Tak proč se cítím tak mizerně, když mám zaútočit na ten bídný sommlendinský přístav?"

„Protože," řekl Vonotar chladně a zahleděl se na svou ruku, „protože, i když vlastníš, nebo si myslíš, že vlastníš, kouzelníky, ty sám žádné kouzlo neznáš."

To Temného pána nepotěšilo. Chytil se opěradel svého platinového trůnu a z jeho ještěřího obličeje skanula slina. Kousíčky kýty z Giaka se rozstříkly po rozžhavené podlaze a Zagarna nelibě zasyčel směrem ke kouzelníkovi. Drakkarimové, shromáždění kolem něj, se nervózně třásli.

„Chceš tím říci," zeptal se, „že se bojím tvých titěrných smrtelných kouzel? Myslíš, že jsem zbabělý?"

„Ne," odpověděl Vonotar, „jenom hloupý."

Po těchto slovech se Drakkarimové zděšeně rozprchli ve snaze skrýt se v těch několika málo skrýších, které byly ve velkém, zářícím sále. Nikdo se nikdy neodvážil říci Zagarnovi něco podobného. Stvoření všech druhů zahynula bídnou smrtí jenom proto, že užila nesprávného tónu hlasu, když se obracela na Temného pána. Ale tento Sommlending byl jiný, z důvodů, jimž příliš nerozuměli. V Zagarnovi to zcela jasně vřelo, ale překvapivě nevybuchl.

„Řekni to ještě jednou, kouzelníku," zabručel.

„Říkám jenom," poznamenal Vonotar, „že přímý útok na Toran, i když znásobíš své síly pomocí kouzel, je odsouzen k nezdaru. Jsem si jist, že jsi navrhoval tento postup jenom, abys viděl, zda některý z tvých Drakkarimů bude mít dost odvahy na to, aby tě upozornil na nerozumnost takového postupu. Mohl bych se posadit, prosím?"

Jeden Drakkar rychle donesl židli a Vonotar ho nasměroval tak, aby ji postavil vedle Zagarnova trůnu a na stejnou úroveň s ním. Temný pán byl tou drzostí tak zmaten, že se zmohl jen na výhružné mručení.

„Á, už je to lepší," řekl Vonotar a posadil se. „Teď si můžeme promluvit jako rovný s rovným. Takže," pokračoval blahosklonně, „snažím se ti vysvětlit, že, aby byl útok na Toran úspěšný, musíme použít lsti. Víš, na co se můžeš spolehnout," řekl a ukázal na svou šedivou hlavu. Avšak sám si pomyslel: Ale ty se na svou hlavu nemůžeš spolehnout. Ty to nevíš a nevíš, že já to vím, ale tam, kde by měl být tvůj rozum, příteli, tam není nic než dutina, vyplněná duší Naara, Krále Temnoty. Ty jsi jen loutka - ale přese všechno nebezpečná loutka.

Temný pán nevraživě zavrčel a Drakkarimové zasípali.

„Co navrhuješ, kouzelníku?" zeptal se Zagarna.

„Abychom byli trochu zákeřní." Vonotar se nahrbil a přikrčil tělo ztýrané známkami stáří. Přes tyto vnější projevy však zůstalo v jeho vzhledu něco z mladého muže, kterým byl ještě před osmačtyřiceti hodinami. Odrhnul si řídké, bílé vlasy z vysokého čela a pozorně si prohlížel obličej Temného pána.

„Musíme na to jít oklikou," řekl kouzelník. „Nechtě mě, abych to vysvětlil. Potřebujeme, aby byl Toran napaden přímým útokem, který povedeš ty sám. Budeš mít s sebou co nejvíc vojenských sil."

„Ale kouzelníku, myslel jsem, že jsi právě řekl, že-"

Vonotar zdvihl ruku, aby Temného pána zarazil.

„Přesně. Útok bude neúspěšný, ale ztráty na naší straně snad nebudou moc vysoké. Tvůj útok pouze odvede pozornost Bratrstva. Ke skutečnému útoku dojde uvnitř Toranu, kde budu já se svými dvěma důvěryhodnými pomocníky."

„A kdo jsou ti pomocníci?"

„Můj Giak Carag a můj kůň Alia."

„Nevidím tu žádného koně a nevím nic o tom, že by Giakové měli jména." Temný pán vypadal pobaveně. Vzal si další kousek kýty a tázavě se na něj zahleděl. „Doufám, že se nechystám právě sníst tvého pomocníka," poznamenal ironicky a Drakkarimové kolem se zasmáli.

Vonotarův obličej byl kamenný. „Nemyslím, že by se to mohlo stát, Zagarno," řekl tiše, když dozněla ozvěna nepřirozeného smíchu Drakkarimů. „Udělal jsem jistá ... opatření, aby se Caragovi nemohlo nic zlého stát. Jenom malá úprava tu a tam, chápeš. Teď by bylo potřeba sto jeho druhů na to, aby ho zabili, a jeho maso by zničilo každý žaludek, dokonce i ten tvůj."

Zagarna se podíval na maso ve svém pařátu a musel se hodně nutit, aby si ukousl.

Polkl.

Uspokojen tím, že polknutí nemělo žádné hrozné následky, se Vonotara zeptal: „Jestliže jsi mohl udělat něco takového pro jednoho Giaka, proč to nemůžeš udělat pro všechny ostatní v mé armádě?"

„Možná časem," odpověděl kouzelník ležérně a udělal odmítavé gesto. „Právě teď máme málo Času. Mohl bych pokračovat?"

„Pokračuj ... do toho," zabručel Zagarna.

„Ukážu ti své pomocníky," řekl Vonotar.

Seskočil ze stupně, na kterém stál trůn a hrozivě tleskl. Vzápětí bylo slyšet hromové bušení pracek na ebenové podlaze sálu.

„To bylo rychlé," poznamenal Zagarna.

„Říkal jsem ti, že jsem Caraga trochu upravil," řekl Vonotar. „Může přijít tam, kde ho chci mít, rychleji, než mrknu. Může teď vstoupit?"

Temný pán nešťastně přikývl. Měl nepříjemný pocit, že se mu vláda vymyká z rukou.

Vonotar znovu tleskl a okamžitě vedle nich dřepěl žlutozelený Giak, jehož oči bloudily místností a starostlivě si prohlížely Drakkarimy až nakonec pohlédly na samotného Temného pána.

„Mistr ... zavolat... já ... přijít," řekl Carag. Vonotar se ho ujal, když poprvé vstoupil do Darklandu a zapůsobil na Giaka svou duševní silou tak, že ať se stane cokoliv, musí ho Giak poslouchat. Tím se stal Carag mezi Giaky něčím unikátním. Už před tím byl chytřejší než většina ostatních a pochytil dokonce několik sommlendinských slov. Teď byl navíc osvobozen od největší slabosti Giaků, od nutnosti mít stále nablízku svého velitele. Kdybychom řekli, že Carag cítil k Vonotarovi loajalitu, tak bychom přeháněli, ale určitý vztah k němu měl.

„Caragu," řekl kouzelník přátelsky, „kdyby se tě můj přítel Zagarna zeptal, jak dobude Toran, co bys mu poradil?"

„Já... říct... jednoduché. Všechno... potřebovat... udělat ... je zabít... všechny lidi... potom ... vypálit... všechny... domy." Obrátil se k Vonotarovi a jeho bezmasé rty se zkroutily do krutého úšklebku. „Já ... rád ... vypalovat." „Dobře, Caragu," řekl Vonotar. „To je svým způsobem dobrá rada," spěšně Giaka pochválil „To je přesně ten plán, co měl na mysli Temný pán. Myslím si však, že můžeme udělat i něco lepšího, že ano?"

Carag poslušně přikývl. Věděl, že se vším, co Vonotar řekne, musí souhlasit.

„Mohli bychom ... vypálit ... domy ... napřed a potom ... zabít ... všechny lidi?" zeptal se s nadějí.

„Ne, ne," řekl Vonotar. „Možná by to nebylo špatné, ale myslím, že bychom mohli vymyslet něco, co by mělo, jak bych to jen řekl, větší efekt."

„Použít ... kouzlo?"

„Teď jsi velice blízko, příteli," řekl Vonotar srdečně a poplácal Caraga po rameni. „Jsem téměř jistě nejmocnějším kouzelníkem v celém Magnamundu," (s výjimkou Alyss, připomněla mu podrážděně jeho mysl), „ale přesto si nemyslím, že bych sám dokázal přemoci spojené síly členů Bratrstva křišťálové hvězdy."

Popošel několik kroků, zkřížil teatrálně ruce na prsou a otočil se ke Caragovi. Malé plamínky v jeho očích hořely modrým světlem.

„Teď, Caragu, chci, abys pozorně přemýšlel."

Giak přisvědčil.

„Jestliže útok na město s pomocí plně vyzbrojené armády není sám o sobě nic platný a když kouzlo samo o sobě nestačí a jestliže ani spojení útoku s kouzlem nestačí, co myslíš, že bychom měli vyzkoušet?"

„No... kouzlo," odpověděl Carag po dlouhé přestávce. Vypadal, jakoby čekal, že bude potrestán.

„Přesně," tleskl Vonotar. Giakovi se viditelně ulevilo. „Použijeme nekouzlo."

Pak všechna Vonotarova vlídnost beze stopy zmizela. „Chápeš to, Zagarno, že?"

„Pro krev a břicho Naarovo, chápu!" zakřičel Temný pán, plácl se s potěšením do stehna a divil se, o čem to kruci Vonotar mluví.

„Dobře," pokračoval kouzelník a jedno obočí se mu skepticky nakrabatilo. „Jak jsi velmi rychle pochopil, kdokoliv oblečený do pláště Bratrstva křišťálové hvězdy, může snadno vstoupit do města. Kdyby snad stráže měly nějaké pochybnosti, je možné předvést jim několik jednoduchých triků, hloupůstek pro děti jako třeba tohle."

Vonotar luskl prsty, vytvořil myšlenku a na několik dlouhých vteřin se Temný pán změnil v drobného dopředu a dozadu a pištěl hrůzou. Když ho Vonotar vrátil do jeho původní podoby, měl neuvěřitelnou zlost. Impulzivně se vztyčil, ale kouzelník ho mávnutím ruky posadil zpět. Zagarna se přinutil zkrotit svůj hněv.

„Myslím tím tedy tenhle druh pitomých triků," vysvětlil Vonotar odměřeně. „Kterýkoliv průměrný učeň, zabývající se levorukou magií, dokáže podobné věci. Tvoji Nadziranimové umí samozřejmě tyhle triviální triky také. Já jsem však spojil vědomosti levoruké magie s uměním Nadziranimů, a tak dovedu dělat mnohem zajímavější věci."

Tleskl a všechno v Kaagu bylo náhle z průhledného skla. Všude bylo vidět Zagarnovy tvory, jak propadli panice, protože se jim zdálo, že jim podlaha zmizela před očima. Samotný Temný pán se zarazil a zbledl.

Vonotar vztáhl svou pravou ruku dlaní nahoru a potom jí začal pomalu otáčet. Přitom, jak obracel dlaň dolů, se stěny a podlaha začaly zviditelňovat, až se vrátily do původního stavu.

„Tohle," řekl a jeho hlas zněl najednou silně, jak se nakláněl dopředu a díval se Zagarnovi přímo do očí, „tohle je přesně to, co Bratrstvo očekává, že udělám, jestliže se nezraněný vrátím z Darklandu. Já ale samozřejmě nic podobného

neudělám."

Carag vypadal zmateně. Zagarna se snažil tvářit, že tomu rozumí.

„Místo toho," zasyčel Vonotar, „ze západu přijde starý toulavý člen Bratrstva a přivede si s sebou Giaka, který mu bude sloužit. Všichni členové Bratrstva si matně vzpomenou, že toho muže už někdy viděli, ale nebudou schopni si vzpomenout kde. On bude dělat jenom menší kouzla, takže, kdyby si někteří z nich vzpomněli na Vonotara, hned si řeknou, že to nemůže být on. Kromě toho Vonotar byl mladý muž a ne ohnutý stařec."

„Vidíš, jak je to jednoduché!" zakřičel a narovnal se. „Je to přesně tak, jak Carag řekl, že by to mělo být."

„Vaše ... oči." řekl Carag po chvíli.

„Co jsi říkal?" zeptal se Vonotar vlídně a obrátil se k chvějícímu se Giakovi. Plamínky v jeho očích zmizely a oči se proměnily v obyčejné, měkké, hnědé oči. Potom v nich opět zablikaly plamínky.

„Carag bude hrát mého zajatce, potáhnu ho za sebou a pojedu na svém pyšném koni."

„Chtěl jsem se zeptat, kde máš toho koně?" zabručel Zagarna.

„Ach," řekl Vonotar lehce, „mám ho u sebe. Kam jsem tě dal Alio?"

Chvíli prohledával kapsy pláště a pak vytáhl malé, bílé, bránící se stvoření. Když přišel poprvé do Darklandu, počítal s tím, že jednou možná přijde den, kdy by se mu jeho klisna mohla opět hodit, a proto ji zmenšil tak, aby se mu vešla do kapsy. Kdykoliv si na ni vzpomněl, krmil ji trsy trávy.

Mávnutím ruky vytvořil na rozžhavené podlaze sněhový koberec. Sníh netál, naopak na podlaze kolem něj se začala tvořit námraza.

„Neměl jsem ještě čas Aliu upravit," vysvětlil Vonotar. „Může sice dýchat to svinstvo, kterému říkáte vzduch, ale myslím, že podlaha by byla trochu příliš horká pro její citlivá kopyta."

Uklidnil drobné stvoření prstem, položil je opatrně dolů na sníh a udělal svými prsty několik rychlých pohybů, které nikdo nestačil sledovat. V ten moment tam stála velká, stříbrošedá klisna, švihala ocasem a nervózně se třásla.

„Dost čilý kůň pro kouzelníka tak starého a vetchého jako jsem já, to si možná myslíte, že ano? Ale my to spolu dokážeme," řekl Vonotar s mrazivým úsměvem.

Poplácal kobylku něžně po lesknoucím se, šedivém zadku a Alia se trochu uklidnila.

„To je všechno hezké, kouzelníku," řekl Temný pán, „ale co chcete ty a tvůj Giak dělat, až proniknete mezi členy Bratrstva?"

„A tady právě začíná ta léčka," vysvětloval Vonotar. Zakroutil palcem a Alia se znovu zmenšila. Sebral ji z podlahy, vsunul do kapsy, pak mávl rukou a sníh se zdráhavě rozpustil. „Až budeme bezpečně na místě, musíš zahájit se svou armádou útok na město, potom..."

3

Lone Wolf se probudil a zjistil, že má u sebe pořád pás, který sebral v tunelu. Ale nebyl to jeho vlastní řemen. Ten byl stále připnut okolo jeho pasu. Pás, který vytrhl ze spárů hrabonora, musel patřit některé z jeho předchozích obětí. Bezmyšlenkovitě obracel černý, kožený řemen ve svých rukou.

Samotný opasek mu byl k ničemu, ale viselo na něm pouzdro s dýkou. Protože věděl, že dvě dýky jsou lepší než jedna, odepnul pouzdro a přidělal si ho ke svému opasku. Dále byl k řemeni připnut měšec, který, jak se ukázalo při bližším ohledání, obsahoval plnou hrst zlatých mincí. Teď Lone Wolfa sice problém peněz netížil, ale mohly by se mu někdy v budoucnosti hodit. Nacpal si tedy váček do kapsy.

Odpočinek mu udělal dobře. Cítil se osvěžený a měl lepší náladu, i když jeho záda byla celá ztuhlá, protože se ve spánku opíral o tvrdou stěnu tunelu.

Vyskočil na nohy a vylezl ven, do lesa. Půda pod jeho nohama byla mokrá, a tak Lone Wolf usoudil, že zatímco spal, přišla bouřka. Jitřní paprsky slunce se prodíraly skrz jasně zelené jarní listy. Ptáci cvrlikali, Švitořili a létali mezi stromy. Lone Wolf uviděl veverku, která vykukovala zpoza keřů před ním, zastavil se a s potěšením sledoval, jak se malé zvířátko šplhá po kmeni velikého dubu. Zhluboka dýchal a vychutnával ostrou vůni čerstvého, borového jehličí.

Po chvíli začal les řídnout. Lone Wolf si uvědomil, že se teď musí pohybovat opatrněji. Postupoval obezřetně od stromu ke stromu, zastavoval se a díval se na nebe, jestli není sledován nějakým Kraanem. Ale zdálo se, že se síly Temného pána ještě do této části lesa nedostaly, anebo že už vzdaly svou pátrací akci.

Najednou Lone Wolf uslyšel změt' zvuků mnoha lidských hlasů, skřípání kol povozů a křik dětí. Nejprve cítil nutkání běžet a připojit se k těm lidem - určitě jich bylo hodně - ale potom začal přemýšlet. Mohla by to být past. Třeba Temný pán přiměl své Giaky a Drakkarimy, aby napodobovali lidské hlasy.

Lehl si na břicho a proplížil se jako had až na samý okraj lesa.

Obraz, který se před ním rozprostřel, byl ponurý a depresivní. Viděl tisíce uprchlíků, mířících na jih. Mnoho z nich bylo zraněných, někteří vážně. Čtyři malé děti nesly nosítka, na kterých ležel jejich dědeček, jemuž crčela krev z míst, kde bývají oči. Vedle nich šel mladý muž s šíleným výrazem ve tváři. Z jedné ruky mu zbyl pouze pahýl omotaný obvazem a druhou rukou podpíral dívku, která jistě byla kdysi krásná, ale teď měla pořezaný obličej a žalostně kulhala, protože měla jednu nohu až ke kotníku ošklivě popálenou. Její dlouhé světlé vlasy byly zacuchané a slepené zaschlou červenohnědou krví. Za nimi se s nepřítomným výrazem plahočila starší žena s ošklivě pořezanýma nohama. Podivným kontrastem byly poskakující a tančící děti, které považovaly celé putování jenom za velké dobrodružství. Honily se a smály mezi nohama dospělých, hrály hry a zpívaly nesmyslné písničky. Ale ani jejich radostné dovádění nemohlo zakrýt obecnou atmosféru šedi, prázdnoty a beznaděje, obklopující celé procesí.

Lone Wolf sípavě dýchal a kousal se do spodního rtu. Ta hrozná scéna jím hluboce otřásla a on toužil udělat něco,

aby ulevil trpícím poutníkům. Ale nemohl udělat nic. Možná by se k nim mohl připojit a pomoci zachránit několik životů, až Kraani znovu napadnou kolonu. Ale to by jim přineslo jen dočasnou úlevu. Zanedlouho by sám přišel o život a potom by uprchlíci opět byli bez ochrany a Sommerlund by přišel o posledního člena řádu Kai. Pak uviděl malého chlapce, který se belhal za ostatními. Měl pořezanou tvář, kolem které mu kroužily mouchy. Lone Wolf jen s námahou sám sebe přesvědčil, že mu nemůže běžet na pomoc.

Ale...

Ale jeho povinností bylo přežít. Byl posledním členem řádu Kai, a tak byl povinen předat vědomosti a zákony řádu další generaci. Jinak by Sommerlund nikdy nebyl bezpečný před nájezdy Temných pánů. Zemřít by bylo jednoduché, zůstat naživu bude těžší, ale musí se snažit, aby přežil.

Nakonec se rozhodl, vydal se lesem směrem k jihu, rovnoběžně s cestou, po které šli uprchlíci, ale asi sto yardů od ní. Pořád slyšel pomalé chmurné zvuky, vydávané kolonou lidí, putujících pryč od místa bitvy. Občas i zahlédl šedozelený šat některého poutníka v mezeře mezi stromy. Kdyby byla kolona napadena, mohl by možná někoho, s minimálním rizikem pro sebe, zachránit.

Už téměř minul veliký, stříbřitý kámen, když si všiml, že zpoza něj vyčnívají dvě obuté nohy. Byl v pokušení pokračovat v cestě. Vždyť co je to jedno tělo v krajině, kde zuří válka? Bylo však možné, že majitel nohou je ještě naživu. Jistě je jeho povinností podívat se, jestli by mu nemohl pomoci, ovšem pokud to neohrozí splnění jeho úkolu.

Uvědomoval si, že to může být past, a tak se pohyboval rychle a tiše. Zády se přitiskl ke kameni, opatrně se posunoval, potom se naklonil a natáhl krk, aby viděl, co se za kamenem skrývá. Stále byl připravený ihned utéci. V prstech pravé ruky sevřel rukojeť ostré, chladné dýky, kterou našel v tunelu.

Na trávě za kamenem ležel na zádech voják. Bylo zřejmé, že je vážně zraněn. Jeho obličej byl zpustošený, oteklý a začernalý, s tisícem modřin a ran. Levou ruku měl téměř useknutou. Pravá noha byla ohnutá do nemožného úhlu a špičatý konec stehenní kosti trčel dírou v kalhotech. Jak tu ležel, udělalo se mu zřejmě několikrát špatně, a tak měl obličej pokrytý vlastními zaschlými zvratky. Vedle něj Lone Wolf viděl oštěp a štít. Zatajil dech, když si všiml znaku, který byl namalován na štítě. Byl to létající bílý kůň - symbol korunního prince Sommerlundu. Ten voják musí být členem princovy armády.

Možná, že je jeho úkol už skoro u konce! Jestliže je princ Pelathar se svou armádou někde blízko, mohl by se k němu Lone Wolf připojit a získat tak bezpečný doprovod do Holmgardu.

Myslel si, že muž je mrtev, ale potom zaslechl slabé zanaříkání. Vojákova oční víčka se lehce zachvěla.

Lone Wolf sklonil dýku a popošel ke zraněnému. Klekl si a podložil mu rukou hlavu. Nahmatal přitom zaschlou krev v kudrnatých, světlých vlasech. Druhou ruku položil na vojákův krk a snažil se nahmatat alespoň slabý tep. Nakonec ucítil nepravidelné bušení srdce.

Zraněný pootevřel oči, šedé jako zimní obloha a pronikavě jasné. Protože měl oteklá víčka, mohl voják otevřít oči jenom napůl.

„Kai," řekl tak vzdáleným a chraplavým hlasem, že mu Lone Wolf skoro nerozuměl. „Pro všechno dobré na světě, Kai."

Oči se zakalily a znovu zavřely. Avšak do zmučeného obličeje se vrátilo trochu barvy. Lone Wolf proklínal skutečnost, že neumí uzdravovat. Všechno, co mohl udělat, bylo popřát muži dobré zdraví, stejně jako ostatní lidé. Snažil se představit si, jak energie jeho vlastního těla přikrývá vojákovo tělo.

Jestli to pomohlo nebo to byla náhoda, nemohl říci, ale muž znovu otevřel oči a do rozbitého obličeje se mu vrátilo trochu života. „Žízeň," řekl chraptivě.

Lone Wolf s sebou neměl vodu, ale všiml si, že zraněný má na svém opasku připnutou láhev. Spěšně ji odepnul, vytáhl korkovou zátku a třaslavě vojákovi přidržel láhev u úst.

„Nedosáhnu. Pomoz mi ... zvedni mi hlavu."

S pomocí Lone Wolfa se muž mohl napít. Hned po prvním doušku však tekutinu vyplivl, takže mu stékala po bradě.

„Promiň. Zapomněl jsem." Ústa se mu zkroutila do něčeho, co mělo být úsměvem. „Je naplněná ... kořalkou. Je to dobré po bitvě. Ale já potřebuju vodu ... teď hned potřebuju vodu." Oči se mu protočily a omdlel.

Lone Wolf si přičichl k lahvi a trhl sebou. Při zvláštních příležitostech ochutnal v klášteře Kai víno a mošt, ale tento nápoj byl mnohem silnější, než všechno s čím se dosud setkal. Cítil, že je to něco zbytečného, a tak vylil obsah lahve do křoví.

Vzpomněl si, že před chvilkou přeskakoval nějaký potok, teď se k němu vrátil a naplnil kovovou láhev vodou.

Když se vrátil, voják znovu nabyl vědomí.

„Díky bohům, že jsi zpátky," řekl voják tak slabým a zlomeným hlasem, až se Lone Wolfovi zdálo, že ten hlas muselo neohrabanýma rukama zlomit o hranu nějaké dítě. „I kdybys mě opustil, mladý pane z řádu Kai, nevyčítal bych ti to. Vůbec ne. Nejsem teď zrovna k ničemu. Počítám, že zemřu, než přijde večer. Dobrá, bylo to..."

Vykašlal několik chuchvalců jasně červené krve.

Lone Wolf počkal, až kašlání ustane, a pak položil svou ruku muži kolem ramen. Trochu ho nadzvedl a znovu mu přiložil láhev k ústům. Voják si několikrát lokl a potom zvrátil hlavu dozadu.

„Ne příliš, můj příteli," řekl již silnějším hlasem. „Když se moc napiješ a máš podobnou žízeň jako já, všechno vyzvracíš. A jsi ještě víc odvodněný než před tím. Mohl bys mě, prosím tě, zabít?"

Poslední větu pronesl jakoby mimochodem, a tak ji Lone Wolf nejprve ani nezaregistroval. Když si uvědomil plně její smysl, zatvářil se zděšeně.

„Řekni to znovu," řekl.

„Jen jsem tě žádal, jestli bys mě mohl zabít. Vypadá to, že stejně zemřu, tak už bych to měl rád za sebou. Rychlý úder sekerou bude lepší než čekání na nějakého vlka nebo Giaka."

„Ale ty neumíráš!" Když to říkal, Lone Wolf si uvědomil, že to pravděpodobně není pravda. Ale viděl přece lidi, kteří byli při lovu zraněni hůř, a přesto se jim nějak podařilo se z toho vylízat.

„Jsi hodný mladý muž, příteli," řekl voják, „ale nemusíš mi lhát. Už jsem zažil spoustu bitev a vím, kdy člověk umírá."

„Hmmm. A byli s vámi v těch bitvách členové řádu Kai?"

„Ne..." v

„Ale teď tu s tebou jeden Kai je. My se učíme, jak rozvinout své skryté uzdravovací schopnosti, takže můžeme uzdravit i ty lidi, o nichž lékaři prohlásí, že zemřou. Podívej se na sebe například. Když jsem tě našel, byl jsi na umření. Teď se vracíš zpátky do života. Nevsadil bych si teď na tebe, že vyhraješ běžecké závody, ale brzy se ti podaří postavit se na nohy."

Voják na Lone Wolfa přes nateklá víčka skepticky zašilhal. Má dobrý důvod být skeptický, pomyslel si Lone Wolf, protože já nedokážu vyléčit ani svůj maliček, když si ho pořežu. Ale když mi bude věřit, že mám uzdravovací schopnosti, je tu šance, že bude žít.

Nahlas řekl: „Nemůžu s tebou strávit tolik času, kolik bych chtěl. Mám naléhavý úkol - my z řádu Kai jsme zaměstnaní lidé, chápeš - a já už jsem tu vyplýtval víc času, než bych měl. Ale podívám se, co můžu udělat."

Pohlédl na vojáka, otočil se k jeho ruce a přemýšlel, co by mohl udělat (jestli vůbec něco). Teď když o tom začal vážně uvažovat, možná že by něco udělat mohl...

„Ta ruka musí samozřejmě pryč," řekl otevřeně a doufal, že upřímná tvrdost slov zakryje jeho vlastní nejistotu. „Ale myslím, že bych ti mohl zachránit nohu. Rána na hlavě nevypadá moc ošklivě. Až se vrátíš do města, chirurg ti to bude asi chtít zašít, ale prozatím je to dobré. Noha, to je trochu složitější problém, ale bude v pořádku. Stejně, řekni mi, jak se ti tohle všechno stalo?"

Zatímco mu Lone Wolf prohlížel nohu, vyprávěl mu muž, že se jmenuje Trimis a že byl, jak Lone Wolf uhodl podle znaku na štítě, pěšákem v armádě korunního prince Pelathara, jediného syna krále Ulnara. Princ vedl několik stovek svých vojáků na běžnou obhlídku po Sommerlundu, když se na ně najednou poblíž mostu Alema sneslo ze vzduchu několik tisíc Zagarnových bestií.

Trimis vykřikl, když se Lone Wolf omylem dotkl obnaženého nervu, a potom pokračoval, jakoby se nic nestalo.

Každý člen princovy armády bojoval za deset, kromě Trimise, který vydal za dvacet. Lone Wolf se pobaveně usmál a za chvilku, když Trimis skromně snížil počet mužů, za které bojoval, na patnáct, zjistil, že ruka je skutečně k nepotřebě. Každopádně, Trimis bojoval za prince jako patnáct mužů, když náhle nějaký Kraan - ne to stvoření bylo příliš velké na Kraana, a navíc Trimis by nemohl být takhle zmasakrován obyčejným Kraanem, to musel být aspoň Zlanbeast královský - to hrozivě obrovité stvoření, větší než dvoupodlažní budova, se sneslo na zem a uchopilo ho do spárů.

Trimis znovu zasténal. Tentokrát k tomu přidal výčet slov, z nichž některá Lone Wolf poznal a u jiných byl rád, že jejich významu moc nerozumí. Přesto by se mu někdy mohla hodit, a proto si jich pár zapamatoval.

Trimis marně mával a bodal svým kopím, když ho ta obrovská obluda, Zlanbeast královský, vynesla do vzduchu a letěla s ním nad les. Nakonec se vzchopil a zasadil Zlanbeastovi smrtelnou ránu. Stvůra v zoufalství a bolesti zavřeštěla a pustila ho dolů jako kámen. Jak padal skrz větve, způsobil si další zranění a potom ho Lone Wolf našel. Při pádu si o větve zlomil nohu. Kdyby tam však ty větve nebyly a nezpomalily jeho pád, určitě by se byl zabil, takže když se to tak vezme, měl vlastně štěstí. A myslí si mladý Kai, že by mu opravdu mohl zachránit život?

„Ano, jsem o tom přesvědčen," řekl Lone Wolf a ke svému údivu zjistil, že to myslí vážně. „Ale bude to pro tebe pěkně bolestivé. Udělám, co budu moci, aby to tak nebolelo, ale zrovna teď ... musím říci, že jsem rád, že nejsem na tvém místě."

„Aha, bude to bolet jako tohle?"

„Ano. Máš troud a křesadlo?"

Trimis ukázal zdravou rukou směrem ke svému opasku, kde měl připnutou malou krabičku se základními potřebami. Lone Wolf ji otevřel a vysypal její obsah. Byl překvapen některými věcmi, které uviděl. Kousek sušeného masa - ano, to se dá očekávat. Provázek - velice rozumné. Ale balíček karet, sada kostek, sbírka podivných miniaturních obrázků, malá plechovka lourdenského tabáku a párátko? Od vojáků se jistě čeká, že budou cestovat nalehko. Pomyslel si, že možná těmto potřebám porozumí, až bude starší, ale párátko ho dokonale zmátlo.

Zeptal se na to Trimise, když skládal kousky troudu do úhledné hranicky a připravoval si křesadlo.

„Jedl jsi někdy sušené maso?" řekl voják lakonicky.

Lone Wolf přiznal, že ne.

„Dobře, až to zkusíš, pochopíš, proč s sebou vojáci nosí párátko."

„Chápu."

„Řekni mi, příteli, proč rozděláváš oheň?"

Lone Wolf přikládal suché větvičky a udržoval malý plamínek. Potom vložil do ohně ostří své sekery a sledoval, jak se zahřívá.

„Říkal jsem, že se ti to nebude líbit," odpověděl vystrašeně. Možná bude potřebovat víc dřeva. Už už chtěl požádat Trimise, aby došel pro dřevo, když si uvědomil, že voják se samozřejmě nemůže hýbat. Lone Wolf doufal, že tenký sloup kouře nepřiláká pozornost Kraanů. Uklidňovala ho však skutečnost, že ani naříkání uprchlíků, které stále slyšel, Kraany nepřivolalo. Možná, že si je nepřátelé šetří na později, anebo třeba Zagarna stáhl své síly před dalším útokem na zbytek Sommerlundu.

Když Lone Wolf ťal do Trimisovy paže, aby mu nad loktem odsekl plandající pahýl, voják naštěstí omdlel. Pot mu prýštil ze všech pórů. Trimis zůstal v bezvědomí, i když mu Lone Wolf přiložil na ránu rozžhavené ostří sekery, aby ji vyčistil a uzavřel. Jak zasyčela krev a pálící se maso, Lone Wolf měl pocit, že také omdlí, ale naštěstí se vzpamatoval. Šklebil se, když cítil pach spáleného masa, ale přinutil se pokračovat tak dlouho, až si byl jist, že do rány nepronikne

žádná infekce.

Ulevilo se mu, když zjistil, že Trimis je stále v bezvědomí, když mu šel rovnat zlomenou nohu. Přiložit dlahu je poměrně jednoduchý úkol. Dokonce i nejmladší učeň řádu Kai věděl jak vytvořit dlahu z přírodního materiálu. Srovnání kosti však už bylo obtížnější.

Lone Wolf se ujistil, že je zlomená jenom stehenní kost. Zapřel se jednou nohou o Trimisovy slabiny a tvrdě mu nohu natáhl. Svaly na stehně se napnuly tak, až měl Lone Wolf strašlivý pocit, že vojákovi nohu utrhne. Napůl klečel, napůl seděl, záda měl opřená o Trimisovo tělo. Tak se mu nakonec podařilo srovnat oba konce zlomené kosti k sobě. Jakmile to udělal, přiložil dlahu z rovných větví a kusem provázku, který objevil v Trimisově výbavě, ji připevnil.

Pak vyrobil primitivní berli. Všechno už měl skoro hotové, když se Trimis probral.

„Oči Ishir!" vykřikl voják. „Příště si, myslím, radši zavolám chirurga. To tvoje uzdravování mě bolí víc, než kdyby mi krysy žraly břicho."

„Už je to hotovo," řekl Lone Wolf.

„To je ten problém," skuhral Trimis. „Cítím se, jako by mě rozžvýkal Kraan a pak mě vyplivl a jako bych letěl nahoru a dolů... Bolelo mě to míň, než jsi mě začal 'léčit'."

Podíval se na pahýl své ruky a znovu omdlel.

Teď už toho pro něj Lone Wolf nemohl mnoho udělat. Byl nejvyšší čas vyrazit k mostu Alema, připojit se k Pelatharově armádě a nabídnout svou ubohou pomoc v boji proti stvůrám z Darklandu. Položil berli vedle Trimisovy zdravé ruky a naplnil mu láhev vodou. Rychle vyběhl na cestu a zastavil ženu, která po ní bezmyšlenkovitě kráčela s dcerou a se synem. Bylo zřejmé, že ztratila manžela a děti otce. Rychle jí vysvětlil, že v lese je někdo, kdo potřebuje pomoc. Když k ní Lone Wolf mluvil, hleděla na něj naprosto bez výrazu a nebylo jasné, jestli mu rozumí. Poslušně ho však následovala i s dětmi do lesa.

„Je teď v bezvědomí," řekl Lone Wolf a rodina se podívala na Trimisovo posekané a pomlácené tělo. „Měl by se brzy probudit. Prosím, postarejte se o něj. Je to statečný muž a byl zraněn, když bojoval, aby vás ochránil před stvůrami Temného pána." Mávl rukou a tím gestem označil bídnou situaci, ve které se nacházela tato část Sommerlundu.

Žena pořád ještě nereagovala. Lone Wolf pochopil, že před jejíma očima se stále odehrává nedávno prožitá hrůza. V posledních dvacetičtyřech hodinách viděla věci, o kterých by si nikdy nepomyslela, že jsou možné. Před jejíma očima zlámali Vordakové jejímu muži, kterého, navzdory řečem v hostinci, milovala, všechny kosti v těle. To vše za hlučného veselí Giaků. Co potom udělali Giakové jí, před očima jejích dětí, to ji zlomilo nadobro. Nyní netečně přijala Lone Wolfovy instrukce. Kdyby jí řekl, aby šla a pověsila své děti na nejvyšší strom v lese, byla by to udělala.

Děti to poznaly. Ujistily Lone Wolfa, že se o Trimise postarají. Až nabyde vědomí, pomohou mu postavit se na nohy, podají mu berli a povedou ho, aby se připojil k dlouhému zástupu uprchlíků. Lone Wolf vtiskl do jejich dlaní nějaké peníze - možná je budou cestou potřebovat. Byly ve věku, kdy braly to, co se mámě a tátovi stalo, jako fascinující událost. Ano, ztratily tátu, ale byly si jisté, že se zítra znovu objeví, veselý a plný síly jako vždy.

S pochybnostmi, hlodajícími v mysli, Lone Wolf rodinu opustil. Udělal pro Trimise všechno, co mohl. Strávil příliš mnoho času záchranou (jak doufal) jednoho života, zatímco jeho úkolem bylo co nejrychleji se připojit k Pelatharovi. Běžel lesem směrem, který mu Trimis ukázal.

V pravé ruce pevně svíral sekeru. Už nebyl léčitel, byl z něj válečník. Cítil, jak mu žilami proudí lovecké instinkty člena řádu Kai. Teď se stal šelmou.

Byl vlkem.

Hnal se za kořistí.

4

Ze západu se blížil starý, shrbený kouzelník na krásném, bujném koni, jenž se k němu vůbec nehodil. Za ním se plouží smutně vyhlížející Giak, v jehož zelenožlutém obličeji se zračila skrytá hrůza. Ruce měl silným lanem přivázané k tělu. Slunce stálo vysoko na obloze, Giak musel mrkat, aby si chránil oči před jeho jasnými paprsky.

Když se tito dva ubozí poutníci blížili k městským bránám, strážci Toranu se bavili o tom, že kouzelník vypadá jako osoba, která už dlouho měla být na odpočinku. Jeho kůň by stál za pár Zlatých a byla by to legrace trochu toho Giaka před smrtí potrápit. Ale kouzelník by měl být ve městě přivítán se všemi poctami. Sice nikdy předtím toho starého blázna, se shrbenými zády a podivně vyzývavýma očima, neviděli, ale poznali plást s vyšitými hvězdami, který měl na sobě. Možná to byl nějaký Člen Bratrstva křišťálové hvězdy, jenž byl poustevníkem a strávil dlouhá léta v odříkání a meditacích někde v pustině. Teď zajal Giaka a vrací se domů, aby se poradil s Nejvyšším představeným.

Jeho záda byla ohnutá jako pastýřská hůl a obličej měl prázdný jako ledovec, který klouže do fjordu.

Strážci ho nechali vjet do města bez jediné otázky. Matně si vzpomínali, že už tu tvář někdy viděli, ale za boha si nemohli vzpomenout, komu patřila. Moc se jim nelíbily starcovy oči, v nichž jakoby plály skryté červené plameny za maskou ze studené oceli, ale nebyli tu od toho, aby posuzovali členy Bratrstva křišťálové hvězdy, přicházející do města.

Giak vypadal žalostně. Nepochybně bude do rána mrtev. Nejvyšší představený byl většinou milosrdný, ale nikdy ke zlým Zagarnovým stvůrám, vypěstovaným v kobkách Helgedadu. Strážci si představovali, jaká mučení by pro toho bídného, třesoucího se tvora připravili. Jeden z nich se nabídl, že kouzelníkovi s Giakem pomůže, a byl udiven prudkostí, s níž byl odmítnut.

Pro Vonotara byl návrat do Toranu těžký.

Bylo to město, kde od nepaměti žil, město, kde ho vychovávali podle zásad levoruké magie. Jako dítě běhal úzkými

uličkami a později jako učedník se jimi procházel s knihami pod paží a připadalo mu, že je něco víc než pouliční obchodníci, které potkával. Ještě později se považoval za jistého nástupce Nejvyššího představeného, a díval se proto na obyčejné obyvatele města s povýšeným pohrdáním. Když o tom teď hlouběji přemýšlel, uvědomil si, že jeho povýšenost byla jediným důvodem, kvůli kterému ztratil možnost stát se Nejvyšším představeným. Někde cestou životem přišel o schopnost cítit soucit a teď už s tím nemohl nic dělat.

Mohl jen to město, které mu léta poskytovalo svou pomoc, zničit.

Předal Aliu stájníkovi a táhl proti všem zvyklostem Caraga do cely, kde žil, když byl Vonotarem a jistým nástupcem Nejvyššího představeného. Místnost vypadala ještě pustější, než si ji pamatoval: tvrdé lůžko a ještě tvrdší kamenná podlaha. Raději se vrátil do stáje, utvořil příslušnou myšlenku a vrátil se do své cely se zmítající se, miniaturizovanou Aliou v kapse.

Byl rád, že ani on, ani Carag nebudou dnes v noci spát. Jejich úkolem bylo zůstat vzhůru a zahájit útok zevnitř, až Bratrstvo křišťálové hvězdy bude vyčerpávat své síly při odrážení útoku Temného pána.

Vonotar zapálil svíčku. To byla první ze tří. Až shoří třetí, zaútočí Zagarna na město. Zanedlouho bude Vonotar muset zahájit sled operací, které povedou k smrti Temného pána, Zagarna se stával obtížným...

Překážel Vonotarovi ve snech o ovládnutí Magnamundu a rozšíření vlády zla do všech koutů světa.

Carag tvrdě usnul dřív, než první svíčka dohořela a zhasla. Giak měl jen chabou představu o tom, co znamenají slova jako „minulost" a „budoucnost", ale Vonotar ho ujistil, že v době, která přijde, bude mít spoustu příležitostí k zabíjení. Carag zabíjel rád. Byl k tomu stvořen. Rozveselil se vždy, když slyšel křik čtvrcených dětí. Před dlouhou dobou, když získával v kobkách Helgedadu své základní vzdělání, ho naučili, že jediným úkolem Giaka je bezmyšlenkovitá krutost. Někdy přemýšlel proč, ale brzy na tyto kacířské myšlenky zapomněl. Jeho inteligence nebyla moc rozvinutá a věděl, že jeho prvotním úkolem je poslouchat.

Trochu se ve spánku zavrtěl.

Druhá svíčka dohořela.

Vonotarovi se také klížily oči, ale zhasnutí druhé svíčky ho dokonale probudilo. Vytáhl z kapsy třetí a poslední svíčku. Nejdřív nechtěla hořet, ale za chvíli vzplála a její žlutooranžové světlo dopadalo až do vzdálených rohů místnosti.

Vonotar zatřásl Caragem a probudil ho.

„Připrav se, můj malý příteli. Už brzy budeš bojovat se smrtelníky. Mají kouzla, ale ta nejsou ničím proti kouzlům, která umím já. Tvůj meč bude mít co dělat."

„Zabíjení ... já rád ... zabíjení. Dobré ... zabíjení?" zeptal se Giak ospale.

„Ano," řekl Vonotar, „velmi dobré zabíjení."

5

Potemnělou oblohou se blížila hejna Zagarnových stvůr, doprovázena jekotem, řevem a krákáním. Na Kraanech, letících v těsném zákrytu, seděli Giakové, vyrážející v očekávání krveprolití euforické, pištivě vysoké zvuky, neslyšitelné pro lidské ucho.

Samotný Temný pán zůstal v Kaagu, ne navzdory Vonotarovým pokynům, ale právě kvůli nim. Zagarna zjistil, že se nedokáže smířit s tím, že by měl přijímat rozkazy od smrtelníka, ani když ten smrtelník vládne značnými kouzelnickými schopnostmi. Tolerance Temného pána měla své meze.

Strážci u bran Toranu byli první lidé, kteří viděli velký mrak letících tvorů, jenž se blížil ze západu a zakrýval polovinu oblohy. Volali na poplach a opakovaně zvonili na poplašný zvon u hlavní brány. Lidé vyběhli do ulic a v panice do sebe vráželi a křičeli. Někteří měli dost duchapřítomnosti, aby si vzali zbraně, jimiž by mohli bránit sebe, své přátele a své rodiny, ale většina zpanikařila a nepřemýšlela. Nikdo si nevzpomínal, kdy zvonil velký zvon naposledy, ale všichni věděli, co jeho těžké dunění znamená. Město bylo v obležení. Někteří lidé byli ještě v pyžamech, jiní se neohrabaně převlékli do normálních šatů. Ulice se změnily v proudy převalujících se barev a tvarů.

Avšak ohromné hejno Kraanů se nesneslo na město, jak předpokládali lučištníci, kteří spěšně zaujali své pozice na hradbách. Místo toho Kraanové utvořili přímo nad městem velkou, pohyblivou masu, ale zůstali tak vysoko, že nebyli na dostřel. Několik minut se houfovali a jejich vzdálené krákání a křik vnášely hrůzu do srdcí obyvatel města.

Potom se černý mrak Kraanů rozsvítil. Tisíce a tisíce hadrových loučí bylo namočeno do oleje z Giaků, zapáleno a připraveno v odolných drápech Kraanů. Na povel Vordaka, který seděl na obrovitém Zlanbeastu královském, byly hořící louče shozeny na město.

Bylo to jako krupobití, ale padaly plameny místo krup. Jako první zemřel mladý muž, jehož vlasy hořely jako prskavka. Škubal hlavou, ječel a oslepen v zoufalství bezcílně utíkal uličkami. Přitom narážel do lidí, kteří stejně jako on křičeli hrůzou. V agónii se vrhl do studny. Při pádu si zlomil vaz, potom už necítil nic.

Mnoho domů v Toranu mělo doškové střechy a ty vzplály jako pochodeň. Lidé, kterým se podařilo zaspat vyzvánění zvonu, uhořeli v postelích. Ty, kteří hledali ve svých domech útočiště, stihl stejný osud. Plameny se šířily téměř vrtošivě.

Obránci Toranu nebyli schopni odvrátit útok. Nepřátelé byli z dostřelu i toho nejlepšího střelce. Stráže ani vojáci nemohli dělat nic jiného než zbytek obyvatel, totiž snažit se prchnout před ohněm, který zachvátil celé město.

Stará Čtvrt, kde žila většina lidí, kteří nebyli členy žádného cechu, se změnila v sloup ohně. Studený vzduch, jenž sem proudil z okolí, plameny ještě rozněcoval. Praskání ohně přehlušilo i výkřiky umírajících. Naštěstí se spousta lidí zadusila kouřem ještě před tím, než se k nim dostaly plameny. Někteří však uhořeli zaživa. Další unikli z pekla, které se rozpoutalo ve Staré Čtvrti, s hořícími vlasy a šaty jenom proto, aby se stali obětí požárů v jiných částech města.

Budovy cechů zůstaly po prvním útoku relativně nepoškozené, ale v oblacích se třepetající Kraanové svrhli na město druhou vlnu hořících loučí a tentokrát mířili speciálně na cechovní domy. Budova Cechu pyrotechniků explodovala. Sprška kamení, útržků tkanin, hořících prken a kusů lidských těl se rozletěla do širokého okolí. Plameny zachvátily i ohnivzdorné materiály, uskladněné v tajných chodbách. Několik kusů hořícího dřeva proletělo okny domu, který patřil Cechu směnárníků, a během několika vteřin oheň pohltil všechny jeho chodby a sály. Několik členů cechu zahynulo při zoufalém skoku z oken, kterým se chtěli zachránit před žárem. Hrstka statečných bojovala s ohněm a pokoušela se hasit vodou, nabíranou dřevěnými vědry. Jejich úsilí však mělo jen malý účinek a oni nakonec zemřeli v oranžové výhni a hustém, černém dýmu.

Vlajka Toranu, osm bílých křížů na černém pozadí, která po generace vlála nad hradbami, vzplála a spadla, za výkřiků bojujících obyvatel města, na zem. Její náhlý pád a zničení symbolizovaly zánik města.

Další cechovní budovy padaly za oběť dychtivým plamenům jedna za druhou. Sklo tálo, pevné žulové kameny v žáru zářily a tavily se. Stráže otevřely hlavní městskou bránu a skrz ní se valily zástupy těch, co přežili. Mnoho z nich však bylo zmrzačených nebo popálených. Ženy a děti často ušlapali lidé, kteří byli ještě před několika hodinami jejich přáteli. Za hradbami na uprchlíky číhali Kraani, kteří se na ně střemhlav snášeli, aby je unesli. Jenom velmi malému počtu lidí se podařilo uniknout. Ti pak mohli po letech vyprávět, jaký osud stihl kdysi pyšné město Toran.

Vítr plameny stále více rozdmýchával. Malé plamínky se měnily ve velké požáry, které zářily spíše modrou než oranžovou barvou. Běžící lidé, zachvácení ohněm, shořeli v okamžiku na uhel. Stáje Bratrstva křišťálové hvězdy se změnily v ohňostroj a vyděšení koně, když na ně ze slámy přeskočily první plameny, v agónii ržáli. Podkoní již dávno před tím utekli, a tak koně neměli šanci uniknout. Hvězda, která po staletí visela nad budovou Bratrstva, spadla na střechu a rozbila se na miliardu ostrých úlomků. Vlny ohně seskočily ze střech dolů a běžely úzkými uličkami, pohlcujíce vše, co jim stálo v cestě. Lahve kořalky v mnoha hospodách ve městě vybuchly a jejich obsah hořel modrým plamenem. Zdi domů se řítily a pohřbívaly ty, kteří doufali, že se v nich schovají. Budova Cechu obchodníků se sama milostivě položila na zem, jako když hráč skládá rozdané karty, protože vidí, že nemá šanci vyhrát.

Pouze dvě části města dokázaly vzdorovat ničivým plamenům. Hradby zahnaly plameny, které se kolem nich šířily, protože kameny, z nichž byly postaveny, směrovaly své nepřátelství proti ohni, jenž se u nich náhle hroutil a mizel. Další částí města, kterou nezachvátil požár bylo okolí velké budovy patřící Bratrstvu křišťálové hvězdy.

Kouzelníci z Bratrstva však nebyli líní a nevyhýbali se boji.

Právě naopak. Za zdánlivě neproniknutelnými zdmi zuřila velká bitva.

6

Benedon putoval celou noc. Mokré šaty ho studily a když se přiblížil k Toranu, celý se třásl.

Spatřil kroužící hejno Kraanů a sloup kouře, končící v mracích vysoko nad městem. Viděl krev uprchlíků, které napadli slídící Kraanové a Giakové, sedící na jejich hřbetech. Viděl všechny tyto věci a ještě mnohé jiné.

Ze všeho nejvíc ho však trápilo, že selhal.

Byl vyslán, aby varoval klášter Kai před Vonotarovou zradou, ale přišel příliš pozdě. Teď se vydal na cestu, aby pomohl svému Bratrstvu v boji se silami Temného pána Zagarny, ale opět dorazil příliš pozdě. Jeho mysl mu malovala obrazy přátel, kteří umírali v plamenech, a on cítil hlubokou vinu.

Padl na zem a začal do ní pěstmi tlouct.

5 BRATRSTVO KŘIŠŤÁLOVÉ HVĚZDY

1

Ve velkém sále Bratrstva křišťálové hvězdy se Nejvyšší představený zachmuřeně díval na shromáždění Starších, které svolal. Byli to v mnoha směrech rozdílní lidé, muži a ženy, bledí i snědé pleti, ale všichni měli jedno společné - pokročilý věk. Někteří z nich byli již tak staří, že přívlastek „senilní" nebyl pouhým eufemismem. Nejvyšší představený si uvědomil, že je to jeho vina - skutečně velká odpovědnost za Zagarnův vpád do Sommerlundu ležela na něm. Kdyby horlivěji vyučoval mladší kouzelníky, aby dosáhli vyššího postavení v Bratrstvu, a kdyby více dbal na to, aby neschopní Starší odešli na odpočinek, možná by Vonotar neuprchl na západ, do Darklandu, aby odhalil tajemství Nadziranimů.

Nejvyšší představený se zatahal za své dlouhé vousy. Tím naznačil, že je rozčilen.

„Moji přátelé v Bratrstvu křišťálové hvězdy," řekl, „Toran je v obležení. Nemůžeme toho příliš udělat, abychom zachránili lidi ve městě, ale je naší povinností zachránit naše Bratrstvo. Řád Kai byl totálně zničen, takže jenom levoruká magie může zabránit Temnému pánu Zagarnovi dobýt Sommerlund."

Jak mluvil, uvědomil si, že jeho slova znějí pompézně a příliš sebevědomě. Musel ale pokračovat.

„Je pravděpodobné, že jeden z tvorů, kteří létají nyní vysoko nad Toranem, je Vonotar, který ještě nedávno byl jedním z nejváženějších členů našeho Bratrstva. Vím, že ve své duši spojil naši levorukou magii se zlou, pravorukou magií Nadziranimů. Je teď asi nejmocnějším kouzelníkem, jakého svět kdy poznal... A bohužel je naším nepřítelem. Navrhuji, abychom se sešli všichni, my i ti nejnižší učedníci, abychom společně čelili magickému útoku, který Vonotar určitě brzy zahájí."

Starší se začali o návrhu Nejvyššího představeného zmateně dohadovat. Trvalo to dlouho, než získali privilegované postavení Starších Bratrstva, a tak se jim teď nechtělo jednat s ostatními členy Bratrstva jako se sobě rovnými.

Nejvyšší představený je nechal chvilku protestovat a potom luskl prsty. Ten nečekaný zvuk způsobil, že se Starší

ztišili. Na klíně Nejvyššího představeného se usadil jeho mazlíček, kotě Sedá. Než se uvelebilo ke spánku, vztyčilo kotě ostražitě jedno ucho. Nejvyšší představený si přál, aby se většina shromážděných zachovala stejně. Jeho nové kotě - to, které vytvořil z Helghasta - se procházelo v rohu sálu.

„Rozhodnutí," řekl, „která se přijímají v tomto sále, se obvykle přijímají hlasováním. Nejsem tak samolibý, abych si myslel, že když jsem Nejvyšším představeným Bratrstva, mám vždycky pravdu. Avšak v tomto případě jsem se rozhodl předem, že prosadím svůj názor, i kdybyste byli proti. Mohu ušetřit cenný čas tím, že nedovolím diskusi a prostě učiním rozhodnutí."

Starší opět začali rozčileně brblat. Bylo neslýchané, aby Nejvyšší představený předem prohlásil, že vylučuje diskusi.

„Plameny už olizují práh tohoto sálu," připomněl Nejvyšší představený. „Nemáme čas na prázdné řeči."

Starší pokračovali v debatě.

Nejvyšší představený ztratil trpělivost.

„Stráže!" zvolal. U vstupních dveří se okamžitě objevilo několik ošívajících se mužů. „Vyprovoďte tyto lidi do vězení. Jsou už k ničemu."

Ke své hrůze Starší zjistili, že jsou odváděni pryč. Někteří se snažili bránit, ale stráž je rychle zklidnila. Většina z nich však trpně přijala svůj osud. Jestliže má být tahle budova srovnána se zemí, jak všeobecně předpokládali, jsou na světě i horší místa než vlhké a ohnivzdorné vězeňské kobky pod touto budovou.

Teď, když byl sál prázdný, začal Nejvyšší představený těžce dýchat. Mlčky doufal, že ostatní členové Bratrstva mají také velké kouzelnické schopnosti. Viděl dnes skryté magické schopnosti Benedona, kterého vždy považoval za jednoho z nejméně slibných učedníků. Několik let také podceňoval Vonotarovy síly, jak to bylo hloupé, to si teď bolestně uvědomoval.

Davy kouzelníků začaly proudit do sálu. Nejimpozantněji ze všech působila žena se zrzavými vlasy, skoro sedm stop vysoká, ze které při každém pohybu vyzařovala magie. Její postavu obklopovala zelenošedá aura. Nejvyšší představený se proklínal za to, že si jí nevšiml dříve. Zcela jasně měla v sobě více magických schopností než celá rada Starších dohromady. Magie prostupovala celým jejím tělem, její prsty na rukou i na nohou, to byla ohniska, odkud do všech koutů sálu tryskaly modré a zlaté plameny.

Ale byli tu i další kouzelníci s téměř stejnými schopnostmi. Tamto desetileté dítě dokázalo měnit realitu tak, že byla v jeho rukou tvárná jako vosk. A tato stařena, která měla být dávno zvolena mezi Starší, nabírala po hrstech vzduch a tvarovala z něj malá zvířátka. Byla vyšinutá už asi spoustu let, ale nebylo vyloučeno, že by dokázala správně čelit Vonotarovu útoku a uštědřit mu tvrdé zásahy.

Kotě Šedá usoudilo, že je na čase se probudit. Protáhlo se, postavilo se na všechny čtyři, nahrbilo hřbet a vrtělo ocasem. Potom zaťalo drápky do stehna Nejvyššího představeného a zdvihlo hlavu, aby se mu zamilovaně podívalo do očí. Nejvyšší představený ho pošimral za ušima.

Nevšiml si, kdy se kovově šedomodrá barva očí kotěte změnila na špinavě oranžovou a kdy se jeho obličej zvrásnil. Jednu chvíli to bylo kotě a pak najednou do jeho těla násilně vnikla cizí duše. Kotě se snažilo bránit, ale bylo jen kotětem a nemohlo vzdorovat tak mocnému kouzelníkovi, jakým teď byl Vonotar.

„Odoláme invazi sil Temného pána Zagarny," řekl Nejvyšší představený, postavil se a pustil Šedou ze svého klína. „Naše zbraně jsou však omezené. Máme jenom svoje myšlenky a naše kouzla." Zář z mnoha ohňů v Toranu nepřátelsky probleskovala barevným sklem v oknech a vytvářela na mozaikové podlaze nepřirozené odlesky. „Musíme čelit Vonotarovu kouzlu ... a on je, jak se obávám, opravdu velice mocný."

Nejvyšší představený se odmlčel. Nechal svou mysl hledat po celém Magnamundu místo, kde by se Vonotar mohl skrývat. Cítil chlad kaltských ledových ker a žár velkých pouští ve Vassagonii. Jeho vědomí se ponořilo do moří na východ od Khordaimských ostrovů a zkoumalo pralesy v Dessi. Spojil se se zemí a cítil, jak ho přátelsky objala.

Nemohl však Vonotara najít.

Nevěřil, že by byl mrtev. Samotný Zagarna nebyl dost chytrý na to, aby provedl dva tak dramatické nájezdy v několika málo dnech. Napadl by Toran tradičním způsobem a spoléhal by se na početní převahu svých sil a nestaral by se o to, jaké ztráty by přitom utrpěl. Ne, toto bylo mazanější a Nejvyšší představený v hloubi duše věděl, že za tím stojí Vonotar.

Ale kde jen může být?

Nejvyššímu představenému bleskla hlavou hrozná myšlenka. Bylo jedno místo, kam nedovolil své mysli proniknout.

Tento sál.

Ihned zaznamenal Vonotarovu přítomnost.

„Stráže!" vykřikl. „Zavřete okamžitě dveře na závoru!"

Stráže vypadaly zmateně, ale hned uposlechly. Shromáždění kouzelníci se na sebe udiveně dívali. Jejich hlavy se vlnily jako neklidné moře pod trůnem Nejvyššího představeného. Co se děje? Pomátl se Nejvyšší představený?

„Vonotar je mezi námi," vysvětlil Nejvyšší představený a trochu zvýšil hlas, aby přehlušil šum v sále.

Místnost zaplavily hlasy. Každý se díval na své sousedy. Většina z nich Vonotara znala, byl v Bratrstvu křišťálové hvězdy důležitější postavou než většina Starších. Všichni vytrvale pátrali v obličejích kolem sebe, ale na žádném neshledali nejmenší podobnost s Vonotarem.

Nejvyšší představený udeřil několikrát do opěradla svého trůnu, aby si vyžádal klid. Po několika minutách se shromáždění utišilo.

„Nemá cenu se bedlivě navzájem prohlížet," řekl úsečným, pečlivě ovládaným hlasem. „Vonotar už jistě ovládá nadziranimskou magii. Je mnohem mocnější než kdokoliv z nás. Dokáže vás přinutit vidět to, co on chce, abyste viděli."

Nejvyšší představený měl v úmyslu shromáždění uklidnit, ale místo toho vyvolala jeho slova strach. Šum v sále narůstal a on musel několikrát tlesknout, aby si zjednal klid.

„Rozhlédněte se," řekl, „a shromážděte kolem sebe ty, které znáte. Když bude někdo přebývat, může to být Vonotar. Také by na sebe mohl vzít podobu někoho, koho znáte, a v tom případě budeme mít dvě verze jedné osoby."

Kouzelníci se znovu a znovu přeskupovali pod bedlivým dohledem Nejvyššího představeného. Minuty ubíhaly a nakonec všichni členové Bratrstva stáli v hloučcích, všichni připraveni potvrdit totožnost lidí, které měli kolem sebe.

Nikdo nepřebýval.

Jeden ze strážců postoupil nervózně dopředu.

Obrátil se na Nejvyššího představeného. „Někdo chybí," oznámil.

„Kdo?"

„Včera večer sem přišel jeden kouzelník se zajatým Giakem. Byl jsem u městské brány. Nechali jsme ho vejít. Vypadal jako přátelský starý bambula a měl na sobě plást člena Bratrstva. Ale teď ho tu nevidím."

„Proč, ve jménu Naara, jste ho vpustili dovnitř?"

Strážce šoupal nešťastně nohama. „Připadal nám povědomý."

„Kdo to byl?"

„Já ... nevím. Ale jeho obličej mi někoho připomínal. Nikdo z nás si nemohl vzpomenout na jeho jméno, ale všichni jsme ho už někdy viděli."

Nejvyšší představený, spolu s celým shromážděním, se díval na strážce. Ten se třásl, ale pokračoval.

„Vím, že to nebyl Vonotar. Byl starý a shrbený."

„Jak víte, že to nebyl Vonotar? Nechápete, že Vonotar je mocný. Dokáže změnit realitu tak, aby vypadala jak on si přeje."

„My jsme..." strážcův hlas přešel do nesrozumitelného mumlání.

„A ten kouzelník," přerušil ho Nejvyšší představený, „tu teď není."

Strážce mlčky přikývl.

„Ví někdo, v které cele byl ubytován?"

Strážce opět přikývl.

„Tak tam ksakru jděte a zkontrolujte to tam! Je možné, že ten tulák zemřel, nebo je nemocný, hluchý nebo tak něco." Už když mluvil, si Nejvyšší představený uvědomoval, že je to nesmysl. Vonotar byl někde tady v místnosti - nebo alespoň jeho mysl tu byla - a to znamenalo, že je v něčím těle. Jestli se dostal do Toranu v těle starého kouzelníka, kterého strážce popsal, nebylo důležité.

Když dvojice strážců poodešla, Nejvyšší představený dodal: „A prohledejte také zbytek budovy. Vonotar už jednou zabil. Je možné, že zabil některého člena Bratrstva a vzal na sebe jeho podobu."

Několik kouzelníků si všimlo něčeho ... něčeho podivného na chování kotěte, ale neměli dost kuráže, aby přerušili Nejvyššího představeného. Nyní však jedna z nejmladších učednic, dívka asi jedenáctiletá, sebrala odvahu, kterou její starší druhové neměli, a řekla: „Podívejte se na své kotě."

Nejvyšší představený nejdříve chtěl tu poznámku přejít jako žvatlání dítěte, ale potom si všiml, že ostatní kouzelníci kolem na kotě také fascinovaně zírají.

Postavil se a sebral drobné stvoření z podlahy, podíval se mu do očí a viděl, jak v nich hoří plamínky.

„Vonotar," zasyčel.

Kotě si nonšalantně olízlo drápek a zadívalo se na Nejvyššího představeného. Přitom se zašklebilo.

Ano, jsem to já a ty s tím nemůžeš nic dělat.

„To tak! Myslíš, že jsem vůči tobě bezbranný?"

Ano, vím, že jsi.

Kotě bylo pro Nejvyššího představeného tím nejcennějším na světě, ale přinutil se na to nemyslet. Neměl ani čas si to pořádně rozmyslet, vzal hlavu kotěte do jedné ruky, tělo do druhé a pevně zakroutil. V krčku zapraskalo a po krátké křeči se tělíčko bez života zhroutilo. Když odhazoval lítostivě mrtvé kotě do kouta, tekly Nejvyššímu představenému po tvářích slzy.

To od tebe bylo velmi hloupé, ozval se Vonotarův hlas v mysli Nejvyššího představeného. Předtím jsi alespoň věděl, kde jsem, teď se to nedozvíš. Jsem v těle někoho v tomto sále, ale ty nevíš, kdo to je, a nemůžeš někoho zabít jen kvůli podezření. Kromě toho bych přitom unikl a zajal jiné tělo. Zabil jsi svého mazlíčka. Vzpomínáš si, jak jsi mi ho chtěl dát v naději, že mě přesvědčí, abych se nezajímal o pravorukou magii Nadziranimů?

Nejvyšší představený si vzpomínal až příliš dobře. Bylo to tady, v tomto sále, v den, kdy Vonotar zabil Lorena a utekl do Darklandu. Vonotar tenkrát jeho dar rázně odmítl.

Bylo by bývalo pro to kotě lepší, kdybych ho přijal. Určitě bych nezabil své oblíbené stvoření s takovou krutostí jako ty-

„Vonotare!" zahřímal Nejvyšší představený a byl si vědom toho, že ostatní kouzelníci, kteří mohou slyšet jenom jeho, se na něj dívají, jakoby ztratil rozum. „Je nemožné, abys měl svého mazlíčka! K tomu, abys miloval nějaké stvoření tak, jako já miloval Šedou, potřebuješ mít alespoň špetku lidských citů. Ty však nemáš žádné."

Naopak, hned ti předvedu dvě stvoření, které mám velmi rád. Udělal bych toho hodně, abych zachránil jejich život. Chceš vidět mé mazlíčky?

„Nevěřím ti, Vonotare. Myslím, že nedokážeš mít nikoho rád."

Vyzkoušej si mě.

Ozvalo se tlesknutí. Nejvyšší představený se otočil, aby viděl kdo - nebo spíše čí tělo - ten zvuk způsobil, ale bylo už pozdě.

Když se uprostřed shromáždění objevil Giak, všichni začali křičet. Kouzelníci, tlačící se v hrůze jeden na druhého, kolem něj utvořili kruh. Giak se na ně zamračil a začal švihat svým zlověstným černým mečem. Tím je zatlačil od sebe

dál.

Seznam se s Caragem. Mám ho velmi rád. A on mě má svým způsobem také velmi rád. Nemyslíš, že je to pěkný chlapík?

„Vonotare, můžu snadno Giaky zničit. Teď však ušetřím tvému 'mazlíčkovi' život."

Nejvyšší představený zdvihl pravou dlaň a Caraga obkroužil červený paprsek světla. Malý Giak náhle zmizel.

Otravuješ mě, zničil jsi mého přítele.

„Ne, Vonotare. Neberu životy - ani životy Giaků - s takovým potěšením jako ty a tvoji spojenci. Carag už není součástí tohoto vesmíru, přemístil jsem ho do jiného vesmíru, kde nejsou žádní inteligentní tvorové, které by mohl zabít. Můžu ho však přivolat nazpět, když budu chtít."

Můžu udělat to samé.

„Ano, jsi mocný Vonotare, ale nejprve si ho musíš najít. Od zrození času vznikají každou vteřinu nesčetné miliardy vesmírů. Nevíš, do kterého z nich jsem tvého ‚mazlíčka' poslal."

Zásah.

To byla ošklivá myšlenka.

„Ukaž se mi, Vonotare. Předstup přede mě ve své tělesné podobě, abychom si mohli promluvit jako normální lidé. Jak jsi správně řekl, bylo by to ode mě pošetilé, kdybych zničil tělo, které zrovna obýváš." Nejvyšší představený se usadil na trůně a čekal.

Jedna mladá žena se zhroutila. Její přátelé se shromáždili kolem ní a třeli jí tváře, aby se probrala k vědomí. Otevřela oči, ale byla v nich jen prázdnota tisíců světelných let. Počůrala se, otevřela pusu a začala bezútěšně brečet jako právě narozené dítě.

„Vonotare, dej tu ženu do pořádku," poručil Nejvyšší představený přísně, s důrazem na každém slovu.

Tvé přání je mi rozkazem - tentokrát, řekl Vonotarův výsměšný hlas v mysli Nejvyššího představeného. Lidé, shromáždění kolem mladé ženy, viděli, jak se jí do očí vrací inteligence. Omotala si svůj vlhký plášť kolem sebe a rozplakala se hanbou a ponížením.

2

Stráže zasmušile táhly tělo starého kouzelníka do Velkého sálu. Ať si Nejvyšší představený říká, co chce, bylo jim jasné, že tento chlapík dnes v noci spatřil konec svého života, a tak si jen lhostejně pomyslely: „Má to už za sebou, šťastlivec." Přesto by jim to Nejvyšší představený možná nevěřil, a proto táhly dál tělo za nohy kamennou chodbou.

Prvního kopance si nevšimly, domnívaly se, že tělo asi nadskočilo na nějakém hrbolu.

Když se to stalo podruhé, strážci se na sebe vyděšeně podívali. Nebyli moc něžní, když to tělo táhli. Jestliže ten muž nebyl mrtev, ale byl jen v hlubokém bezvědomí - možná meditoval? - budou asi potrestáni za kruté zacházení. Ne, že by na tom teď, když město kolem nich hořelo a oni už také stáli na pokraji záhuby, nějak moc záleželo. Přesto...

„Postavte mě na nohy, blázni," ozval se hrubý hlas.

Stráže tělo vyděšeně pustily. Když se kouzelník postavil, ozvala se rána.

„Za to mi zaplatíte," řekl Vonotar a přesvědčoval sám sebe, že musí zůstat stát. Toto staré tělo mělo ohnuté kosti, na což nebyl z předchozího těla zvyklý. „Proč myslíte, že bych to měl mít za sebou?"

Zachechtal se.

„Děkuju vám, že jste mě dopravili až sem. Cestu dál znám, a tak, když dovolíte, se zříkám nadále vašich služeb."

Stráže byly připraveny k útěku.

„Až po mně," řekl Vonotar vlídně.

V očích mu modře zaplálo a muži se octli v plamenech. Prošel pomalu kolem jejich svíjejících se postav a sledoval, jak marně rukama zápasí s neuhasitelnými plameny. Šťastně se usmál. Mohl je samozřejmě jednoduše zabít, ale poznání Zagarnovy mysli ho přesvědčilo, že potěšení pramení ne z toho, že někoho zabije, ale z toho že mu způsobí bolestivou smrt. Vychutnával jejich výkřiky agónie a hrůzy. Byla to prostá nadziranimská myšlenka, avšak její účinek byl velmi uspokojivý.

Uvažoval o tom, že zaklepe na dveře Velkého sálu, ale potom se rozhodl propálit si průchod. Dřevo shořelo na uhel a vypařilo se, jak bylo zpopelněno při teplotách vyšších, než si člověk dokáže představit. Roztavený kov odtékal v zářících žlutých proudech ven na chodbu. Teplo okamžitě proměnilo ty, co stáli nejblíže u dveří, v sloupy popela, který se měkce a pomalu snášel k zemi. Ostatní v sále byli ožehnuti červeným ohněm. Někteří z toho jasu oslepli, jiní zešíleli.

Jako by si nevšiml ničeho neobvyklého, kráčel Vonotar mezi hromadami popela na podlaze s mírným úsměvem na rtech. Šel přímou cestou mezi naříkajícími k Nejvyššímu představenému.

„Přál sis mou osobní přítomnost, ó Nejvyšší," řekl sarkasticky.

Nejvyšší představený nejevil žádné známky šoku ani údivu, že bylo zabito tolik členů Bratrstva. Dlouhou chvíli chladně hleděl na Vonotara a potom řekl: „To byl dětinský trik, že ano, Vonotare?"

Kouzelník se rozčílil. Ten muž nebyl ohromen demonstrací jeho moci? Proč ne, vždyť mohl jediným tlesknutím poslat celý sál a všechno jeho osazenstvo na věčnost. Opravdu, on...

Jedna z učednic - dívka se zelenýma očima a ulízanými zrzavými vlasy - mu zaklepala na rameno a on ztuhl.

„Zaprvé, Vonotare, jsi nám něco slíbil. Říkal jsi, že nám ukážeš i svého druhého mazlíčka. Viděli jsme Caraga, teď nám ukaž Aliu - hmm?"

Tu dívku už někdy viděl, ale ona se postarala o to, aby si nevzpomněl kdy a kde. Aniž byl schopen říci, proč ji poslouchá, zašátral v kapsách pláště a našel svého drobného, zmenšeného koně. Položil ho na zem a mávl rukou. Za moment tu stála kobylka ve své původní velikosti a její přední kopyta, jak nervózně podupávala, klapala na mozaikové podlaze.

Alyss položila jednu ruku Vonotarovi na čelo. Ten byl tak vyděšen, že se ani nehnul. Druhou ruku položila na Aliino třesoucí se obočí. Mrkla jedním svým zeleným okem na kouzelníka a jejím štíhlým tělem začala procházet energie.

Nejdříve si Vonotar neuvědomil, co se změnilo, ale potom zjistil, že jeho tělo se cítí... špatně. Pokusil se zvednout ruku, aby shodil chladnou dlaň Alyss, a zapotácel se. Podíval se na své tělo a spatřil spoustu šedobílé srsti. Sjel pohledem doleva a uviděl, jak se Alyss druhou rukou dotýká obličeje sehnutého starého muže, jehož bílé vlasy a vous, vráscitý obličej a ohnutá záda patřily jeho starému tělu. Muž nevypadal, že by byl zcela při smyslech, nosní dírky se mu strachem chvěly, oči měl nepřirozeně rozšířené a rytmicky podupával nohama.

„Tak je to v pořádku, Vonotare," řekla Alyss s lehkým smíchem. „Tolik jsi chtěl být v jiných tělech, a tak jsem si myslela, že by byla škoda, kdybys nemohl na chvíli vyzkoušet, jaké to je být Aliou."

Vonotar se pokusil promluvit, ale hrdlo Alii nebylo stvořeno k mluvení, a tak všechno, co ze sebe dostal bylo divoké zaržání.

Můžeme spolu mluvit takto, jako dříve, myslela Alyss a těmi slovy osvěžila Vonotarovu paměť. Náhle mu dovolila, aby si vzpomněl, že se setkali dříve, vysoko v oblacích nad krutou scénou masakru řádu Kai.

To jsi ty! křičela Vonotarova mysl.

Ano, pro tuto chvíli v lidském těle. Nemyslel sis, že ti dovolím, abys zabil všechny tyto dobré lidi, že ne?

Vonotar se cítil nepohodlně v neznámém těle a třásl se. Byl si jist svými schopnostmi a předpokládal, že kdyby si to přál, mohl by zabít všechny přítomné. Plánoval, že je až na pár výjimek zabije všechny. Bavil se představou, že ponechá naživu Nejvyššího představeného a několik dalších, kteří mu budou muset sloužit.

Stejně bys je nemohl všechny zabít, myslela Alyss uvolněně. Budoucnost to nenapovídá. Jak víš, mohu budoucnost změnit jen maličko, ale ty s ní nemůžeš dělat nic. Kdybys mohl vidět budoucnost před sebou tak, jak ji vidím já, uvědomil by sis, že každý pokus o zničení Bratrstva křišťálové hvězdy bude marný, ať já tu budu nebo ne.

Dokaž mi to, čarodějnice.

Nemusím ti tohle ani nic jiného dokazovat, Vonotare. Je to prostě skutečnost. Je napsáno v mapě budoucnosti, že Bratrstvo křišťálové hvězdy přežije tvůj útok. Alyss věnovala Vonotarovi jeden ze svých nejkrásnějších úsměvů - takový, který si často nacvičovala před zrcadlem pro podobné příležitosti. Je tu ještě spousta jiných věcí, které mi budoucnost pověděla. Jednou z nich je ta, že tě velmi brzy vrátím do tvého žalostného lidského těla - takže ke mně nemusíš být nepřirozeně zdvořilý, jak jsi zamýšlel. Nenávidím patolízaly.

Ještě další střípky a drobínky by tě mohly zajímat. Zagarnovy dny v Magnamundu jsou sečteny. Ale nemyslím, že by ti to dělalo nějaké zvláštní starosti. Vím, že přemýšlíš o tom, jak se ho zbavit, od té doby, co jsi odhalil, že je jen hloupou loutkou. Můžeš intrikovat, ale tvoje vlastní smrt také není moc daleko, jen nějaký ten rok. Zabije tě někdo, koho musíš potkat - chlapec. Docela hezký, když se to tak vezme, zahihňala se Alyss, ale není to můj typ, jestli víš, jak to myslím.

Vonotar potřásl zuřivě hřívou.

Proč bych ti to měl věřit, čarodějnice?

Být tebou, nevěřila bych ničemu, co ti říkám. Pravda a já jsme velmi dobří přátelé, ale docela často se ve shodě rozcházíme. Když se však porozhlédneš kolem sebe, všimneš si, že kromě mě a tvých dvou těl se nic ve zbytku světa nehýbe. To tě třeba přesvědčí, že nejsem úplně bez kouzelnických schopností.

Vonotar se rozhlédl a viděl, že doopravdy Nejvyšší představený a zbytek kouzelníků z Bratrstva křišťálové hvězdy strnuli bez pohnutí, s obličeji vyjadřujícími údiv, vztek, strach... Dokonce ani plameny, prosvítající barevnými okny sálu, se nepohybovaly. Jejich jemné křivky se elegantně vypínaly na pozadí zářivě modré oblohy. Jedinými věcmi v pohybu byly jeho lidské tělo, obydlené duchem Alii, které bylo ve střehu, jeho vlastní hloupé koňské tělo a jemná postava Alyss, jež vyskočila a posadila se k nohám trůnu Nejvyššího představeného. Zkřížila nohy, narovnala si roztřepané hnědé kalhoty a opálenou rukou si půvabně podepřela hlavu. Plást Bratrstva křišťálové hvězdy, který měla na chvilku na sobě, zmizel.

„Vidíš, Vonotare," řekla normálním hlasem, „mohla bych to tak nechat navěky - celý svět ztuhlý v jednom okamžiku. Potom by ani jedna strana nevyhrála: Dobro i Zlo by byly bez hnutí zamčené do zápasu bez projevů boje. Ale neudělám to. Pro začátek ... zkrátka pravda je taková, že to neudělám. Budoucnost mi to říká."

Posunula nohama a mávla jen tak rukou. Barva zdí se změnila z béžové na svítivě bílou. „Trochu okázalosti nikdy neuškodí," zamumlala.

Jak mě chceš zastavit, čarodějnice? myslel Vonotar zuřivě.

Ty se učíš pomalu, že Vonotare? odpověděla mu Alyss výsměšně. Myslela jsem si, že už jsem ti to vysvětlila dost jasně. To není tak, že já tě zastavím, abys nezmasakroval Bratrstvo křišťálové hvězdy tak, jako pod tvým vedením zničily Zagarnovy síly řád Kai. Budoucnost, to je to, co tě zastaví. Budoucnost má svou netečnost, představ si páku a opěrný bod. Když se opřeš do dlouhého konce páky, můžeš pohnout jakkoliv velkým tělesem. Ale ty páčíš obráceně - všechny milióny let minulosti jsou ničím ve srovnání s věčností budoucnosti. Nemůžeš to udělat.

Odfrkl si. Jeho tělo volalo po seně.

Jak víš, že nemůžu? zeptal se.

Protože skutečnost je taková, že nemůžeš.

Alyss vstala a poodešla k oknu, které bylo za trůnem Nejvyššího představeného. Jediným pohybem do něj udělala díru. Sáhla rukou ven a ulomila špičku jednoho ze zmrazených plamenů. Pak rychle přistoupila k Vonotarovi a podržela mu úlomek plamene před nozdrami.

Nejraději bych tě zabila, Vonotare, myslela. Udělalo by mi to nesmírnou radost, kdybych tě přinutila tohle spolknout a potom se na tebe dívala, jak zevnitř hoříš. Bohužel to ale nemůžu udělat. Musíš žít ještě o trochu déle, někdo jiný ukončí tvůj mizerný život. Nebude se ti to líbit, až se to stane ... ale když budeš k sobě dost upřímný, zjistíš, že se ti vlastně život až tak moc také nelíbil.

Přinutil se držet hlavu zpříma, i když koňský instinkt v jeho těle křičel, ucukni od plamene.

Neposlechnu tě!

Ale Vonotare, přestaň se chovat tak hloupě. Ještě jsi to nepochopil? Nebudeš mě poslouchat, dokud nezmodráš v obličeji - ale to je zajímavý nápad...

Pokrčila nos a zářivě se usmála. Vonotar si uvědomil, že se něco změnilo. Plamínek z Alysssiny dlaně zmizel.

Dobře, dosud jsi mě neposlechl a zmodral jsi v obličeji. Přesto nemůžeš změnit historii. „Budoucí historii", měla bych dodat. Teď mám pro tebe návrh.

Jaký?

Podle budoucnosti odejdete ty a tvůj kůň - ano a ještě ten hloupý malý Giak - zpátky k Zagarnovi, abyste mu řekli, že Bratrstvo křišťálové hvězdy je neporazitelné. Tím nechci říci, že by se nedalo porazit během týdnů a měsíců, které přijdou, ale že v tuto chvíli dokáže odolat jakémukoliv kouzlu, které ovládáš. Jak však víš, můžu trochu změnit budoucnost, a když budu chtít, tak tě můžu navěky uvěznit v těle tvého koně.

To byla lež, ale Alyss byla zvyklá říkat lži, když se jí to hodilo. Proč by jenom nepřátelé mohli lhát? Zahihňala se pro sebe tak, že si toho Vonotar nemohl všimnout.

Když vrátím tebe a Aliu do správných těl a když ty mi slíbíš, že odsud odejdeš a nezpůsobíš nikomu žádnou další škodu, ochráním tě před hněvem členů Bratrstva, abys mohl opustit Toran. Na druhé straně...

Vonotar zuřil.

Ženská, jednou tě...

Vlastně to neuděláš, jestli tě falešné představy o vlastní velikosti v noci zahřívají, klidně si je nech. Teď mám pro tebe jasný návrh a je na tobě, abys jasně odpověděl. Přijímáš ho nebo ne?

Já ... přijímám.

A žádné podvádění?

Ne, žádné podvádění.

Alyss byla trochu zklamaná tím, že Vonotar byl pro tentokrát upřímný. Samozřejmě věděla, že to tak bude, protože mapa budoucnosti jí řekla, co se stane, ale do mysli se jí vloudila příjemná myšlenka, že kdyby se snažil nějak švindlovat, měla by omluvu pro to, že ho zabila. Tento sled událostí byl na mapě nejasně naznačen, ale vypadalo to, že k němu nedojde.

Dobrá, kouzelníku.

Najednou byl Vonotar zpátky ve svém těle. Z nicoty se objevil také Carag. Vytasil meč a byl připraven sekat do ztuhlých těl kouzelníků.

„Ne, Caragu!" zařval Vonotar. „Hned přestaň!"

„Proč ... pane? Zabíjení... legrace. Oni... bezbranní."

„Vysvětlím ti to později. Teď musíme odejít. Prohráli jsme, a když tu ještě chvíli zůstaneme, přijdeme o život."

„Ani ... ani ... trochu ... jich?"

„Ne, nikoho!"

Carag se podíval na Alyss. Dělala na něj dlouhý nos.

„A co tuhle ... co ... se hýbe? Jenom ... holka."

„Ne," řekl Vonotar a otřásl se. „Určitě ne tuhle."

Z Alyssiných třepetajících se prstů vytryskla hudba se zvláštním motivem žalozpěvu, který se kolébal mezi neharmonickými akordy. Caragův pomalý mozek pochopil, že tato dívka nebude vhodným protivníkem, a jak zastrkoval meč do pochvy, zlostně se na ni zamračil.

Vonotar nasedl na Aliu a kývl na Caraga, aby si sedl za něj. Hlava kobyly byla nepřirozeně zabarvená do modra. Celkem to však vypadalo elegantně. „Říkáš, že umíš číst budoucnost," řekl Vonotar, „ale v knihách jsou často chyby. A i když tam nejsou, lidé občas něco přečtou špatně."

„Vím to," odpověděla Alyss s úsměškem, „proto jsou jemné detaily budoucnosti nepředvídatelné. I bohové přečetli špatně knihu, kterou sami napsali. Ale zápletka jako taková zůstává nezměněná. Všechny důležité části jsou neměnné, Naar, jemuž jsi hloupě nabídl spojenectví, to ví stejně dobře jako ostatní bohové. Ale přesto si myslí, že může věci měnit. Hloupost není výhradní vlastností lidí."

„Kdo jsi?" zeptal se Vonotar po krátké odmlce.

„Já jsem ... zjistíš, kdo jsem, než zemřeš. Ale to má ještě čas. Trochu zvědavosti ti neuškodí a okoření to tvůj život."

Vonotar pokrčil rameny. Měl téměř neomezenou moc, teď když v sobě spojoval umění Nadziranimů s myšlenkami levoruké magie. Celý Magnamund by před ním měl klečet na kolenou a zatím... Tato Čarodějnice mu stojí v cestě. Oči mu modře plály nenávistí k Alyss. V hloubi srdce si však uvědomoval, že by ji nikdy nemohl sám porazit. Skutečnost, že jeho moc dokáže alespoň dostat situaci do slepé uličky, ho uklidňovala jenom maličko. A měl nepříjemné tušení, že měla pravdu, když mu říkala, že jeho budoucnost vypadá bledě a smrt se k němu blíží. Vteřinu litoval toho, co udělal v minulých několika dnech.

Potom ale pocítil euforickou rozkoš ze zla, které nad ním kroužilo, a náhle věděl, že jeho osudem je bojovat na straně Zagarny, i kdyby ho to mělo stát život.

„Ještě se uvidíme," zasyčel slabým hlasem, sotva hlasitějším než šepot. „Potom tě možná naučím pokoře."

„Pokora," poznamenala Alyss, „je slovo, které téměř nepoužívám. Děkuji ti, že jsi mi ho připomněl. Je to hezké slovo."

Alia pomalu nesla Vonotara s Caragem nehybným davem kouzelníků skrz rám, kde kdysi bývaly impozantní dveře, a potom dál prostornou kamennou chodbou. Těla strážců, kteří tak hrubě zacházeli s Vonotarovým prázdným tělem, zůstala v bolesti nehybná a jejich obličeje byly zkřivené bolestí, jak jim nehybné plameny pálily maso.

Ve městě bylo všechno podobně tiché. Vysoko na nebi zaujímalo obrovské množství Kraanů neuvěřitelné pozice.

Někteří právě upustili zápalné bomby, které teď visely ve vzduchu. Lidé se změnili v sochy, pokoušející se utéci z plamenů nebo se namočit. Plameny karikovaly svými tvary rozeklané oranžovo-červené hory. Když Vonotar jel se svou klisnou jakoby zkamenělým městem, všude vládlo ticho.

U vchodu do tunelu, vedoucího čtyřicet yardů silnými zdmi k toranské hlavní bráně, se přes rameno ohlédl zpátky. V nepřirozeném světle tichého světa zářila budova Bratrstva křišťálové hvězdy nepozemským světlem. Vonotar mohl vidět přítomnost Alyss tak jasně, jakoby ji měl přímo před očima.

Pak nechal Aliu trmácet se opatrně pryč z Toranu.

3

Náhle se Nejvyššímu představenému vrátilo vědomí.

Před ním stála mladá žena, kterou nepoznával. Vlídně k němu mluvila a pro něj bylo obtížné, aby rozeznal jednotlivá slova ztrácející se v hluku - křiku kouzelníků uvnitř sálu a praskání nenasytných plamenů přímo pod okny.

„Když se pokusíte uhasit oheň pomocí magie, nepodaří se vám to," řekla. „Ne," zvedla ruku, aby ho zarazila, „neobtěžuj mne tím, že se mě budeš ptát, jak to vím. Prostě to vím. Už jsem toho udělala dost, abych zachránila tebe a Bratrstvo před Vonotarem, takže to nejmenší, co můžeš udělat, je věřit mi. Máte spoustu věder a spoustu vody, použijte je. Někteří členové Rady Bratrstva budou možná namítat, že si umažou ruce, ale je lepší mít umazané ruce než shořet zaživa - hm?"

„Co se děje? Kde je Vonotar?"

„Vonotar je daleko za hradbami Toranu - a není možné ho dostihnout. Ty..." obličej se jí nakrabatil soustředěním, „ano, ty ho spatříš, než zemře. Ale teď je nejdůležitější bojovat proti plamenům."

Vztyčila hlavu, jakoby její vlasy byly stále dlouhé jako nedávno, a v koutcích úst jí zacukalo.

„Mimochodem, malý dárek pro tebe. Ber to tak, jako že jsem podivně sentimentální, pokud jde o mladá zvířata nebo lidi."

Pokynula směrem do kouta a Nejvyšší představený se tam podíval.

Ze stínů se poněkud neobratně vybatolilo kotě Šedá. Rozhlédlo se, rozhodlo se, že je všechno se světem v pořádku, posadilo se na podlahu, začalo švihat ocasem a energicky se drbat za uchem.

I přes vážnost situace se Nejvyšší představený usmál.

Vzhlédl, aby Alyss poděkoval, ale ta už samozřejmě odešla.

6 MOST ALEMA

1

Bohyně Ishir, ve své bezčasé vyrovnanosti, hleděla na Magnamund a viděla, jak Sommerlund zaplavují síly Temnoty. Ten pohled ji nijak nerozrušil, protože bohové neznají takové slabosti, jako jsou city. Necítila žádné vzrušení, když se dívala na bitvu, zuřící mezi Dobrem a Zlem. Byla to válka, o níž věděla, že ji jednoho dne určitě vyhraje, a tak ani zřejmý obrat k horšímu ji nemohl vyvést z míry. Slyšela nářek tisíců a tisíců lidských duší, které opouštěly svá těla, a sledovala to s mírným zájmem.

Svou pozornost soustředila na ty lidi v Magnamundu, na kterých jí, jak si trochu chladně pomyslela, záleželo. Možná, že kdyby udělali to, co doufala, že udělají, mohl by to být obrat ve válce a ta by skutečně mohla být její poslední bitvou proti Zlu, ztělesněnému Naarem. Ten mladý muž, který přežil vyvraždění řádu Kai, se zrovna teď řítil neúprosně a pravděpodobně nerozumně, ale s elánem do nebezpečí. Ishir napadlo, že by mohla trochu změnit realitu, aby ho odradila od jeho plánů, ale hned tu myšlenku zavrhla. Bohům není dovoleno, aby se přímo vměšovali do lidských záležitostí. Ten druhý chlapec, trochu nedospělý kouzelník, byl nyní v bezpečí a dával průchod své nejistotě pláčem nad požárem města, které bylo jeho domovem. V hloubi duše věděla, že je nezbytný pro její plány a pro to, aby byl Naar skutečně vyhnán z Magnamundu, avšak teď nad ním lámala hůl. Možná někdy přijde čas, kdy dospěje, ale v tomto okamžiku to tak nevypadalo. Pokud jde o Alyss - Alyss byla nezvládnutelná. Donedávna si Ishir neuvědomovala, že Alyss vůbec existuje, což bylo pozoruhodné, protože Ishir, stejně jako ostatní bohové si byla neustále vědoma všeho, co se děje ve všech světech Aonu. Přesto však nyní byla Alyss nejen existujícím tvorem, ale i dobrou a důvěryhodnou Ishiřinou přítelkyní. Byla to osoba, která jí byla blízká od první chvíle, kdy se vynořila z propadliště času.

Ishir věděla, že Alyss je v některých důležitých rysech jí samou, ale to nezmenšovalo její rozpaky. Nebylo správné, aby se osoby jen tak vynořily v Aonu a byly tu. Ishir si mohla vzpomenout na všechny skutky, které Alyss učinila během bilionů let existence Aonu tak jasně, jako by je udělala teprve před několika hodinami, ale její mysl to odmítala jako falešnou realitu. Nejhorší na tom bylo, že bohyně neměla nejmenší ponětí o tom, na čí straně Alyss stojí. Dosud pomáhala osobám, které měla Ishir svým způsobem v oblibě, Lone Wolfovi a Benedonovi, a mátla Zagarnu a Vonotara, ale to mohla být léčka. Možná je Alyss Naarovým vyslancem, jenž klame své spojence a Ishir samotnou nechává v přehnaném sebeuspokojení, než se rozhodne udeřit.

Ishir vadilo, že tomu nerozumí. Dalo by se skoro říci, že to pro ní byla nepopsatelná pocitová zkušenost. Slyšela hudbu, kterou Alyss kdysi hrála Benedonovi, a to v ní poprvé za celý čas zanechalo nějaký pocit. Ke svému údivu zjistila, že má v mysli části, o nichž předtím vůbec netušila, že tam jsou. A objevila ještě něco jiného, co jí dosud bylo zcela cizí, smysl pro humor. Ishir se občas usmála nad Alyssinými šprými, dá-li se říci, že se bůh usmívá.

Bohyně vyhledala pomocí své mysli Alyss a ta ji uvítala.

Úplně ti nevěřím, i když jsi má přítelkyně, myslela Ishir.

To od tebe není moc hezké, ozval se ostře v její mysli hlas Alyss. Jak by se ti líbilo, kdybych ti řekla něco podobného

já? Trochu trpké sousto, že?

Bohové nejedí. Ani nemohou - myšlenka byla pečlivě zvolena - „trpké sousto", to je trochu vulgární.

Promiň, ale zavolala jsi mě ve špatnou dobu. I v dobrých časech je nepříjemné být moc dlouho v lidském těle - i když tohle tělo je velmi dobré, dokonce i podle mých měřítek. Příště, až budeš tvořit nové bytosti, měla by ses se mnou poradit.

Moje malá přítelkyně, ani bohové nemají odvahu mluvit se mnou tak drze jako ty. Proč si myslíš, že máš právo takhle na mě syčet?

Odpověď Alyss byla duševním gestem pohrdání, mysl Ishir se otřásla.

Mohla bych tě zničit, ať jsi kdekoliv, rozčílila se bohyně. Měla by ses naučit trochu zdvořilosti.

Nemyslím, že bych se musela učit zdvořilosti, odpověděla Alyss suše. Jestliže sis dosud neuvědomovala rozsah mé moci, teď je ten pravý čas, abys začala. Nemůžeš mě zničit,stejně jako já nemůžu zničit tebe. Myslím, že teď zrovna není v Aonu žádná bytost, která by mi mohla jakkoliv ublížit... Možná kromě Vonotara. Potřebuju tvou pomoc, abych si ho udržela od těla.

Jak mám vědět, že bych ti měla pomáhat?

Jak víš, že bys neměla ? Bohyně, jsi moje nejlepší přítelkyně, ale jsi trochu únavná na svůj věk.

Ishir byla zmatená. Nebyla zvyklá diskutovat s tvory, které považovala za sobě podřízené.

Zapomeň na tuhle hádku, myslela Alyss chlácholivě. Zůstaňme přáteli, jakoby se nic nestalo.

Dobře... odpověděla Ishir pochybovačně, ale stejně si pořád nejsem jistá, že ti můžu věřit.

Samozřejmě že mi můžeš věřit, můžeš mi věřit jako sobě.

2

Lone Wolf běžel lesem, jako by to byla širá planina. Cítil, jak mu vlčí duch zaplavuje tělo a mysl. Vyplazoval jazyk stejně, jako to dělají vlci. Prodíral se dopředu, v rukou držel sekeru, meč měl připjatý k boku. Mozek mu maloval bitvu v živých barvách. Všechny žaly a smutky minulých dnů se v něm slily dohromady a vytvořily představu holé krvežíznivosti. Cítil tak obrovskou touhu pomstít prolitou krev všech těch lidí, které považoval za své přátele, až se divil, kde se to v něm bere. Ze všeho nejvíc si přál zabít kouzelníka, který usmrtil jeho starého učitele Storm Hawka. Ale skoro stejně naléhavě chtěl zabíjet Giaky, Kraany, Zlanbeasty, Gourgazy, vlkodlaky a další nestvůry z Darklandu. Ti všichni totiž měli svůj díl viny na smrti lidí, s nimiž strávil většinu života. Také si vzpomínal na utrpení strážce hranic a polámaného vojáka Trimise. Touha po pomstě byla skoro větší, než dokázal snést.

Začalo pršet. Lone Wolfovi padaly kapky do očí, takže skoro neviděl. Rozhněvaně si otřel tvář.

Byl už blízko od místa bitvy. Cítil zápach čerstvé krve a rozeznával ostrý pach šedozelené tekutiny kolující v žilách zplozenců Temného pána, smrděla jako otevřený kanál.

Aniž si to uvědomil, ocitl se uprostřed bitvy. Slyšel sám sebe vítězoslavně vykřiknout, když sekerou uťal jednomu Giakovi hlavu. Bez dlouhého přemýšlení rozpáral mečem dalšího, ten zavřeštěl a zhroutil se mrtev na zem.

Najednou byli všichni Giakové okolo něj.

Čísi ozubený meč mu nakreslil na čelo krvavou linku. Lone Wolf majiteli meče usekl hlavu. Ta zasáhla dalšího Giaka, který se chystal, že probodne Lone Wolfovi srdce.

V bitevní vřavě si Lone Wolf nic neuvědomoval, rámus kolem byl ohlušující a jeho krvelačnost slepá. Mečem a sekerou sekal do těl nepřátelských stvůr.

Krev mu nacákala do očí a on chvíli nic neviděl. Otřel si obličej hřbetem ruky.

Klesl na kolena a opsal mečem široký kruh. Giakové vykřikli, protože je zasáhl pod koleny. I když už nemohli chodit, plazili se dál směrem k němu a cenili zuby v touze ho zničit.

Vyskočil na nohy a začal do nich sekat sekerou. Při boji mezi nimi hbitě tančil a zároveň odrážel další vlnu Zagarnových stvůr, která se k němu blížila.

Muži kolem něj bojovali stejně zuřivě a statečně jako on. Mezi propletenci těl mohl Lone Wolf vidět uniformy vojáků z armády prince Pelathara. Umírali po stovkách, ale na jednoho padlého muže připadlo vždy deset mrtvých Giaků. Chránili prince Pelathara, jediného syna krále Ulnara, který měl předčasně zešedivělé vlasy. Mnoho z nich křičelo ve smrtelné křeči, ale ostatní mlčky a zarputile bojovali a kosili další zplozence Temnot.

Z oblohy se ozval skřek. Jeden Pelatharův lučištník sestřelil Zlanbeasta a jeho tělo, probodnuté šípem, se snášelo k zemi. Na Zlanbeastovi seděl Gourgaz a ten nyní padal a řval hrůzou. Když dopadli na skalnatý pahorek mezi bojovníky obou armád, byli Zlanbeast i Gourgaz rozšlapáni.

Lone Wolf v boji šikovně kličkoval, zabodl meč do hrdla Zlanbeasta a ten se zhroutil v bolestné křeči. Současně mávl sekerou nad hlavou a zaťal ji až po topůrko do prsou Gourgaza. Lone Wolf se opřel nohou o jeho břicho a vytáhl sekeru ven. Nad hlavou mu zasvištěl šíp, kdyby se instinktivně nesehl, byl by mrtev. Využil příležitosti, odepnul si dýku a když se narovnával, máchl s ní nahoru, čímž rozpáral břicho dalšímu Giakovi.

Všude vládl zmatek a hluk. Bylo slyšet drásavé výkřiky lidí a pronikavé skřeky Zagarnových stvůr. Lone Wolf ztratil přehled o tom, kolik nepřátel zabil. Už dlouho mu do očí tekla krev z rány na čele, takže viděl své okolí jenom skrz červenou mlhu. Jeho tělo se přesto pohybovalo téměř jako tělo tanečníka, když se prodíral dál a dál do středu bitevního pole.

Most Alema byl mnohem důležitější, než by se mohlo zdát. Klenul se nad přítokem řeky Unoram, který představoval pro postup Zagarnovy armády dále do Holmgardu hlavní překážku. Když si Pelathar uvědomil, že Sommerlund byl napaden, přivedl svou špatně vyzbrojenou armádu právě na toto místo. Byl si jist, že kdyby se mu tady podařilo zahnat nepřátelské síly, jeho země by byla zachráněna. Obě armády se dívaly na most jako na symbol a tím mu ještě dodávaly na důležitosti. Kdo ho uchvátí, získá i výraznou psychickou výhodu. Proto byl boj tak krutý a nelítostný.

V malé přestávce měl Lone Wolf možnost znovu si otřít krev z očí. Konečně mohl vidět nepřítele jasně. V jeho těle však nebylo místo pro normální lidské uvažování, ovládaly ho ty nejprimitivnější instinkty. Podle jejich diktátu zabíjel nepřátele. V jednom z momentů, kdy dokázal na chvíli uvažovat, poznal, že už není člověkem. Choval se úplně jako vlk a jeho jedinou touhou bylo zabíjet.

Mávnutí Giakova meče, přicházející zezadu, by ho nejspíš rozpůlilo, kdyby instinktivně neuskočil stranou. Odpověděl na útok tím, že rozdrtil tupou hranou sekery Giakovi lebku.

Z bitevního pole se linul neuvěřitelný zápach. Země pod nohama byla kluzká prolitou krví a tím i zrádná. Zápach Lone Wolfovi ucpával nosní dírky. Nezúčastněně si všiml, že vykřikuje bojovým nadšením.

Z nebe se snesl Kraan a Lone Wolf ho zasáhl špičkou meče. Potom jeho čepel snadno projela Kraanovým tělem dál do míst, kde by ta stvůra měla mít srdce, měla-li vůbec nějaké. Kraan sebou trhal nabodnut na ostří meče a nakonec svěsil svá velká netopýří křídla. Lone Wolf mu prokázal milosrdenství a druhou rukou mu usekl sekerou hlavu.

Připadalo mu, že se probíjí močálem. Jeho hlavním cílem bylo připojit se k princi Pelatharovi, ale vždy když o krok postoupil, střetl se s plivající, proklínající a vzteklou obludou, zplozenou v kobkách Helgedadu. Postupoval pomalu a brzy byl ze zabíjení unaven. Meč i sekeru měl potřísněné šedozelenou krví stvůr, které zabil. Necítil však proto žádnou pýchu, ale rostoucí hluboký smutek. Je život i něco víc než jen bezmyšlenkovité zabíjení?

Neměl však na takové úvahy moc času. Opakované údery mečem zahubily další dva Giaky a jednoho Kraana. Jeden Gourgaz zakřičel v agónii, když ho Lone Wolf srazil sekerou, a jeden Drakkar tiše zemřel, když mu kopnutím zlomil vaz.

Tehdy Lone Wolf cítil, že se jeho zabijácké instinkty dostaly na úroveň, o níž neměl ani tušení.

Proměnil se ve smršť.

Levou rukou mával mečem, pravou bojoval sekerou. Zagarnovy stvůry kolem něj padaly na zem mrtvé nebo zraněné. Za chvíli se prostor okolo něj vyprázdnil.

Zakřičel radostí a vrhl se směrem, kde tušil, že musí být princ Pelathar.

Giakové, Kraanové a jiná stvoření, zrozená ze Zagarnových horších snů, před ním ustupovali. Srážel je k zemi a zakoušel pocit moci, který, jak se domníval, pramenil z jeho schopnosti zabíjet. Uvědomoval si, že kdyby jedinkrát uklouzl, mohl by zemřít dřív, než by dopadl na zem, ale vůbec ho to neděsilo. Připadalo mu, že by dokázal zvítězit nad jakýmkoliv nepřítelem.

Tady se skácel Giak, temná krev mu vystříkla z hrdla a umazala Lone Wolfovi halenu. Tamhle byl poražen a rozpárán Kraan, na dalším místě odešel další Giak tam, kam po smrti Giakové odcházejí.

Bylo to jako kdyby Lone Wolf žil v jiném světě a dovolil si na krátkou dobu zahrát, jakoby v horečce, malou roli v cizí hře. Jeho postup k mostu Alema se mu zdál neskutečný. Na to, aby mečem, sekerou nebo dýkou zabíjel nepřátele, nepotřeboval vyvíjet žádné vědomé úsilí. Jako by ho někdo vedl a chránil přede všemi útoky, které byly proti němu namířeny.

Bylo to neskutečné a on si to uvědomoval.

Další Giak zemřel pod jeho sekerou.

Princ Pelathar už od něj nemohl být daleko.

Možná by mohl...

3

Ale „možná" není oblíbené slovo bohů. Ti vidí vše minulé i budoucí v určitosti a nemohou nic měnit. (Alyss chce dělat změny, ale Alyss je samozřejmě Alyss.) Bohové vidí budoucnost jako schéma více i méně pravděpodobných událostí a většina z nich neuvažuje v termínech jako je „možná". V budoucnosti existují samozřejmě události jisté a naopak extrémně málo pravděpodobné, smíchané dohromady s událostmi pravděpodobnými a nejistými. Nejpočetnější jsou však události, které se v budoucnosti stát musí, aby se Aon nerozpadl, zničen rychle se zvětšujícím množstvím vnitřních nesrovnalostí a protikladů.

Ishir sledovala hrdinský boj Lone Wolfa, který se snažil probít k princi Pelatharovi, a věděla, že jeho snažení je marné. V budoucí historii bylo zapsáno, že princ Pelathar přijde v bitvě u mostu Alema o život. Žádný smrtelník to však nemohl vědět. A teď zrovna Zagarnovy stvůry pochopily, že se štěstí obrací proti nim, a začaly uvažovat o ústupu. Ishir byla zcela nedotčena vyhlídkou na nadcházející Pelatharovu smrt. Věděla, že to byl dobrý člověk, jenž se pokoušel udržet mír a prosperitu v Sommerlundu, přestože se snažil zachovat si všechna zděděná práva a privilegia. Nikdy mu nepřišlo na mysl, že by mohl učinit poddané svého otce šťastnějšími, i když byl připraven se některých výhod vzdát. Byl skutečným zajatcem svého postavení. Ishir také znala jeho pozoruhodnou odvahu. Když velel otcově armádě, nikdy nežádal ani toho nejprostšího vojáka, aby riskoval více než on sám. Vždy stál v čele svého vojska.

Lone Wolf znal prince z portrétů, zdobících stěny kláštera řádu Kai. Teď byl Pelathar oděn do stříbrného brnění a na helmici měl korunu zasazenou do zmenšeniny svého znaku, létajícího koně. Jeho velký bílý kůň měl podobné brnění, ale zrovna upadl na zem a nebyl v tom mumraji schopen znovu se postavit. Pelathar měl jednu nohu uvězněnou pod jeho kroutícím se tělem a nemohl vytáhnout meč z pochvy . Nad ním se tyčila obří postava Gourgaza, který držel nad hlavou sekeru.

Lone Wolf ihned pochopil situaci. Pelatharovi vojáci byli od svého velitele odděleni vrčícím kordonem Giaků a Drakkarimů, a tak mu nemohli přispěchat na pomoc. Ale Lone Wolf si v bojovém nadšení nevšímal překážek.

Přímo před ním se objevil potměšilý obličej jednoho Drakkara a on se po něm ohnal sekerou. Dalším dvěma Giakům srazil hlavy, ale jeden z nich stačil předtím vystřelit na prince černý šíp. Lone Wolf uslyšel Pelatharův výkřik, když střela proletěla kloubem princova brnění a zasáhla ho do boku.

Z opačné strany přiletěl Kraan a snesl se na Lone Wolfa. Setkal se s chladnou ocelí jeho meče a byl rozpárán od hrdla

až po žaludek. Lone Wolf ho odmrštil na skupinu Giaků, do nichž Kraan slepě zaťal své ostré drápy, tři roztrhal a potom podlehl ostatním, kteří se mu snažili ubránit.

Kordon byl prolomen, a tak se Lone Wolf dostal k princi. Pelathar byl vážně raněn, z úst mu volně vytékal pramínek jasné červené krve. Pořád tu stál Gourgaz s vysoko zdviženou sekerou, který se svýma žlutočernýma očima potěšené podíval na vetřelce. Když odhadoval Lone Wolfovo mladé tělo, rozeklaný jazyk se mu míhal v ústech jako šipka. Malé potěšení před smrtí prince Pelathara, pomyslel si.

Velká sekera se mihla vzduchem.

Zasekla se do země, protože Lone Wolf pohotově uskočil stranou. Mečem vzal Gourgaze přes břicho. Z rány začala pomalu vytékat krev.

Gourgaz zařval bolestí a hněvem.

Oddíly prince Pelathara zaútočily na kordon Giaků a Drakkarimů s novou silou, a tak byl teď Lone Wolf chráněn před útokem alespoň z tohoto směru.

Gourgaz se přikrčil k zemi. Jeho masité rty se rozevřely a odhalily dvě řady silných žlutých zubů a kmitající se rozeklaný jazyk.

Máchl sekerou směrem k Lone Wolfovu hrdlu. Ten se sehl před jejím ostřím a trochu zavrávoral.

Gourgaz ztratil rovnováhu. Lone Wolf využil příležitosti, postoupil dopředu a vrazil mu svůj meč hluboko do břicha. Gourgaz, jenž se předtím sekl svou vlastní sekerou do nohy, teď zmateně klopýtal.

Šíp nějakého Giaka, který byl určen Lone Wolfovi, zabloudil a zarazil se Gourgazovi do obličeje, těsně pod levé oko. Obluda zařvala a šíp si vytáhla. Na jeho hrotu visely kousky plazího masa.

Gourgaz se zkroutil bolestí. Lone Wolf mu sebral sekeru.

Obří plaz se trochu vzpamatoval a roztáhl do široka své dlouhé, zlé drápy na rukou, které se v jasném denním světle bělostně blyštěly. Klopýtal k Lone Wolfovi s rozpřaženýma rukama, jako by ho chtěl obejmout.

Lone Wolf uskočil kousek stranou, vyskočil vysoko do vzduchu, a mečem, který držel v ruce, sekl Gourgaze do krku. Vodotrysk krve zaplavil zem v okruhu několika yardů.

Gourgazův křik Lone Wolfovi málem protrhl bubínky v uších.

Plaz se chvíli komíhal na nohách a potom se bezmocně skácel dopředu, obličejem dolů na kluzkou zem. Jedna paže mu ležela téměř mateřsky přes Pelatharovo zhroucené tělo.

Lone Wolf neměl čas oslavovat vítězství. Kordon Zagarnových stvůr byl Pelatharovými vojáky nemilosrdně zatlačován dozadu, čímž se kruh kolem Lone Wolfa zužoval. Ruce mu pluly vzduchem, když odrážel výpady nepřátel mečem nebo sekerou. Jeho oblečení, ruce a tvář byly umazány špinavě zelenou krví nepřátel. Giakové a Drakkarimové poznali, že je členem řádu Kai. Jestli to byl někdo, kdo náhodou přežil masakr, nebo člověk, který si na sebe vzal oděv člena řádu a přijal praktiky a zákony tohoto řádu, jim bylo lhostejné. Věděli jediné - musí zemřít. Lone Wolf se vyhýbal dešti šípů a bodal, sekal a řezal sekerou i mečem.

Už skoro nepřemýšlel. Nad jeho počínáním převzalo kontrolu něco mnohem základnějšího než myšlení. Rychlost myšlenek by nestačila na řízení bleskových akcí jeho těla... Uskočit před šípem, skočit dozadu, aby se vyhnul meči syčícího Giaka, odrazit útok mečem a probodnout Drakkara, který na něj dorážel... Bylo to, jako kdyby tančil, ale všechno se odehrávalo rychleji a prudčeji, než by si jakýkoliv tanečník dokázal představit. Lone Wolf zjistil, že si zpívá. Nerozuměl slovům, vycházejícím z jeho úst, ani nedokázal sledovat cizí kadence melodie. Storm Hawk by možná poznal, že to je bojový hymnus Nyxatora, mořského draka, který před mnoha tisíci lety zahynul pod rukama Agarashe Prokletého, ale Storm Hawk byl mrtev. Všechno, co Lone Wolf věděl, bylo to, že ta píseň zvyšuje jeho sílu, vytrvalost a vnímavost za hranice možností obyčejných smrtelníků.

Giakové a Drakkarimové byli nuceni ustoupit. Raději riskovali, že ztratí své životy v boji s královskou stráží, než aby bojovali s Lone Wolfem.

Zagarnovy stvůry byly brzy poraženy. Musely ustoupit za most. Nechaly za sebou mnoho padlých a raněných. Naposled na Sommlendingy vystřelily mrak šípů, které byly namířeny zejména na zhroucené tělo prince Pelathara. Jeho vojáci před ním postavili ze štítů ochranný val a tím ochránili i mladého cizince z řádu Kai. Na okamžik bylo nebe šedé šípy Giaků. Jak dopadaly a tříštily se o kovové štíty vojáků, znělo to, jako když kroupy mlátí do oken.

Z Lone Wolfa se vypařila všechna síla. Zhroutil se vedle prince. Námaha, kterou ze sebe musel vydat během poslední hodiny, ho zcela vyčerpala. Zhubl alespoň o deset liber. Nic necítil, chtěl jenom spát.

Jeho obličej byl ve stejné úrovni s obličejem prince Pelathara. Princ měl své jasné modré oči otevřené dokořán. Zřejmě trpěl hroznými bolestmi a jas v jeho očích způsobilo vědomí nadcházející smrti. Vyrovnal se s tím jako pravý voják, myšlenka, že jeho život končí, ho neznepokojovala.

Snažil se něco šeptat skrz pramínek krve, který mu vytékal z úst. Lone Wolf se k němu musel posunout blíž, aby ho slyšel.

„Nevím, kdo jsi chlapče, ale ukázal jsi, že je v tobě kus opravdového muže."

Lone Wolf mlčel.

„Moji vojáci budou schopni vypořádat se s těmito vyvrheli." Princ doprovázel svá slova trhavými gesty rukou, i přes zjevnou bolest, jež mu to působilo. „Ale tohle je jenom drobná šarvátka. Zagarnova armáda už přešla západní Sommerlund a my nejsme dost silní, abychom ji zahnali nebo i jenom zastavili."

Pelathar byl přerušen záchvatem kašle. Z úst mu vytryskl proud krve, který Lone Wolfovi potřísnil tuniku. Jeden z vojáků se rukou konejšivě dotkl princova čela.

Konečně byl Pelathar schopen pokračovat.

„Kam máš namířeno, cizinče?" zeptal se ještě slabším hlasem než předtím.

„Jdu do Holmgardu," odpověděl Lone Wolf. „Ale nejprve mi dovolte, abych vám pomohl k vítězství zde."

„Ne, chlapče. Ne. Ne. Říkám ti, že moji vojáci si s nimi teď už poradí ... teď, když jsi obrátil válečné štěstí na naši stranu. Chci, abys udělal něco jiného."

„Udělám cokoliv, co si budete přát, princi," řekl Lone Wolf. V údech cítil hroznou tíhu a ve spáncích mu bušila krev.

„Jeď do Holmgardu. Vezmi si mého koně Janose, abys postupoval rychleji. Jdi přímo za mým otcem a řekni mu, že je to mnohem horší, než jsme si mysleli. Zagarnovy stvůry převyšují svým počtem naše muže asi tisíckrát. Mí vojáci mi v posledních dnech sloužili dobře, ale polovina jich přišla o život v bitvách se služebníky Zla. Budou bojovat do posledního muže - věřím jim - ale nebude to trvat dlouho a poslední z nich padne."

Znovu měl Pelathar záchvat kašle a znovu mu z úst vytryskla krev.

„Řekni králi, že musí povolat do armády všechny obyvatele Sommerlundu. Řekni mu, ať svolá barony z Ruanonu, Toranu, Southlundských plání a Kirlundských ostrovů a shromáždí všechny dohromady. Senešalovi z Tyso to ani nemusí říkat, je to jeho opravdový přítel."

Princi se obrátily oči v sloup.

„A řekni mu ještě jednu věc, chlapče. Řekni mu, že musí vyzvednout to, co je v Durenoru, jinak je všechno ztraceno. On bude vědět, co myslím."

Princ upadl do bezvědomí a Lone Wolf poznal, že už se z něj neprobere.

Vstal a zůstal vratce stát.

Podíval se na jednoho vojáka, který stál opodál, a řekl: „Slyšel jste prince. Chtěl, abych si vzal jeho koně a jel do Holmgardu." Bílý kůň se postavil na nohy a netrpělivě přešlapoval.

Voják s obličejem zbrázděným stářím přikývl: „Slyšel jsem Pelatharova slova. Jeď, chlapče, jeď."

Lone Wolf zavolal na Janose. Kůň se choval, jakoby ho znal celý život. Přiklusal k němu a očuchal mu podpaží. Lone Wolfovi bleskla hlavou myšlenka, že Janos rozuměl posledním princovým slovům, ale hned ji zavrhl. Řekl si, že se kůň možná dokáže vcítit do pocitů svého pána, když spolu byli tak dlouho.

Náhle si uvědomil, že takové úvahy jsou bezpředmětné. Kůň se jasně rozhodl, že od této chvíle je jeho novým pánem Lone Wolf, a to stačilo.

Lone Wolf se sklonil a požehnal čelo prince. Pelathar se ani nehnul. Všem shromážděným bylo jasné, že vydechl naposledy. Vojáci na okamžik poklesli na mysli. Ještě horší se jim zdálo, že je opouští i mladý bojovník z řádu Kai, který zvrátil válečné štěstí na jejich stranu. Pelathar jim však přikázal, aby zahnali Giaky a Drakkarimy, a to pro ně zůstalo příkazem číslo jedna.

Spojili štíty a utvořili bojovou formaci, přičemž nechali Lone Wolfovi dost prostoru, aby mohl nasednout na Janose. Když se Lone Wolf vyškrábal do sedla, svět okolo něj potemněl. Kůň byl neklidný, protože kolem sebe cítil pach krve. Lone Wolf svraštil obočí.

„Jeď," řekl jeden z vojáků spěšně. „Zagarnovy síly se přeskupují."

Když Lone Wolf vyčerpaně uhýbal před šípem, který mu letěl těsně okolo obličeje, jeho ztýraná mysl si uvědomila, že by tu byl k ničemu. Už svému účelu posloužil. Dramatický boj ho tak vysílil, že kdyby tu zůstal déle, byl by vojákům Královské gardy jen na obtíž. Kromě toho je jejich vítězství už téměř jisté.

Podíval se na postavení slunce a vyjel směrem k jihu. Vykřikl: „Sbohem," a pobídl koně do trysku.

7 VLKODLACI

1

Míjely hodiny a Kraanové stále kroužili nad pláněmi, obklopujícími Toran a unášeli uprchlíky. K jednomu z nich se však neodvážili přiblížit, ke starému, shrbenému muži, který jel na pyšném, bílém koni a byl doprovázen Giakem, protože ti, co se pokusili na ně zaútočit, okamžitě explodovali v ohnivou nicotu. Ostatní, přestože Kraanové neoplývají příliš velkou inteligencí, dospěli k názoru, že je lepší si tohoto člověka nevšímat.

Vonotarovi bylo špatně od žaludku. Nemohl myslet na nic jiného než na skutečnost, že jeho plány znovu překazila ta hrozná Alyss. Kdo ji proti němu vyslal, mu bylo záhadou. Chápal to tak, že si s ním osud krutě zahrává. Zagarna, až se to dozví, by mohl být v pokušení ho zničit, ale Vonotar si byl tak jist svými ohromnými magickými schopnostmi, že pomyšlení na Zagarnův hněv ho už vůbec neděsilo. Temný pán, se svou nekonečnou, nelidskou, stále znovu a znovu propukající zuřivostí, ho trochu nudil. Bude se muset jednou provždy se Zagarnou vypořádat. Potom bude Magnamund jeho, jenom jeho.

Zastavil Aliu a prohlížel si pláň před sebou. Carag seskočil na zem a dychtivě se zašklebil.

„Půjdu ... zabít ... lidi?" Giak gestikuloval směrem k malé skupince žen a dětí, která byla obklíčena Kraany na vrcholu blízkého pahorku.

„Ne, Caragu, teď zůstaň se mnou."

Giak vypadal zklamaně.

Náhle Vonotar pookřál. Byl sice poražen v této bitvě ženou, ale celá válka, to je něco jiného. Síly Temnoty ve všech ohledech vítězily - to bylo jasné ze sloupů kouře, které se zdvihaly nad Toranem. Bratrstvo křišťálové hvězdy zůstalo sice hrozbou, ale určitě nijak velkou. Kdyby to bylo zapotřebí, dokázal by myšlenkou obklopit Toran a izolovat ho od zbytku Sommerlundu. Samozřejmě to nebylo tak uspokojivé jako totální zničení Bratrstva, k němuž stejně jednou dojde, ale odvrátilo by to možné nebezpečí pramenící z jeho kouzel. A teď, když byl řád Kai zničen, bylo v Sommerlundu jen málo věcí, kterých bylo třeba se bát. Síly krále Ulnara možná trochu zpomalí dobytí Sommerlundu, ale bude to jen jako komáří štípnutí na kůži Gourgaza. Sommerlund se Vonotarovi nabízel a potom až bude Zagarna z cesty...

Jedno z dětí se bránilo a smrtelně zranilo jednoho Kraana. Byla to dívka, ne více než třinácti- nebo čtrnáctiletá, a ta se

teď nevěřícně dívala na malý kuchyňský nůž ve svých rukou, jímž to provedla.

Překvapení z toho, co udělala, jí utkvělo na obličeji, když jí další Kraan, který se k ní snesl zezadu, zaryl své ocelově tvrdé drápy do ramene a do srdce.

Carag tu scénu sledoval a přeskakoval z nohy na nohu. Skytl potěšením, když vystříkla červená krev. „Určitě ... pane ... já ... nemám ... zabíjet? To ... být ... jenom ... chvilka."

„Ticho, Caragu, ty blázne!" odsekl Vonotar a malý Giak se ustrašeně nahrbil. Ve skutečnosti kouzelník nebyl rozzlobený. Jako kdyby se chtěl Giakovi omluvit, poplácal ho po hlavě. Carag z toho byl zmatený a vyděšený. Cekal prskající modrý blesk nebo něco podobného a nechápal, proč nic takového nepřichází. Jeho prostá mysl byla příliš jednoduchá, aby mohla pochopit posuny v lidském myšlení. Smutně předpokládal, že mu Vonotar dává jen trochu času, než bude muset čelit mnohem horšímu trestu. Přesto ho ani nenapadlo, že by mohl kouzelníkovi utéci. Kdekoliv bude jeho pán chtít, aby byl, tam bude a cokoliv bude jeho pán chtít, aby udělal, to udělá. Kdyby se někdo Caraga zeptal, proč to tak musí být, střetl by se buď s prázdným pohledem, nebo s vražedným útokem. Caragova mysl nebyla schopná přemýšlet o tom, že slepá poslušnost je jen jedním způsobem chování mezi mnoha dalšími.

„Omlouvám se ... pane," zanaříkal bídně.

„Možná, příště," řekl Vonotar. „Nemám v podstatě žádné námitky, chápeš. Jenom prostě teď ty a já máme lepší věci na práci. Nejdůležitější je dostat se do Kaagu. Musím říct Zagarnovi o částečném krachu naší výpravy."

„Zagarna ... nebude ... příliš ... nadšen ... až ... se ... to ... dozví," zamumlal Carag. I kdyby ho kouzelník nezabil, Temný pán ho zabije určitě. Jednou z nepříjemných stránek života v Kaagu bylo krmení létajících tvorů - Kraanů, Zlanbeastů a Kryptových kobylek -živými Giaky. Carag necítil se svými druhy, kteří byli odsouzeni k tomu, aby se stali potravou, žádný soucit, ale nechtěl se k nim připojit.

„Nedělej si starosti, příteli," odpověděl Vonotar klidně. „Ochráním tě. I kdyby se tě Zagarna pokoušel zabít, aby dal průchod svému hněvu, budeš v bezpečí."

Den byl zářivě jasný, tráva a stromy sytě zelené. Louku kolem nich pokrývaly červené květy, které zářily mezi trsy tmavě zeleného mechu. Vítr pohupoval větvemi stromů a stébly trávy. Na obloze nebyly skoro žádné mraky, jenom občas plul vysoko na nebi malý, načechraný chumáček bílé vlny, skoro tak nezřetelný jako pavučinka.

Jatka na blízkém pahorku ostře kontrastovala s pohodou slunečného dne. Vonotar však vnímal výkřiky a nářek stejně jako šumění větru ve větvích. Miloval ty hrozné zvuky, jako hudebník miluje hudbu dobře sladěného orchestru.

„Alio," řekl kouzelník náhle, „je čas, abys strávila zase nějaký čas v mé kapse."

Zdvihl obočí a kobylka se začala rychle zmenšovat. Když byla asi tak velká jako myš, Vonotar ji sebral, a přestože se pokoušela osvobodit se, ji, nikoliv nelaskavě, uložil do kapsy.

„A teď," oznámil Caragovi, „poletíme do Kaagu povědět Zagarnovi všechny novinky."

„Nejsem ... si jist, že ... to ... dobrá ... myšlenka," řekl Carag umíněně. „Raději ... chodím."

„Caragu, kdybych nebyl v tak dobrém rozmaru, tak bych ti udělal na některých částech těla pár bolavých modřin čistě proto, aby ses rozpomněl, že nesouhlasit nepatří mezi tvoje úkoly. Ale..."

Kouzelník vzhlédl k obloze, kde kroužili Kraanové a Zlanbeastové. Zaměřil svou mysl na jednoho zvlášť impozantního Zlanbeasta a ten se za chvíli začal v kruzích snášet k zemi, až přistál v trávě kousek od nich. Hladově se na ně podíval, ale Vonotar mu vnuknul myšlenku, že on a Carag jsou jeho přátelé - dobří spojenci - spíš než kořist.

„Řekni mu, že chceme letět do Kaagu," přikázal Caragovi Vonotar, jemuž vítr na chvíli odvál z hlavy řídké, bílé vlasy a odhalil růžovou pleš. Mohl by ovládat Zlanbeasta pomocí duševního kontaktu, ale nechtěl mu zbytečně ukazovat, jakou má moc. Až k tomu dojde, a on si byl jist, že k tomu dojde, a bude muset se Zagarnou bojovat, čím méně Zagarnových stvůr bude vědět o jeho schopnostech (včetně Caraga), tím lépe.

Carag chvíli něco Zlanbeastovi vykládal a ten nakonec souhlasně přikývl.

Když se vznesli, Carag si mumlal: „Už ... mám ... modřiny ... na některých ... částech těla."

Naštěstí pro Giaka mu vítr odnesl slova od úst, takže je Vonotar neslyšel.

Benedon, který se zájmem sledoval celý výjev, i když byl dost daleko, takže nemohl slyšet, co říkají, otočil hlavu a sledoval Zlanbeasta rychle letícího na západ. Vonotar pravděpodobně letí do Kaagu. Ta informace by mohla být Nejvyššímu představenému užitečná... Pokud ovšem někdo z Bratrstva křišťálové hvězdy přežil požár Toranu.

Podíval se na krajinu mezi sebou a městem a oči se mu zúžily. Kdyby byl opatrný a skrýval se mezi keři a křovinami, mohl by se do Toranu dostat. Kraanové se sice pohybují strašně rychle, ale jejich reakce jsou pomalé. Kdyby si vybral vhodnou cestu, na které by nikdy nebyl vystaven útoku déle než pár vteřin...

Rozhodl se, že o tom nebude přemýšlet. Kdyby zvažoval všechna pro a proti, zůstal by tu celý den a mysl by mu kreslila hrozné obrazy jeho vlastní smrti. Mnohem lepší bude, když se prostě sebere a vyrazí.

Přeběhl padesát yardů v kratším čase, než by pokládal za možné.

Jeho dalším cílem byl keř, za nímž rostl malý trs trávy.

Rozhlédl se kolem sebe, podíval se nahoru na nebe a vyběhl.

2

Kůň prince Pelathara běžel velkou rychlostí podél kroutící se lesní stezky. Lone Wolf měl co dělat, aby se vyhnul všem nízkým haluzím a větvím, které se před ním znenadání objevovaly. Během několika vteřin se ocitl uprostřed lesa. Ve slunečním svitu pronikajícím skrz stromy vypadalo všechno nezřetelně a měkce. Ptáci poletovali ze stromu na strom a rozčíleným štěbetáním dávali najevo svou nelibost, že je Janosova hřmící kopyta vyrušila z klidu. Lone Wolf zahlédl malého netopýra, ale než si ho stačil pořádně prohlédnout, zmizel mu z očí. Janos svými kopyty rozstřikoval na všechny strany měkkou lesní zem.

Po mílích cesty se před nimi objevila mýtina, na níž byla křižovatka. Kdysi tu stával rozcestník, ale teď z něj zbyl jen

shnilý podstavec. Vypadalo to, že vrchní část někdo sundal celkem nedávno, ale Lone Wolf si tím nebyl jist. Možná ji odstranil některý z místních poutníků, aby zmátl Zagarnovy Giaky kdyby sem přišli. Lone Wolf tomuto nápadu v duchu tleskal a zároveň ho proklínal.

Janos vytušil nejistotu svého pána a sám se zastavil. Kousek od cesty rostla dlouhá vysoká tráva, kůň neodolal a vydal se k ní.

Lone Wolf upřeně zíral na zbytky rozcestníku a toužil, aby mu prozradily, kudy vede cesta do Holmgardu.

Chvíli nic necítil a jen se díval na zbytky shnilého dřeva, ale potom se jeho mysl náhle pohnula. Zdálo se mu, že vidí rozcestník tak, jak vypadal dříve. Osvětlení se úplně změnilo, najednou byl zimní večer. Rozcestník pokrývala vrstva sněhu, ale Lone Wolf jasně viděl, že šipka doleva ukazuje cestu do Holmgardu.

Potřásl hlavou a vidina zmizela.

Nemohl se rozhodnout, jestli má věřit tomu, co viděl, nebo ne. Věděl, že členové řádu Kai, kteří se ve svém studiu dostali dál, ovládali dovednost Kai Stopování, ale sám ji nikdy nevyzkoušel. Možná, že fungovala takto. Nebyl tu nikdo, kdo by mu odpověděl. Avšak, ať vybere jakoukoliv cestu, má padesátiprocentní naději na úspěch, a tak se rozhodl poslechnout svůj instinkt.

Janos opět nabral slušnou rychlost a Lone Wolf mu povolil uzdu a přiměl ho ke klusu. Všiml si, že čas od času jsou na zemi široké stopy s drápy, rozpoznal v nich otisky pracek vlkodlaků. Mohly vzniknout kdykoliv v posledních dvanácti hodinách, v době která uplynula od poslední bouřky s deštěm. Mohly být také staré jenom několik minut, nedokázal to z nich vyčíst. Lone Wolf si vůbec nepřál vjet tryskem v plné zbroji do zad smečce zuřivých vlkodlaků.

Jak zjistil o několik minut později, opatrnost byla zcela na místě. Mezi stromy zahlédl siluetu vlkodlaka, který přebíhal cestu. Lone Wolf okamžitě zastavil Janose. Za první odpudivou siluetou následovaly čtyři další. Na každém vlkodlakovi seděl jeden Giak a Lone Wolf vůbec nepochyboval, že Giakové jsou po zuby ozbrojeni.

Otřásl se hrůzou. Byl zesláblý po přestálé námaze a měl malou důvěru ve své schopnosti bojovat proti těmto krutým stvořením a jejich stejně zuřivým jezdcům.

Srdce mu přestalo tlouct. Napadlo ho, že zaslechli Janose, protože jeden z vlkodlaků se otočil a zamířil zpátky přímo k němu. Lone Wolf odvedl koně do hustého křoví a doufal, že si ho nestvůry nevšimnou.

Snažil se zachovat si optimismus. Vlkodlak se k němu blížil, dlouhý čumák blízko u země, proklínal cestu a to, že musí někoho stopovat.

Lone Wolf rychle přemýšlel.

Jestli vlkodlak ucítí pach, bude to pach koně. Mohl by vlkodlaka a jeho jezdce zmást, kdyby seskočil na zem a zavedl Janose dál do houští. Tím by získal alespoň výhodu překvapení, což potřeboval. Nelíbilo se mu, že musí riskovat život koně. Už si to silné a neúnavné zvíře zamiloval a byl si plně vědom toho, že jenom málo lidí dostalo od prince podobný dar. Bylo ale důležitější, aby on sám přežil.

Vypadalo to, že Janos záměrům Lone Wolfa rozumí, protože když chlapec seskočil na zem, kůň si začal sám hledat cestu hlouběji do lesa, aniž čekal na nějaké pobídnutí. Zastavil se až asi ve vzdálenosti padesáti yardů od cesty. Boky se mu pomalu zvedaly.

Lone Wolf popošel asi třicet nebo čtyřicet yardů podél cesty směrem, odkud přijel, a snažil se, aby při tom vydával co možná nejméně hluku. Pak se skryl v keři.

Vítr mu rozhoupal větve nad hlavou. Lone Wolf se skrčil a přes obličej mu přeběhly záblesky světla.

Za několik vteřin dorazil vlkodlak na místo, kde předtím stál kůň. Cenil nepřirozeně dlouhé zuby, mezi nimiž se klátil masitý, šedý jazyk. V očích mu svítilo šílenství. Byl evidentně vycvičený pro boj. Na boku mu mokvala červená rána. Členové této malé skupiny byli možná uprchlíci z bitvy u mostu Alema.

Zvíře se náhle zastavilo, otočilo hlavu a zadívalo se přímo do lesa. Vzhlédlo vzhůru ke svému jezdci, jakoby žádalo o povolení sledovat stopu, a potom se ponořilo do podrostu.

Lone Wolf se okamžitě vrátil na cestu. Pohyboval se téměř nehlučně, běžel za vlkodlakem s mečem v ruce. Modlil se, aby se žádný další člen smečky neotočil a nevydal se za svým druhem. Jeho modlitby byly vyslyšeny.

Janos, když se k němu vlkodlak přiblížil, stál pevně na místě. Nedal na sobě znát, že vidí, jak za vlkodlakem běží jeho pán. Vlkodlak i Giak si byli jisti, že je z potěšení, které jim způsobí zabití tohoto pyšného zvířete, nic nevyruší. Neslyšeli, jak se k nim Lone Wolf zezadu blíží a prodírá se skrz houštinu. Giak, když vytahoval svůj krutý zubatý meč, slintal radostí.

Lone Wolf mu srazil hlavu.

Vlkodlak se rychle otočil a bezhlavé tělo jezdce sklouzlo z jeho zad.

Vztekle zavrčel a to byl poslední zvuk, který vydal.

Lone Wolf mu vrazil meč přímo do tlamy a zabořil ho tak hluboko, že se mu prsty na jílci meče ocitly palec od vlkodlakova čenichu.

Vlkodlak se křečovitě zazmítal a tiše se zhroutil.

Když Lone Wolf vytáhl meč, byl potřísněný nadpřirozeně jasnou červenou krví. Než si ho zandal do pochvy, kvapně ho otřel o trávu.

Vše se odehrálo za naprostého ticha. Byla tu šance, že ostatní Giakové a vlkodlaci si ničeho nevšimnou. Avšak dříve nebo později přijdou na to, co se stalo, a půjdou své druhy hledat. Lone Wolfova mysl se bouřila při pomyšlení na útěk. Kromě toho by vlkodlaci mohli jít po Janosově stopě a pronásledovat

Krvežíznivost, která ho naplnila v bitvě u mostu Alema, se vrátila. Když se vyšvihl do sedla a vedl koně zpátky k cestě, do jeho údů vstoupila zdánlivě neomezená síla.

Jak se blížili k pěšině, zaslechl Lone Wolf tlumené dunění vlkodlacích pracek. Zbytek smečky si zřejmě uvědomil, že něco není v pořádku.

Lone Wolf neměl strach. Jeho dřívější opatrnost zmizela, jako by ji odvál vítr. Každá buňka v jeho těle křičela touhou zabít ještě více zplozenců Temného pána. Svaly mu hrály v očekávání boje. Zrak se mu zaostřil a najednou viděl vše v jasnějších barvách.

Vyjel na cestu a vyrazil přímo proti nepřátelským obludám. Držel meč vysoko nad hlavou a vyrážel ze sebe neartikulované bojové výkřiky.

Potom zaryl paty do Janosových boků, a kůň vyrazil dopředu jako šíp, vystřelený z luku.

Vlkodlaci byli zmateni. Byli zvyklí útočit a ne se bránit. Jejich formace se rozpadla, jak se snažili přizpůsobit se nové situaci. O vteřinu později byli Janos s Lone Wolfem mezi nimi. Když se velitel Giaků pokoušel otočit, rozdrtil mu Janos svým tvrdým kopytem obličej. Giak se chytil za rozbitou čelist a utekl s nářkem do lesa.

Dobrá práce, příteli, pomyslel si Lone Wolf a pohladil Janose po hlavě. Potom už ho zcela ovládla krvežíznivost.

Vlkodlaci chtěli napadnout Janosovo nechráněné břicho. Nic nemohlo potěšit Lone Wolfa více. Měl meč v pravé ruce a sekeru v levé a sekal oběma zbraněmi dolů do lebek útočících zvířat. Dva vlkodlaci padli mrtví během několika vteřin a jeden další byl smrtelně raněn.

Janos rozdupal jednoho Giaka a Lone Wolf mezitím mečem rozpůlil dva další.

Zraněný vlkodlak se slepě potácel kolem. Jeho jezdec spadl na zem a on se plazil s bolestným vytím pryč. Přitom, ještě překvapený ze ztráty jezdce, se střetl s Giakem, který zrovna vyrazil dopředu.

Giak plival nenávistí na Janose a Lone Wolfa. Jeho černý meč svištěl vzduchem.

Poplácal rukou vlkodlaka po zádech a ten skočil Lone Wolfovi přímo po krku.

Lone Wolf se stihl v sedle stočit a vrazit ostří sekery vlkodlakovi do břicha. Ten zuřivě zavyl, ale podařilo se mu zachytit se na Janosově brnění. Teď horce dýchal Lone Wolfovi do obličeje a pokoušel se mu prokousnout hrdlo.

Lone Wolf si matně uvědomil bolest v levém předloktí. Giak ho sekl mečem a teď se rozpřahoval, aby mu usekl celou ruku.

Lone Wolf bez přemýšlení máchl sekerou. Zasáhl Giaka do oka, pak sekerou otočil, a Giak v agónii zařval. Jak padal, vytrhl Lone Wolfovi zbraň z ruky.

Tak rychle, že ten pohyb téměř nebylo možné postřehnout, vytáhl Lone Wolf z opasku dýku a zabodl ji až po rukojeť do krku dorážejícího vlkodlaka. Zvířeti vystoupily oči z důlků, zakašlalo a z hrdla se mu vyvalil proud krve.

Lone Wolf zarazil do vlkodlakovy hlavy svůj meč takovou silou, že mu prorazil lebku.

Konečně vlkodlak zahynul.

Lone Wolf vytáhl dýku a tělo spadlo na zem, prackami vzhůru a potom se stočilo na bok.

Když boj skončil, byl Lone Wolf stejně jako předtím zcela vyčerpaný. Jen s obtížemi sesedl a vydal se klopýtavě hledat Giaka, kterého Janos vyřadil na samém začátku boje.

Ležel v roklině, držel si hlavu v dlaních a sténal bolestí. Ani když se k němu Lone Wolf přiblížil, neudělal žádný pohyb směrem k opasku, aby vytáhl svůj meč.

I když to byl v podstatě nemyslící tvor, jehož život byl zasvěcen zlu a krutosti, zdráhal se ho Lone Wolf zabít. Zároveň věděl, že ho tu nemůže nechat, aby trpěl v agónii několik dalších hodin nebo dnů, než ho vysvobodí smrt.

Pomalu přinutil své údy, aby ho poslouchaly, vytáhl sekeru a s nechutí ji pozvedl.

Jedno máchnutí a Giakova hlava odpadla od těla.

Lone Wolf se předklonil a začal zvracet. Zabíjet Giaky v bitvě byla jedna věc, ale chladnokrevně je usmrcovat, když se nemůžou bránit, to bylo něco úplně jiného. Proklínal svět za to, že je takový, že jedině krutostí a krveprolévánim lze dosáhnout míru a spravedlnosti. Kdyby byl Magnamund obydlen jenom Sommlendingy a nebyl narušen vpádem sil Temnoty, určitě by to bylo jiné. Lidské bytosti, obecně vzato, spolu žijí v míru a pokoji. Neexistoval by důvod pro všechno toto zabíjení.

Byl zesláblý, a tak se jen s velkým sebezapřením dopotácel zpátky k Janosovi. Musel se ještě vyškrábat do sedla. Byl při vědomí, ale ne zcela. Nebyl schopen o ničem přemýšlet.

Ujistil se, že Janos pokračuje dál správným směrem, a položil si hlavu na koňský krk.

3

Hlavní brána Toranu zuhelnatěla a pukla v neuvěřitelném žáru ohně a teď se skláněla k jedné straně, zavěšená v obřích pantech. Dlouhým tunelem v hradbách profukoval vítr a vyluzoval při tom zlověstnou, jakoby flétnovou melodii.

Benedon se dostal do města překvapivě snadno. Vždy rychle přeběhl z jednoho úkrytu do druhého, a přelstil tak kroužící Kraany Jenom jednou se dostal do nebezpečné situace. Vyklopýtal z křoví a střetl se s osamělým Giakem, jehož Kraana sestřelil dobře mířený šíp jednoho Sommlendinga.

Giak byl stejně vyděšený jako Benedon, ale přesto pohotově hmátl po meči. Benedon sáhl do svých chatrných kouzelnických vědomostí a vytvořil myšlenku, o které vůbec netušil, že ji zná. Vyvolal iluzi, že je také Giakem a že jím vždy byl. Opravdový Giak jenom zamrkal a něco zakoktal, ale uvěřil tomu. Benedon divoce gestikuloval a ukazoval směrem k Toranu, čímž navodil dojem, že jedná podle naléhavých rozkazů. Potom rychle prchl. Měl akorát tak dost síly, aby vydržel bolest, kterou si přivodil kouzlením, a doběhl do nejbližšího úkrytu. Schoval se pod shnilý primitivní stroj, který tu zanechal nějaký farmář kdoví před kolika lety a který tu teď v nečinnosti práchnivěl. Benedon se zhroutil a vyhrkly mu slzy. Ještě teď ho bolely všechny svaly.

Setkání s Giakem pro něj bylo nepříjemné nejen kvůli fyzické bolesti. Asi tak na půl minuty vytvořil iluzi, že je Giakem, a po celou tu dobu jím skutečně musel být, jinak by iluze nebyla dokonalá. Musel myslet jako Giak a cítit jako Giak. Vzpomínka na zlo, které si vpustil do mysli, ho roztřásla. Na chvíli zažil, jaké to je vychutnávat sadistické rozkoše. Hlavu měl plnou falešných vzpomínek na děti nabodnuté na kůl a na dospělé upalované zaživa. Liboval si v představách skutků, které mu byly úplně cizí. Ale nejhorší byl asi způsob, jímž jako Giak přemýšlel. Myšlenkové

pochody nejsou u lidí a Giaků stejné a zkušenost, již prodělal, Benedona děsila.

Příliš jasně si vzpomínal na Giakovo myšlení a přál si, aby na ně mohl zapomenout.

Město bylo tak zničené, že to přesahovalo Benedonovo chápání. Odevšad se valil dým, který halil Toran do mastného pláště. Najednou měl Benedon pocit, že jeho vidění ztratilo ostrost, protože všechno okolo něj mělo rozmazané okraje. Dřevěné stavby samozřejmě už dávno zmizely. Jejich zbytky však ještě tu a tam červeně žhnuly. Všude ležela spálená těla mužů, žen a dětí. Některá z nich vůbec nevypadala jako lidská těla, byla zkroucená do nemožných tvarů, vypovídajících o jejich utrpení. Několik lidí bylo ještě naživu - ti nebyli popáleni, ale zraněni pádem zdiva. Jejich naříkání rvalo Benedonovi uši, ale nemohl pro ně nic udělat. Jeho úkolem bylo připojit se k Bratrstvu. Jestliže bylo zničeno stejně nemilosrdně jako všechno ostatní, potom bude muset přemýšlet znovu. Ale důvěřoval spojeným magickým schopnostem kouzelníků. Určitě museli přežít.

Potom si vzpomněl, že spatřil starce, který kouzlil...

Jistě to nebyl nikdo jiný než Vonotar. Kouzla, která předváděl, by těžko mohl udělat někdo, kdo zná jen levorukou magii. Určitě k tomu potřeboval i znalosti Nadziranimů. Jestliže Vonotar dokázal... Benedonova mysl se zachvěla při představě, co všechno teď Vonotar asi dokáže.

Přidal do kroku, dál se proplétal ulicemi, posetými troskami a přinutil se ignorovat pláč zraněných. Věděl, že všichni členové Bratrstva mohou být mrtvi, zahubeni magií, která jejich dovednosti zdaleka převyšuje.

Alyss seděla obkročmo na padlém trámu a pískala si. Benedon se rozzuřil, když ji tu spatřil. Ukázala mu svou udivující moc a on před ní samozřejmě cítil posvátnou bázeň, avšak bytost s jejími schopnostmi mohla určitě Toran zachránit. Někteří jeho přátelé, s nimiž hrával za šťastnějších dnů vtovlry, byli teď mrtví nebo umírali pod troskami domů tohoto kdysi tak pyšného města. Proč neodrazila síly Temnoty?

Protože, řekl její k zešílení klidný hlas v jeho mysli, protože mohu změnit budoucnost jenom trochu. Ve vesmíru bylo již rozhodnuto, že Toran bude srovnán se zemí. Město znovu rozkvete, ale až za nějaký čas. Mezitím, Benedone, dělám, co můžu - zachránila jsem například tu tvoji bandu amatérských kouzelníků.

Benedon ztuhl. Říkat Bratrstvu křišťálové hvězdy banda amatérských kouzelníků, to byla smrtelná urážka.

Přestaň se chovat tak hloupě, pokárala ho Alyssina myšlenka. Opravdu s tebou někdy ztrácím trpělivost, Benedone. Kdybych nevěděla, že v budoucnosti sehraješ důležitou roli, nechala bych tě tvému osudu. A zasloužil by sis to. Máš štěstí, že ti pomáhám, když to potřebuješ, a ty máš ještě tu drzost mi vytýkat, jak nazývám tvé Bratrstvo. Víš, kdo nad tebou držel ochrannou ruku, když jsi přebíhal tu pláň? Vážně si myslíš, že tvoje schopnosti by tě uchránily před Kraany? Ta myšlenka, co jsi ji vytáhl z rukávu, představit, že jsi Giak - myslíš, že bys to dokázal bez malé pomoci zvenčí?

„Udělal jsem to sám," řekl vztekle Benedon nahlas, ale už když to říkal, uvědomoval si, že navzdory jeho hlubokému přesvědčení bylo to kouzlo nad jeho síly.

Nebuď blázen, okřikla ho Alyss. Mám jenom málo času na to, abych tu s tebou mohla mluvit, a proto dobře poslouchej.

Hlas v jeho mysli zněl, jako když učitelka kára neposlušného žáka.

Jak jsem ti už řekla, když jsi navštívil tapiserii, kterou jsem ti dala, existují tři lidé, kteří mohou Zagarnovi překazit dobytí Sommerlundu, pokud budou jednotní. Jedním z nich jsi ty, dalším je ten chlapec z řádu Kai, Lone Wolf, se kterým jsi se setkal. Jeho úkolem je bojovat proti nepříteli. Tvým úkolem je v nepříliš vzdálené budoucnosti znovu vybudovat Sommerlund s pomocí dívky Qinefer. To se ti však nepodaří, jestliže nedospěješ.

Benedon opět ztuhl. Když nic jiného, tak tahle dívka byla mladší než on.

Ty moulo, já nemluvím o stáří počítaném na léta. Mluvím o tvé osobnosti. Teď jsi uzlíčkem dětských emocí. Zbav se jich! Uvědom si, že už jsi dost starý na to, abys byl dospělý! A jestliže jsi dospělý, musíš na sebe vzít odpovědnost dospělých. Okusovala si nehet, ale z jejího napjatého těla bylo zřejmé, že se na něj zlobí. Jdi do svého Bratrstva a pokus se svým starším kolegům vysvětlit, že budoucnost Magnamundu závisí alespoň trochu také na tobě. Běž! Dělej!

Rozzlobeně gestikulovala. Naposledy na něj zuřivě mrkla a rozplynula se mu před očima.

Benedone, ozvala se její poslední myšlenka, už tě mám opravdu plné zuby. Kdybych nevěděla, že do sebe budeme jednoho dne zamilovaní, už bych tě dávno opustila. Nezasloužíš si mě, víš.

Benedon si podrážděně uvědomil, že její poslední slova se dají vykládat více způsoby. Rozběhl se však rychle rozbitými ulicemi přímo k budově Bratrstva křišťálové hvězdy.

4

Drakkarimové, které Zagarna kolem sebe shromáždil jako své poradce, se naučili dělit jeho zuřivost do tří kategorií. Do první kategorie patřila „okázalá" zuřivost, při níž Zagarna řval a burácel, ale která neznamenala ztráty na životech. Jeden nebo dva Drakkarimové sice mohli být zabiti, ale to bylo všechno. Dalším stupněm byla „slepá" zuřivost. Když Zagarnu ovládla, museli si poradci najít nějaké bezpečné místo, aby si uchránili životy. Před několika dny nechal Zagarna v tomto stavu předhodit celou skupinu svých poradců Kraanům a Zlanbeastům, aby povzbudil jejich následovníky, aby pilněji vyhledávali vetřelce ve svých řadách. Poslední kategorií byla „omračující" zuřivost. Ta znamenala rozsudek smrti pro každého, kdo se odvážil třeba jen mrknout, a někdy i pro pár těch, co ani nemrkli.

Zagarnova současná zuřivost byla zuřivostí patřící do třetí kategorie. Hnal se jako bouře rozlehlými chodbami Kaagu a zabíjel vše živé, co mu přišlo do cesty. Nechával za sebou cáry masa a kaluže krve. Za ním nesouhlasně kráčel sebejistý Vonotar, doprovázený jako obvykle Caragem.

Kouzelník se pohyboval pomalu a sebevědomě, čímž rozčiloval Zagarnu, který se přemisťoval zuřivými přískoky. Vonotar se náhle obrátil na svého pomocníka a mrkl na něj s nadějí, že se s ním podělí o škodolibou radost, ale Caragův pohled byl ještě prázdnější než obvykle. Mozek Giaka není dost složitý na to, aby pochopil vtip. Giakové dokonce ani

neví, co to vtipy vlastně jsou. Slyšeli o humoru, ale protože je něčím, co přesahuje rámec jejich chápání, nedůvěřují mu a smysl pro humor pokládají za vlastnost kouzelníků.

Zagarna vstoupil do zasedacího sálu a zuřivě dosedl na trůn. Potom ze sebe dlouho chrlil tak neobvyklé kletby, že si Vonotar s Caragem přitáhli židle blíž a se zájmem naslouchali.

Když Zagarnovi začal docházet dech, zul si Vonotar botu a klidně si z ní vysypával písek.

„Víš o nějakém důvodu, proč bych tě neměl dát popravit, kouzelníku?"

„Ano."

Zagarna však Vonotarovi nevěnoval pozornost. „Tvůj 'velký plán', jak zatočit s Bratrstvem křišťálové hvězdy, skončil totálním fiaskem. Vyhnali tě a ty jsi jim způsobil jenom pár náhodných ztrát. Ponížili tě a ze mne udělali blázna!"

„To nebylo tak těžké."

„Tvoje smrt bude strašná, kouzelníku, poručím-"

Náhle Zagarnovi došlo, jak drze mu Vonotar odpověděl.

„Jak se odvažuješ vysmívat se mi!" zařval a jeho slabý hlas dosáhl hlasitosti normální konverzace. Odhodil do kouta hlavu jednoho Drakkara, kterou právě žvýkal svou spodní tlamou. „Tak ty si myslíš, že jsem blázen? Budeš umírat několik hrozných měsíců. Nejprve tě Kraanové-"

„Ale ty mě nezabiješ, příteli," přerušil ho Vonotar klidně.

„Že ne?" Temný pán překvapením zamrkal. Nebyl zvyklý se hádat. Neuměl mít radost z toho, že mu někdo odporuje.

„Ne, protože ani nemůžeš. Jsem mnohem silnější než

ty-"

„Zdá se mi, že nejsi dost silný ani na to, abys dokázal zničit Bratrstvo křišťálové hvězdy."

„Naopak, držel jsem Bratrstvo sevřené v ruce a byl jsem připraven rozdrtit ho mezi prsty. Potom jsem byl... vyrušen." Kouzelník vůbec netoužil setrvávat příliš dlouho u tohoto tématu, a tak pokračoval rychle dál: „V Magnamundu je bytost, která, jak se zdá, dokáže ovládat události mnohem více, než bych pokládal za možné. Už jsem se s ní střetl dvakrát, a i když mě ani jednou nedokázala zabít, dokázala ochromit moji vůli."

„Dokaž to!"

„Znáš ten důkaz sám, Zagarno. Před několika dny na sebe vzala podobu jednoho tvého Drakkara. Ty jsi nařídil, aby byl popraven, ale bohužel Giakové, které jsi poslal, aby to udělali, přišli pozdě."

Vonotar se zatahal za ušní lalůček a usmál se s chladnou sebejistotou.

Zagarna se na tu událost rozpomínal jenom matně. Měl rád zabíjení a dopřával si ho vrchovatě, a proto pro něj bylo těžké vzpomenout si, koho kdy nechal popravit. Ale útržek vzpomínky tu byl...

„Myslíš Drakkara, který se jmenoval Alyss?" zabublal.

„Ano, toho. Akorát, že to není Drakkar. Většinou na sebe bere podobu mladé sommlendinské dívky. Nemůžeš tomu rozumět, Temný pane, ale kdybys byl člověkem, pochopil bys, že v lidských měřítkách je velmi atraktivní. Alyss - považujme ji za 'ženu' - má větší moc než já. To ona mě vyhnala z Toranu, když jsem už už začínal ničit Bratrstvo křišťálové hvězdy. Samozřejmě udělala velkou chybu."

Carag vypadal úplně popleteně. Proto se Temný pán rozhodl, že ho nezabije - alespoň ne hned. Caragovi unikla většina z toho, co se udalo ve Velkém sále Bratrstva, ale z toho, co slyšel, pochopil, že jeho pán byl důkladně ponížen.

„Protože uvidíš," pokračoval Vonotar a plamínky v očích mu při tom oranžově zářily, „že nic nám neposlouží lépe než skutečnost, že Bratrstvo přežilo."

„Vonotare, tvoje uvažování je trochu podivné," řekl Temný pán. Carag mimoděk přikývl na souhlas, pak si ale uvědomil, co dělá. Trhl sebou, ale Vonotar si naštěstí ničeho nevšiml.

„Ne, není podivné," odporoval kouzelník. „Pouze trochu neobvyklé. Přemýšlej o tom: co jako jediné nám stojí v cestě, abychom si mohli úplně podrobit Sommerlund?"

„Bratrstvo křišťálové hvězdy. Jeho členové musí být smeteni z povrchu zemského, než získáme totální nadvládu." Zagarna si představil Vonotara rozloženého na kousky a kochal se tím.

„Naopak." Vonotar vstal a pomalu odstoupil od trůnu Temného pána. Náhle se obrátil a podíval se Zagarnovi přímo do očí. Temný pán uhnul pohledem. Plamínky ve Vonotarových očích mu vadily i když byl bytostí s téměř neomezenou mocí. „Víš," řekl kouzelník, „během své cesty do Toranu jsem zjistil, že hravě dokážu vzdorovat spojeným magickým silám Bratrstva. Můžu je držet mimo hru -a u Naara, nebylo by to moc těžké je zničit!"

„Ale-"

„Přesně. 'Ale'. Nedokážu vyhrát nad Alyss. Nicméně ona nemůže trávit všechen svůj čas ochranou Bratrstva křišťálové hvězdy. Počkám si a zničím je, až se to bude hodit. V tom je naše výhoda. Žádný Sommlending si to neuvědomuje. Podle nich mě Bratrstvo dokázalo nikoliv pouze zapudit, ale porazit. Dokonce i sami členové Bratrstva křišťálové hvězdy tomu patrně věří."

„A co?"

„Nechápeš?" Kouzelník se pustil rozjařeně do tance a soustředil se na dokonalost kroků. „Sommlendingové se jako blázni budou spoléhat na schopnosti Bratrstva křišťálové hvězdy. V tom okamžiku vytáhneme naše největší eso, udeříme a zmocníme se vlády nad Sommerlundem."

Zagarna si mnul bradu. Vonotar má asi pravdu. Sommlendingové budou věřit, že Bratrstvo je nejlepší ochranou proti jeho armádě. To je jejich slabina. Možností bylo nekonečně a všechny byly výhodné...

„Dobře, kouzelníku, tentokrát přijmu tvou radu. Ale pamatuj si, že příště se ti nepodaří obrátit porážku ve vítězství. Dávej si pozor. Další chyba bude tvoje poslední."

„Zagarno, tvé hrozby by byly únavné, i kdyby se daly vyplnit." Vonotar ukázal na kousky masa rozházené po zemi. Připékaly se k horké podlaze. „Jak jsem ti už řekl, nedokážeš mě zabít, i kdyby ses o to pokoušel. A rád bych ti dal

přátelskou radu: být tebou, ani bych se nenamáhal to zkoušet."

Kouzelník pokračoval v tanci a zpíval ve vysoké tónině podivnou píseň beze slov.

Na chvilku se zastavil a dodal: „Víš, Temný pane, už velice brzy bude Sommerlund na kolenou. Alespoň pokud budeme jednotní. Když se budeme hádat, mohli by nás Sommlendingové porazit. Až bude celá země naše, potom - a jedině až potom - má cenu se začít dohadovat. Teď by bylo užitečnější nastolit pořádek v armádě než diskutovat o taktice."

Kouzelníkova píseň se zhmotnila. Vzala na sebe podobu obrovského ptáka, zbarveného modře, šedě a žlutě. Měl krutý zobák a jeho oči provrtávaly Temného pána. Svaly se mu napínaly, jak se připravoval ke skoku. Zagarna viděl, že je připraven zabíjet.

Zamrkal.

„Myslím, že zpěvu už bylo dost," řekl Vonotar přátelsky a pták se rozplynul. „Pojď sem Caragu, musíme nechat Temného pána rozjímat."

Položil svou paži kolem Giakových ramen a vyvedl ho z místnosti. Když odcházeli, v sále to zašumělo.

Zagarnovy oči se proměnily v úzké štěrbiny.

Už velmi brzy si vychutná kouzelníkovu smrt. Teď ale musí udělat vše pro to, aby dokázal tolerovat Vonotarovu drzost. Užitečnost je však jenom dočasná přednost. Brzy ... brzy...

5

Teď, když vyjeli z lesa, běžel Janos tryskem. Lone Wolfovi se líbilo, jak mu vítr čuchá vlasy. Uvědomil si, že páchne a že asi vypadá jako postava z děsivého snu, pocákaný krví nejen nepřátel, ale i svou vlastní. Nevadilo mu to však. Světlo pozdního odpoledne účinkovalo jako občerstvující sklenice studené vody. Slyšel, jak si někdo prozpěvuje, a po chvíli zjistil, že je to on sám.

Podíval se doleva na louku. Na jejím vzdáleném konci viděl dlouhou kolonu vozů a zasmušilých pěšáků. To určitě musí být hlavní cesta do Holmgardu a po ní jdou ti, co přežili nájezd Temných sil, doufaje, že naleznou v hlavním městě bezpečné útočiště.

Janos ho lehce nesl zdupanou trávou. Když dorazili k uprchlíkům, přitáhl Lone Wolf koni uzdu a zastavil ho.

„Příteli," oslovil jednoho šedovlasého muže. Ten se po něm podíval, aby se ujistil, že oslovení nebylo nijak špatně míněno.

„Příteli," opakoval Lone Wolf, „je toto cesta do Holmgardu?"

„Doufám," odpověděl muž zasmušile. „Jinak jdeme já a moje rodina už několik posledních dní špatně." Odplivl si na prašnou cestu.

„Díky," řekl Lone Wolf a přinutil se z posledních sil usmát. Povolil Janosovi uzdu a kůň vyrazil tryskem vpřed.

Lone Wolf nestačil počítat míle. Janosova síla byla nevyčerpatelná. Pro tuto sílu si ho také oblíbil princ Pelathar. Vypadalo to, že kůň má nevyčerpatelnou energii.

Totéž se ale nedalo říct o jeho jezdci. Lone Wolfovi se zdálo, že svět kolem něj tmavne víc, než by odpovídalo denní době. Cítil, že šero mu stále více obestírá mysl. Připustil si, že dnešní den byl pro něj neuvěřitelně namáhavý, a rozhodl se, že je nutné, aby si našel bezpečné místo na odpočinek.

Po několika minutách ho objevil. Výběžek lesa, který sahal až k cestě. Jeho stromy a podrost slibovaly alespoň krátkodobé bezpečí. Předpokládal, že tupě jdoucí uprchlíci ho nebudou postrádat a zabočil s Janosem do lesa.

Za okamžik už pod sebe skládal svou špinavou tuniku a o pár vteřin později hluboce spal.

Janos spal také.

8 HŘBITOV Z DÁVNÝCH LET

1

Existuje příběh, který se v Sommerlundu vypráví dětem. Vonotar ho slyšel od své matky, když byl malý, ale už ho dávno zapomněl. Jako mnoho příběhů pro děti i tento obsahuje poselství, které do něj dospělí vložili, aby o něm děti přemýšlely.

Bylo nebylo, žil kdysi jeden Storgh - jeden z hltavých dravců, kteří loví v mělkých vodách - a ten Storgh neměl jenom jednu hlavu, ale dvě. Každá měla vlastní mozek, vlastní chrup a chřtán, ale ty chřtány ústily do jednoho žaludku. Tento Storgh byl tedy neobvykle dobře vybaven k lovu, a proto mohl žrát tolik, kolik chtěl, nebo možná i víc. Avšak, kdykoliv něco ulovil, začaly se obě hlavy mezi sebou hádat, která z nich smí žrát. Chňapaly po sobě, kousaly se při tom a narážely do sebe. A nakonec tento Storgh vyhladověl a zahynul dřív, než dospěl.

Vonotar, jak již bylo řečeno, slyšel toto vyprávění jako dítě, ale zapomněl na ně. Zagarna ho samozřejmě vůbec neznal. A ani jeden z nich nepřemýšlel o tom, že jednou rukou nejde tleskat.

Naštěstí pro obyvatele Sommerlundu.

2

Lone Wolfa vzbudily tři věci. Zaprvé bylo třpytivě jasné ráno, na nebeské báni pluly mráčky, svit slunce probleskoval zelení stromů a rozjasňoval barvy květin. Zadruhé mu Janos přátelsky olizoval obličej a upozorňoval ho, že noc už je pryč a je čas vyrazit. Zatřetí, a to bylo nejdůležitější, Lone Wolf zaslechl krákání tří Kraanů, kteří letěli nad místem, kde spal. Přestože viděl Kraany skrz klenbu stromů dobře, byl si celkem jist, že oni ho nezpozorovali. Ale jejich přítomnost naznačovala, že Zagarnovy stvůry urazily v noci další kus cesty směrem na jih.

Když nad ním Kraanové kroužili, Lone Wolf se ani nehnul. Podržel Janose za uzdu, takže kůň také zůstal klidně stát.

Nakonec Kraanové odletěli, za neustálého krákání se otočili a zamířili na sever. Možná jenom prozkoumávali oblast, kterou síly Temnoty chtěly dobýt příště. Ať už byla pravda jakákoliv, to, že se Kraanové objevili tak daleko na jihu, pro Lone Wolfa znamenalo, že musí jet do Holmgardu co nejrychleji.

Nicméně nemohl vyrazit na cestu tak, jak byl. Strašlivě smrděl. Viděl, že Janos našel někde vodu, zatímco on spal, protože měl boky, dříve umazané od krve, očištěné. Lone Wolf byl pořád hrozně špinavý. Rána na čele ho pálila a bolela. Musel se umýt.

Vyčůral se u stromu a potom, hlavu v dlaních, poslouchal, jestli někde nezaslechne zurčení potůčku. Slyšel však jen hluk, který sem doléhal od zdánlivě nekonečného proudu uprchlíků, kteří putovali po cestě do Holmgardu.

„Kde je potok, příteli?" zeptal se svého koně, spíš jen proto, aby něco řekl, než že by to mínil vážně jako otázku.

K jeho překvapení však Janos pokývl svou hrdou, bílou hlavou a vedl ho hlouběji do lesa. Lone Wolf ho udiveně následoval. Tento kůň byl skutečně zvláštní zvíře.

Potok byl asi sto yardů od místa, kde Lone Wolf spal. Byla to spíš menší řeka, asi tři yardy široká. Neslyšel žádné zurčení, říčka tiše proudila mezi břehy. Hluboká voda vypadala lákavě chladná, a tak ze sebe Lone Wolf bez dlouhého přemýšlení shodil šaty.

„Hlídej je," řekl Janosovi a mohl by přísahat, že mu kůň rozuměl.

Lone Wolf ponořil hlavu do proudu a položil se celým tělem na dno řeky. Oblé kamínky se mu tiskly k hrudníku a stehnům. Voda pod ním vypadala tmavozelená. Viděl, jak od něj poplašeně odplouvají malé stříbřité rybky. Vodní rostliny se líně rozvlnily, když si mezi ně lehl.

Zadržel dech na tak dlouho, jak to jen šlo, a potom se rychle postavil a prudce při tom rozčeřil hladinu. Usmál se na Janose, který na břehu hlídal jeho zašpiněné šaty. Kůň se na něj podíval bez jakékoliv známky vzrušení. Lone Wolf si nacákal vodu na celé tělo a cítil, jak se mu svaly, ztuhlé po včerejším boji a spánku na tvrdé lesní zemi, uvolňují. Když se poprvé dotkl rány na čele, prudce ho to zabolelo, ale potom se bolest ztišila. Umyl si zaschlou krev, která mu přitom udělala na dlani hnědé skvrny.

Strávil ve vodě víc času, než předpokládal. Zdálo se mu, že už si nedopřál podobné potěšení celou věčnost. Kdyby o tom přemýšlel, řekl by si, že si to koupání zasloužil. Vzal to však, jak to přišlo, jako okamžitou radost. Za chvíli kopl Janos Lone Wolfovy šaty do proudu řeky a on pochopil, co mu chce kůň říct. Že umýt si tělo nestačí, jeho tunika a pláštěnka smrdí ještě víc, než smrděl on sám. Propral tedy šaty důkladně ve vodě a sledoval, jak skvrny od krve mizí a kousíčky strupů odplouvají s proudem.

Když konečně vylezl z řeky, cítil, že má očištěné nejen tělo, ale i mysl. Mezitím, co čekal, až mu šaty uschnou, věnoval se svému opasku a zbraním. Dřepl si na břehu řeky a začal cídit meč, sekeru a dýku. Používal k tomu dlouhou trávu. Nejdéle čistil meč, jehož kožené pouzdro bylo hrozně zašpiněné. Drhnul ho tak dlouho, až dostal pryč i poslední malé skvrnky krve.

Časné ranní slunce mu však šaty neusušilo. Tak si je důkladně vyždímal a navlékl si je na sebe. Otřásl se, když ucítil na holém těle jejich vlhkost. Uvědomil si ale, že jeho poslání je naléhavé. Důkladně si v trávě osušil opasek a zbraně. Nechtěl, aby jejich ostří ztupila rez.

Vyšvihl se na Janosův široký hřbet a kůň ho ochotně odnesl na cestu. Jak jel velitelsky na druhou stranu, museli před ním uprchlíci uhýbat. Když přejel silnici, otočil se směrem k jihu a pobídl koně. Ten vyrazil tak rychle, že Lone Wolfa téměř vyhodil ze sedla.

Pod Janosovými kopyty ubíhaly míle. Vlekoucí se uprchlíci k Lone Wolfovi často vzhlíželi se stěží utajovanou závistí. Jeden nebo dva po něm plivli. Z výrazu jejich tváří se dalo vyčíst: „Kéž bychom byli na tvém místě a měli tvého koně." Lone Wolf s nimi soucítil, ale nemohl jim pomoci.

Jel tak rychle, že nakonec kolonu uprchlíků předjel. Před ním byla volná cesta a Janos zrychlil. Lone Wolf si odevzdaně uvědomil, že zítra ráno budou jeho svaly ještě ztuhlejší, než byly dnes. Vlhké šaty mu pevně obepínaly tělo, jako by ho držel pár mokrých, upocených rukou. Nedalo se říct, že jede na koni, spíš se jen držel v sedle a kůň pádil po cestě, kterou zřejmě dobře znal. Věděl o každé zatáčce dřív, než se před nimi objevila. Kdykoliv Janosovo kopyto narazilo na kamínek, odlétly od něj jiskry.

Teď byl před nimi dlouhý kopec. Svah Janose vůbec nezpomalil, kůň spíš ještě prodloužil krok.

Na vrcholku však Janos na chvilku zastavil a Lone Wolf poprvé uviděl město Holmgard.

3

V dávných dobách psali básníci o krásách hlavního města Sommerlundu. Teď však už město moc lidí neopěvovalo. Sto yardů silné hradby byly skutečně velkolepé a některé veřejné budovy ve městě také, avšak Holmgard jako takový od svého založení silně zchátral. Celá řada králů hleděla s klidnou vyrovnaností na růst zločinnosti ve městě. Na okraji Holmgardu, těsně za hradbami vznikla chudinská čtvrť. Tady měl život jen malou cenu a trval krátce. Král Ulnar, pátý toho jména, slyšel nějaké zvěsti o rozmáhající se chudobě, ale stejně jako jeho předchůdci s tím nic nedělal. To nebylo moc překvapivé. Kdykoliv vyšel ven, doprovázela ho vybraná stráž a ta nedovolila, aby král spatřil něco, co by mohlo urazit jeho královské oči. Viděl jenom davy oddaných obyvatel, které mu provolávaly slávu, a nikdy mu nepřišlo na mysl, že v chudinských čtvrtích by si mohli lidé o jeho vládě myslet něco docela jiného. A skutečně, oni o jeho panování ani nepřemýšleli, měli dost starostí s tím, aby přežili. Lovili myši a krysy, aby měli co jíst. Životní vyhlídky psů také nebyly moc růžové. Existovaly dokonce nějaké, i když nepotvrzené, zprávy o kanibalismu.

Lone Wolf neviděl z vrcholku návrší, kam ho Janos donesl, nic z bídy města. Hleděl na štíhlé hroty věží a jejich důstojné šedobílé zdi, na vlajky, třepetající se na nejvyšších budovách a na pyšné městské hradby, po kterých přecházela královská stráž.

Ze svého vyvýšeného místa spatřil také tmavou skvrnu, která se šířila krajem. Obrovská armáda vlkodlaků, na každém

z nich seděl Giak, postupovala k Holmgardu. Kdyby pro nic jiného, bylo Lone Wolfa nutně potřeba ve městě proto, jak uměl zacházet se sekerou a mečem. Pobídnul Janose. Kdyby si kůň udržel rychlost, kterou běžel předtím, mohla tu být šance, že Lone Wolf dorazí do Holmgardu včas, aby pomohl jeho obráncům proti armádě Temného pána.

Téměř okamžitě ho však napadlo něco jiného, a proto Janose zastavil.

Jeho city mu velely jet zachránit Holmgard. Ale jeho rozum ho přesvědčil, že je to nemožné. Jediný válečník, i ten nejstatečnější, nemůže vzdorovat nekonečné přesile Zagarnových sil. Bylo velice pravděpodobné, že by ho vlkodlaci a Giakové chytili dřív, než by se dostal k městským branám, a on by přišel o život úplně zbytečně. Když pojede dál po cestě, zemře.

Hledal na obloze Kraany, ale ke svému údivu žádné neviděl. To bylo podivné. Mohl jenom předpokládat, že létající armáda Temného pána je zaměstnána někde jinde v Sommerlundu. To, že nemůže být zpozorován ze vzduchu, před ním rozprostřelo nové možnosti.

Přímo před ním byla široká řeka, přítok Eledilu a Eledil tekl rovnou k městským hradbám. Kdyby se mu podařilo nalézt loďku nebo alespoň pevnou kládu, mohl by bezpečně doplout do Holmgardu. Na druhé straně by to znamenalo, že bude muset opustit Janose a to se mu vůbec nechtělo.

Konečné rozhodnutí nebylo příjemné, ale vypadalo jako jediné možné. Nalevo od cesty, směrem k Holmgardu byl rozlehlý hřbitov. Náhrobní kameny a hrobky byly zašlé věkem. Lone Wolf se domníval, že to je hřbitov, který založila kultura, která obývala tento kraj před příchodem Sommlendingů do Magnamundu.

Navedl Janose k červeným zdem hřbitova. Uvnitř panovalo nepřirozené šero a chlad, protože tam rostlo mnoho zkroucených stromů a hustý podrost a celé místo halila podivná stříbrná mlha. Přesto Lone Wolf ve vzduchu spatřil párek netopýrů, kteří plavně letěli nad tichým hřbitovem. Náhrobní kámen, jenž byl k němu nejblíž, drobící se monolit z oranžovočervené břidlice, pokrývaly nápisy. Písmo však bylo pro Lone Wolfa neznámé.

Zachvěl se. Hustě porostlý hřbitov by ho ukryl na jeho cestě k městu, ale každá buňka v těle mu říkala, že toto místo je místem duchů.

Janos sklonil hlavu, podíval se za hřbitovní zeď a ihned se stočil stranou. Lone Wolf nebyl na ten pohyb připraven, a tak se v sedle zakymácel. Vzpomněl si na jednu z lekcí v klášteře Kai a zdálo se mu, že slyší v uších Storm Hawkův hlas. „Nezapomeňte," říkal jeho starý učitel, „strach je užitečný nástroj. Můžete ho využít k vlastnímu prospěchu. Když ho rozpoznáte a uvědomíte si ho, vaše odvaha se znásobí tím, že budete vědět, proč jste odvážní. Vaše smysly se zostří, protože si stále budete uvědomovat nebezpečí, jež vás možná obklopuje."

Strach, který Lone Wolf cítil u starodávného hřbitova, se dal snadno identifikovat. Věděl, že to místo je mu cizí, že ho vytvořila kultura, vzdálená všemu, co kdy poznal. Možná však skutečným důvodem jeho strachu byla obava, že se někde mezi podivně zdobenými kameny mohou pohybovat duchové.

Podrážděně se zatřásl.

Normálně nebyl pověrčivý, a nechápal tedy, kde se to v něm bere, ale byl k sobě dost upřímný, aby si přiznal, že mu běhá mráz po zádech. Přijal svůj strach a to ho posílilo. Pohladil Janose po hlavě a snažil se ho uklidnit, ale kůň přesto dál na kamenité cestě nervózně přešlapoval.

Lone Wolf ho zavedl na druhou stranu cesty a ještě kousek za ni. Koni se ulevilo, že si to jeho pán rozmyslel a že nechce vstoupit na posvěcenou hřbitovní zem. Potom ho ale Lone Wolf nasměroval k hřbitovu. „Skoč, chlapče," zašeptal Janosovi do ucha a pobídl ho patami.

Za okamžik už Janos letěl přes hřbitovní zeď. Doskočil kopyty na zem Hřbitova předků.

4

Dívka Qinefer běžela a její dlouhé, světle hnědé vlasy za ní vlály. Viděla, jak její rodiče a jejího mladšího bratra roztrhal na kusy Kraan. Ona sama měla štěstí. Spala, a tak ji vražděcí stvůry nechaly bez povšimnutí. Probudily ji výkřiky a ona se bez přemýšlení odklidila do bezpečí pod zvýšenou dřevěnou podlahu jejich domku. Tady se krčila, neovladatelně se třásla a plakala, když viděla, co se děje. Věděla, že proti tomu nemůže nic dělat.

Její otec jednoho Giaka probodl vidlemi, avšak potom ho Kraan roztrhal na kusy. Když Kraan odletěl, vzala si Qinefer meč mrtvého Giaka. Rty se jí třásly odporem a hrůzou. Přinutila se ignorovat rozcupované maso, rozházené po dvoře a připnula si meč k pasu.

Přeskočila plot s výrazem tvrdého odhodlání na tváři. Vlasy se jí lepily na zpocené čelo. Když běžela, měla své hnědé oči v opáleném obličeji dokořán rozevřené. Rty pevně svírala. Měla jediný cíl: zabít co možná nejvíc tvorů, kteří vyvraždili její rodinu.

Běžela asi hodinu, když narazila na dvojici Giaků. Chystali se zrovna upéct zaživa jednoho farmáře. Nestačili si jí všimnout, okamžitě je zabila. Odkopla jejich těla stranou a rozvázala provaz, jímž byl starý farmář svázaný. Ten se jí pokoušel děkovat, ale z divokosti v jejích očích poznal, že je tak vzdálená od reality, že nedokáže mluvit. Beze slova ho opustila. Viděl jen, jak se jí pravidelně zvedají ramena, když běžela přes pole.

Během další hodiny zabila asi dvanáct Giaků. Zabila také jednoho Kraana, ale to bylo spíš štěstí. Získala další zbraně. Teď měla nejen meč, ale také sommlendinskou obouruční sekeru, kterou skoro nedokázala uzvednout.

Vítej do zbraně, řekl hlas v její mysli. Qinefer ho ignorovala.

Určitě se setkáme, možná už brzy, pokračoval hlas, a bylo by pěkné se předtím navzájem představit. Qinefer stále neodpovídala. Dobrá, řekl hlas, odložená radost je dvojnásobná radost.

5

Na hřbitově bylo ještě slabší světlo, než se Lone Wolfovi zdálo, když se díval přes zeď. Obláčky mlhy zakrývaly slunce, takže barvy se slily do jednotvárné šedi. Byla tam také nepřirozená zima. Lone Wolfovi se zdálo, že jede po

ledu.

Janos nic z toho necítil. Když urazili asi padesát yardů, kůň se zastavil, stočil hlavu na stranu a podíval se na svého pána, jako by ho chtěl o něco poprosit.

Lone Wolf nejdříve potřásl hlavou, ale potom se mu zvířete zželelo.

„Samozřejmě, příteli. Nemám právo tě nutit jít dál. Děkuju ti, že jsi mě donesl až sem." řekl a seskočil na zem. „Teď jsi svobodný." Poplácal velkého bílého koně po boku a Janos pochopil. Podíval se Lone Wolfovi přímo do očí a potom volně odklusal ke hřbitovní zdi. Lone Wolf se díval za odcházejícím koněm se smutkem v očích. Ztratit Janose pro něj znamenalo nejen ztratit koně a zůstat odkázaný na své nohy, ale i ztratit přítele.

Dovolil si být chvilku sentimentální - přemýšlel o tom, co by kdyby - ale potom potřásl energicky hlavou a vydal se dál. Podrost na hřbitově tvořil hlavně jakýsi druh trnitého keře, který Lone Wolf nikdy předtím neviděl. Trny se mu zachytávaly za šaty, šlehaly ho do nohou a zpomalovaly jeho chůzi. Snažil se keřům vyhýbat, ale přesto měl spoustu škrábanců. Panovalo tu tak hluboké ticho, že se dalo téměř nahmatat. Najednou Lone Wolf uslyšel vzdálené, šeptající hlasy, ale řekl si, že to musí být halucinace. Vzduch jakoby tvořil vločky a tlačil ho k zemi, když kráčel podél náhrobních kamenů. Konečně našel cestu a vydal se po ní. Znervózňovalo ho však, že vidí jen několik yardů před sebe. Zdálo se, že všudypřítomná mlha vyvěrá ze samotných hrobů. Stále ho pronásledoval pocit, že slyší vzdálené šeptání.

Před ním se přes cestu klenul oblouk. Oba pilíře byly obrostlé hustým trním. Nejdříve si myslel, že by mohl oblouk obejít z jedné, nebo druhé strany. Ale tváří v tvář hustému křoví a v situaci, kdy po stranách nic kromě rozvířené mlhy neviděl, se rozhodl, že obloukem projde. Uchopil pevně sekeru a opatrně odhrnul trnité haluze. Připadalo mu, že za obloukem cesta pokračuje.

Udělal krok dopředu.

Země se pod ním otevřela. Vykřikl a spadl na haldu zeminy a kamení.

Přistál na zádech a vyrazil si dech. Na chvíli ztratil vědomí.

Když přišel k sobě, Lone Wolf uviděl nepřirozené sluneční světlo, které sem dopadalo dírou nad ním. Matně si uvědomoval své okolí. Hned si všiml, že bez pomoci nedokáže sám vylézt nahoru. Šachta, kterou spadl do podzemní kobky, byla alespoň patnáct stop hluboká a její stěny byly téměř kolmé.

Rozhlédl se, ale neviděl nic, co by mu mohlo pomoci. Byl tu jen věkem sešlý sarkofág, na jehož vrchním kameni byla vyryta podoba nějakého dávno mrtvého šlechtice. Postava nevypadala lidsky. Lone Wolf viděl, že odtud vede tunel. Cítil, že atmosféra tohoto místa je plná Zla. Přesto vběhl do tmavé chodby.

Stěny úzkého, nízkého tunelu byly vlhké a slizké. Lone Wolf pokračoval dál a cítil, jak ho přes obličej a nohy šlehají lepkavé úponky neznámých rostlin. Vzduch tady dole jakoby byl před desetiletími vydýchaný zlými tvory a nikdy se nevětral. Zjistil, že dýchá rychle a mělce, jak se jeho plíce snaží vyrovnat s nedostatkem kyslíku.

Bledé světlo, které se do krypty dostávalo otvorem, kterým propadl, už bylo ztracené daleko za ním. Šel dál naprostou temnotou. Vzpomněl si na podzemního plaza, na něhož narazil ve štole, kterou procházel během své cesty, a doufal, že se tu nesetká s ničím podobným. Vytáhl zpoza opasku sekeru a držel ji připravenou v ruce.

Šátral prsty po vlhké stěně tunelu. Každou chvíli narazil na nějakou mastnou rostlinu, která vyrůstala ze spáry mezi kameny. Byl rád, že nevidí, na co sahá. Občas protrhl obličejem pavučinu a cítil, jak se její zbytky chvějí, když pavouk utíká do tmy.

Tunel se rozdělil. V jednom směru pokračovala stejně černá, neproniknutelná tma, na kterou si již zvykl, v druhém viděl slabě zářit zelenkavé světlo, jako by tam někde v dálce byl průchod. Instinktivně se vydal ke světlu. Nebylo tak silné, aby něco viděl, ale byl to dobrý cíl. Pořád sunul napřaženou paži po zdi a dotýkal se slizkých rostlin, vyrůstajících ze stěny. Pokaždé když sáhl na nějakou rostlinu, bylo jeho přirozenou reakcí si prsty strčit do pusy a očistit si je. Ale přinutil se odolat tomuto pokušení, protože věděl, že rostliny mohou být jedovaté. Jednou si otřel ruku o tuniku, ale potom už to nikdy neudělal, jelikož si uvědomil, že by bylo hrozně lehké si někdy později o ni otřít prst a bezmyšlenkovitě si ho potom strčit do pusy.

Tunel, kterým kráčel, končil kamennými schody, vedoucími do prostorné, zatuchlé místnosti. Konečně zjistil, co je zdrojem té zelené záře, která postupně, jak se k ní blížil, sílila. Chodbu, v níž stál, lemovaly dvě řady kamenných podstavců a na vzdálené straně místnosti byl zdobený cihlový oblouk a dveře, které nakřivo visely v pantech. Na každém podstavci byla položena lebka, která, jak si hned všiml, nebyla lidská. Lebky patřily tvorům, kteří měli protáhlé čelistí a nízká čela. Tyto bytosti - nebo jejich druhové - pravděpodobně vybudovaly tento hřbitov, kde pohřbívaly s lidským zármutkem své mrtvé. Nebo alespoň s něčím, co bylo lidskému truchlení podobné. Lone Wolf si uvědomil, že přemýšlí o bytostech, se kterými se nikdy nesetkal a které žily v civilizaci, jež mu je úplně cizí. Možná tu ty lebky byly umístěny škodolibě někým, kdo tady přinášel kruté oběti svým bohům.

Když je poprvé spatřil, poskočilo Lone Wolfovi srdce v hrudi, ale nyní se už na ně díval lhostejně. Zelená záře, která z nich vycházela, nebyla odstrašující - ve skutečnosti byla užitečná, protože alespoň trochu osvětlovala místnost. Usmál se na jednu lebku a sundal si kapuci na znamení úcty a vděčnosti. Jak postupoval dopředu, vířil nohama hustý prach.

Jeho sebevědomí nemělo dlouhého trvání.

Když kráčel pomalu vpřed, lebky se pomalu otočily, takže jejich prázdné oční důlky se staly očima, sledujícíma každý jeho pohyb. Ozvalo se zaševelení suchého vzduchu, jako kdyby spolu vysušená hrdla o něčem diskutovala. Lone Wolf si vzpomněl, že ten zvuk už před několika minutami, když kráčel hřbitovem, slyšel. Byl si vědom toho, že se odvážil vstoupit někam, kam žádný člověk před ním nevstoupil, a že je vetřelcem na nepřátelském území.

Prásk!

Nejprve nevěděl, odkud zvuk přišel. Už dlouho slyšel pouze ozvěnu svých vlastních kroků.

Ohlédl se.

Jedna lebka pukla.

Koutkem oka zahlédl pohyb. Další lebka se rozlomila.

Kryptové kobylky!

V klášteře Kai ukazovali mladým učedníkům obrázky těchto stvoření, která jsou asi nejhroznějšími tvory, zrozenými v kobkách Helgedadu. Jejich tlamy jsou bezzubé, ale oni přesto dokážou vysát smrtelníkům duši.

Rychlým pohybem sekery rozdrtil lebky, které byly ještě celé. Zelená záře teď potemněla, a tak bylo pro Lone Wolfa těžké vidět ostatní kobylky, sedící se složenými netopýrovitými křídly kolem.

Sekl naslepo a trefil se do jedné z nich.

Potom cítil, jak se mu něco přisálo na hrdlo. Odtrhl to a rozdrtil rukama. Pak to hodil na zem a rozdupal. Pod nohama mu to explodovalo.

Kdyby se pokoušel v černé tmě, která tu teď panovala, s kobylkami bojovat, určitě by byl ztracen. Rozsekl dalšího nepřátelského tvora a rychle utíkal směrem k oblouku, kde při svém příchodu zahlédl dveře.

Zaklapl je za sebou a slyšel, jak se na nich Kryptové kobylky mlaskavě rozplácly.

Zase byl v černočerné tmě.

Ale byla to úplná tma?

Zdálo se mu, že kdesi daleko před ním je malé světélko. Zandal sekeru zpět za opasek a pomalu se k němu vydal. Naposledy, když šel za světlem, došel do jeskyně, obydlené Kryptovými kobylkami, a proto byl teď opatrnější. Lezl po čtyřech. Prach mu skřípal mezi prsty.

Něco ho napadlo, ale snažil se tu myšlenku potlačit. Raději se soustředil na postup vpřed. Slyšel své vlastní hlasité oddechování. Světlo bylo čím dál tím jasnější. Pořezal si prst o ostří sekery a zaklel. Palčivý pach jeho vlastního těla téměř přehlušil plesnivý zápach v chodbě. Potřeboval se zase vykoupat.

Napadlo ho, že ještě před pár dny byl nevinným mladým chlapcem. Nyní se z něj stal dokonalý zabiják. Jásal, když před ním těla padala. Nezpozoroval, kdy k té proměně došlo. Vzpomínal si jenom s obtížemi na člověka, kterým donedávna byl. Ten chlapec mu teď byl cizí. Možná blázen, možná naivka, ale určitě někdo, s kým by se chtěl znát. Možná by mohli být přáteli. Ale bylo příliš pozdě. Chlapec, který býval Silent Wolfem, odešel a udělal místo mladému muži, jímž teď byl Lone Wolf. Lone Wolf viděl takové věci a udělal takové skutky, které byly pro nezkušeného Silent Wolfa nepředstavitelné.

Těsně před ním se objevil zdroj světla. Dorazil do velké jeskyně s nízkým stropem. Tentokrát světlo vycházelo z dvojice černých svící, stojících po obou stranách masivní kamenné brány.

Lone Wolf byl podezíravý. Kdo ty svíčky zapálil? Moc vosku ještě neubylo, což znamenalo, že tu někdo musel být před pár minutami.

Trochu se uklidnil, když si všiml, že po svících žádný vosk neteče, jistě to nebyly obyčejné svíce. Natáhl k jednomu plameni ruku a potvrdilo se mu to, co předpokládal, že nepálí. Svíce tu mohly hořet léta. To ho však příliš neuklidnilo, protože věděl, že je to kouzlo, a jeho instinkt mu napovídal, že se nejedná o levorukou magii.

Zachvěl se a rozhlédl se. Kameny ve zdech byly velké a neohrabaně opracované. Zdálo se mu, že ho tisknou. Byly pomalované hieroglyfy a jinými starobylými obrazci - vytesanými reliéfy zle pochroumaných lebek, obrazy lidských obětí, mučení, násilné smrti... V mihotavém světle svící se zdálo, že se obrazy pohybují. Tady na něj lebka mrkla a tamhle popravčí máchl sekerou, která dopadla na krk odsouzence.

Bylo to zlé místo. Byl si tím jist nejen proto, že stěny pokrývalo tolik obrazů umírání, ale i proto, že tu bylo nepřirozené teplo a dusno, jež se na něj tlačilo ze všech stran. Slyšel bezzvučný, bezeslovný hlas, který byl zároveň bouřlivým, dunivým proslovem milióny mil od něj vzdáleným a šepotem těsně za ním. Byl to mocný a starodávný hlas, z nějž byla cítit nekonečná moc.

Chtěl jít pryč, ale věděl, že se nemůže vrátit. Musí pokračovat dál. Ustrašeně se o několik kroků přiblížil k mohutným kamenným dveřím. Slyšel, jak mu tluče srdce. Pot z čela mu tekl dolů do očí. Otřel si ho hřbetem ruky.

Za těmi dveřmi na něj možná čeká svoboda, ale můžou tam také být bytosti, zrozené z pekelné mysli Naara. Vytáhl meč z pochvy, vzal ho do ruky a přál si, aby jeho dlaň nebyla tak kluzká.

Dveře měly velký bronzový zámek, jehož přední stranu zdobily, stejně jako kameny kolem, obrazy smrti. Stejně pomalovaný kolík sloužil jako závora. Součástí zámku byla také velká, nápadná klíčová dírka ve tvaru zkroucené tlamy nějaké hrůzostrašné obludy. Pokud jsou ty dveře zamčené, dostal se do pasti podzemních chodeb.

Otřel si pravou ruku o tuniku a sevřel pevněji svůj meč.

Opatrně se snažil uvolnit zdobený kolík. Nejdřív pomalu. Když ho vytáhl asi z poloviny, zbytek už vysunul rychle.

Ozval se ohlušující rachot. Lone Wolf uskočil, zapotácel se na schodech, vedoucích ke dveřím a spadl na záda, na prašnou zem. To mu zachránilo život. Ze stropu vypadl ohromný blok granitu a rozdrtil schody, na kterých ještě před vteřinou stál.

Ucítil na tváři vítr a za chvíli si uvědomil, že prostor je naplněn denním světlem - sice šedým a matným, ale jistě to bylo denní světlo.

Tam, kde byl ve stropě granitový blok, zela teď velká, obdélníková díra, kterou sem přicházelo světlo.

Dveře zůstaly pevně zavřené.

Zvedl se a těžce oddechoval. Pak vzal z kouta svůj meč, který upustil při pádu. Vzduch zhoustl rozvířeným prachem a miniaturními úlomky granitu. Černé svíce a dřevěné svícny byly rozbité na padrť, jeden z plamenů ležel mezi ostatními zbytky na zemi a stále přerušovaně blikal.

Lone Wolf se vyšplhal na zřícený blok a podíval se vzhůru. Viděl nad sebou zamračenou oblohu. Mezi ním a svobodou byla nejméně patnáct stop vysoká šachta, zarostlá nahoře trním. Naštěstí byly mezi kameny pukliny, dost široké na to, aby se do nich dalo vrazit ostří sekery.

Neměl jinou možnost než se pokusit vyšplhat nahoru.

Zarazil sekeru do spáry nad hlavou a zatahal za ní, aby se ujistil, že pevně drží. Naposledy se rozhlédl po jeskyni a začal se vytahovat nahoru. Sípavě dýchal.

Když došplhal k sekeře, chvíli balancoval ve spáře, vytáhl sekeru a hledal další vhodnou puklinu, kam by ji umístil. Napoprvé se mu to nepodařilo, ostří sklouzlo po skále a tak tak, že se nesekl do hlavy. Už se viděl, jak letí dolů, jak má rozbitou páteř, jak leží dole v agónii a čeká, až zemře hlady a žízní.

Na druhý pokus umístil sekeru níž. Tentokrát úspěšně. Znovu šplhal vzhůru...

Nejhorší část výstupu byla ta poslední, kdy musel prolézat trním. Těžko se bránil zraňujícím trnům. Pokud to šlo, měl zavřené oči, lezl poslepu a cítil, jak mu ostny trhají šaty a kůži. Bylo to bolestivé, nepříjemné a hrozné, ale určitě lepší než riskovat ztrátu zraku.

Po době, která se mu zdála být hodiny dlouhá, ještě pořád bojoval s trním, ale alespoň už měl nohy na pevné zemi a mohl používat meč a sekeru.

Nakonec křovím prolezl. Vyčerpaně se opřel o sekeru a rozhlédl se. Uviděl malé hady, kteří před ním ustrašeně utíkali. Vysoko nad ním se něco pohybovalo. Nejdříve si myslel, že jsou to Kraani, ale potom poznal, že to jsou podivně deformovaní ptáci. Zkroucené stromy kolem byly holé, bez listí a mnoho jich bylo uschlých. Kolem visely cáry divné, stříbrné mlhy, která obklopovala hrobky i stromy. Světlo bylo matně zelenožluté a slunce vypadalo jako malá žlutá tečka na obloze, ale Lone Wolf se zhluboka nadechl a vychutnával to, že vzduch, který dýchá, nebyl tisíce let uvězněn v podzemí.

Stál asi sto yardů od brány, za jejímž obloukem viděl světlo. Světlo okolního světa. Jakmile se vzpamatoval, vyběhl podél staré kamenné cesty k bráně. Cestou se opatrně rozhlížel ze strany na stranu, jestli na něj nečíhá nějaké nebezpečí.

Doběhl bezpečně k bráně a bez uvažování vyběhl ven.

9 VÍTĚZSTVÍ A PROHRY

1

Ještě včera byla Qinefer poslušnou dcerou, jež pomáhala rodičům, kteří těžce pracovali, aby si vydělali na živobytí. Měli malou farmu, kterou její otec koupil před mnoha lety, když přišel z Cloesie do Sommerlundu, aby začal nový život. Teď se z ní stala bojovnice. Ztratila přehled o tom, kolik Giaků zabila. Hlavou jí prolétla pomatená myšlenka, jestli nedrží nějaký rekord. Věděla, že když zabíjí, ztrácí smysl pro realitu a všechno, co si pamatuje, je tryskající krev a usekané údy a hlavy.

Snědý obličej a černé vlnité vlasy měla postříkané šedou krví Giaků a svým vlastním potem. Urazila už od domova mnoho mil na cestě za svou osobní pomstou zplozencům Temného pána. šaty měla rozedrané, i když neutrpěla žádná zranění. Cítila, jak její tělo páchne.

Přeskočila kamennou ohrádku a ocitla se na pastvině ve tvaru trojúhelníku, v jejímž jednom koutě se pásло malé stádo krav. Několik zvířat si ji starostlivě prohlédlo, ale ostatní se klidně pásla dál a mávala ocasy ze strany na stranu. Dva malí hnědí ptáčkové seděli nevzrušeně jedné krávě na zádech a vyzobávali jí z kůže parazity. Bylo těžké uvěřit, když se člověk díval na ten poklidný obraz před sebou, že v zemi zuří válka.

Pastvinou protékal potok. Jeho líně tekoucí voda nevypadala příliš lákavě, ale Qinefer se nenechala odradit. Když se ujistila, že na obzoru nejsou žádní nepřátelé, svlékla si zamazané šaty a ponořila se do vody. Studená voda ji osvěžila. Naskočila jí husí kůže. Umyla si pečlivě celé tělo, břicho, prsa, ramena, podpaží i obličej. Voda odplavila zároveň se špínou část její zběsilosti a Qinefer si uvědomila, že se skoro usmívá. Posadila se do vody a prsty u nohou vytvořila malou přehrádku. Pak si lehla na záda a nechala vlasy splývat s proudem. Prsty si z nich vyčesávala slepence nečistot. Potom zvedla hlavu z vody, a když s ní zatřásla, rozletělo se dokola tisíc malých kapiček. Koupelí si zároveň očistila duši.

Odhrnula si vlasy z obličeje a spatřila malého chlapce, který seděl na břehu a máčel si bosé nohy v potoce. Měl divný růžový obličej, pomazaný blátem a drzý nos podobný jejímu.

Zamrkal na ni.

„Kdo jsi?" zeptal se.

„Jmenuju se Qinefer. Žiju - žila jsem - několik mil tímhle směrem." Ukázala rukou a úsměv jí zamrzl na rtech, když si vzpomněla na svou povražděnou rodinu. „Jak se jmenuješ ty?"

„Worm," odpověděl. „Tak mi aspoň všichni říkají. Moje celé jméno je Wormwald, ale tak mi říká jenom babička."

„Ahoj, Worme."

„Ahoj, Qinefer."

Pokračovala v mytí.

„Bydlím blízko odtud," řekl. „Mým rodičům patří tohle pole a krávy - viděla jsi krávy?"

„Ano. Vypadají bezvadně."

„Jsou bezvadné. Můj táta říká, že jsou to nejlepší dojnice v zemi. Myslím, že máma tomu nevěří. Říká, že je to stádo vychrtlých zvířat, která my živíme místo toho, aby ona živila nás." Při řeči hbitě gestikuloval rukama a v obličeji měl živý výraz, ale jeho hlas zněl bezvýrazně, neklesal ani nestoupal. Možná, že je to místní nářečí.

„Co ty si o tom myslíš?" zeptala se Qinefer.

„Souhlasím s tátou. Mám rád krávy. Nechtějí tě pokousat jako psi, když mají špatnou náladu, nebo poškrábat jako kočky, když je taháš za ocas."

„To je dobrý důvod, proč mít rád krávy," souhlasila Qinefer.

Nastala krátká pauza. Qinefer vstala a podrbala se na noze.

„Nevadí ti, že se na tebe dívám?" zeptal se Worm nervózně.

„Ne, proč?"

„Ty jsi slečna a já ... jsem ... muž." Jeho hlas ztratil jistotu.

Qinefer měla co dělat, aby se nezačala smát. Chlapci nemohlo být víc než devět. Avšak i kdyby mu bylo osmnáct nebo osmdesát, bylo by jí to jedno. Nahota jí nikdy nedělala starosti.

„To je v pořádku," řekla.

„Jsi hrozně hezká."

„Děkuji, pane. Je to od vás velmi kavalírské, že to říkáte." Usmála se na něj skrz mokré vlasy. „Taky nevypadáš špatně," zalhala. „Za pár let z tebe bude velmi hezký, mladý muž."

„Můžu přivést kamaráda, aby se na tebe taky podíval?"

Qinefer se podivila a trochu se zamračila. Tento malý chlapec jí nevadil, ale nechtěla se stát středem pozornosti pro bandu usmrkanců.

„Kolik je mu let?" zeptala se nakonec.

„Jako mně."

„Tak... Dobře, ale jenom jednoho."

„Fajn." Zakřenil se na ni a zavolal přes rameno: „Gogu! Gogu, pojď sem."

Qinefer už byla více méně umytá.

„Nemáš náhodou něco, co bych mohla použít jako ručník?" zeptala se a okamžitě si uvědomila, jak je to absurdní otázka.

„Bohužel ne," odpověděl Worm. Hlas se mu trochu změnil, jakoby zhrubl.

Zvědavě se na něj podívala. Něco se mu stalo s obličejem. Možná to byl jenom nějaký světelný efekt.

„Tady je Gog," řekl Worm.

Na břehu se objevila další postava.

Giak.

„Je mi líto Qinefer. Lhal jsem ti. Během příštích okamžiků pochopíš proč." Chlapec se začal zvětšovat, jeho tělo se zdvojnásobilo a obličej se změnil tak, že byl nepodobný lidskému. Z jeho šatů se stal rubáš.

„Víš," řekla ta cizí bytost drsně a s obtížemi, jako kdyby se jí slova lepila v hrdle, „nebydlím doopravdy tady, můj domov je na druhé straně Durncragských hor. Pěkné místo, vážně, ale nemyslím, že by se ti líbilo. Jmenuje se Kaag."

„Ty jsi Helghast," zasyčela.

„Ano. Myslím, že teď je to už ... úplně zřejmé. Malí chlapci obvykle nemění svou podobu, že ano?" Qinefer zamrazilo, když slyšela drsný sarkasmus v jeho hlase, že si chvíli ani neuvědomovala, jak je voda studená. Pohlédla na ty dva na břehu. „Worm" pořád ještě seděl, což znamenalo, že je zranitelnější. Giak stál a stál přímo mezi ní a místem, kam odložila své zbraně. Neměla žádnou možnost si je vzít, protože každý její pohyb by byl zmařen, a navíc stojí ve vodě.

„Předpokládám, že mě chcete zabít," řekla.

„Přesně. Gog a já se na to těšíme," odpověděl Helghast.

„Proč?"

„No," Helghast se začal drze smát, „to je tak, že já a můj přítel ... máme rádi zabíjení lidí - zvláště když přitom hodně vřískají a naříkají. Kromě toho Temný pán - slyšela jsi o něm?"

„Ne."

„Budeme ti o něm vyprávět, zatímco budeš umírat. Nejmocnější Temný pán - Zagarna - nám přikázal, abychom pobíjeli Sommlendingy. Tak je to. Čím víc zabijeme lidí, tím bude náš pán spokojenější a tím víc zábavy si užijeme."

„To není pro lidi moc zábavné," zamumlala Qinefer kysele. Ruce se jí třásly, ne však zimou, ale strachem. Současně jí tělem probíhalo určité vzrušení.

Posadila se opět do vody a opřela se o ruce. Doufala, že vypadá uvolněně, i když se tak vůbec necítila.

„Nechce se mi jít ven z vody," řekla líně. „Jestli mě chcete zabít, pojďte si sem pro mě."

Dopadlo to tak, jak doufala. Helghast kývl na Giaka, aby šel k ní. Když Giak šouravě vlezl do vody, Qinefer pomalu vstala. V pravé ruce měla ostrý kámen, který sebrala ze dna.

Postoupila o krok vpřed proti proudu a udeřila Giaka přímo pod bradu. Ostrý kámen mu prorazil tlamu a přišpendlil mu jazyk k hornímu patru. Giak s drsnou pronikavostí zakvílel a z pusy mu vystříkla šedá krev.

Padl na kolena a potom se skácel obličejem do vody. Ještě se kroutil, když mu Qinefer sebrala z ruky meč a hodila jím. Mířila přesně, zasáhla Helghasta přímo doprostřed čela.

Helghast sáhl na ostří, potom se otočil a utekl. Zůstal za ním jenom výkřik plný šíleného zklamání, který vítr rychle odvál a roznesl po okolních polích, a Giakův meč, který spadl na zem.

Qinefer se třásla vzrušením z boje i přestálou hrůzou a uvolněním. Rychle si omyla stehna, potřísněná Giakovou krví a vyskočila na břeh.

Setřásla ze sebe vodu a chvíli pobíhala, aby se zahřála. Vklouzla zpátky do šatů, které ji nepříjemně svědily na umytém, osvěženém těle. Podívala se na svou sbírku zbraní a rozhodla se, že si nechá jenom dva meče. Smutně se vzdala obouruční sekery, ale zpomalovala by její postup, a Qinefer věděla, že rychlost je velmi důležitá. Tihle dva zlí tvorové tu jistě nebyli sami. Někde blízko musí být spousta dalších.

Ušklíbla se, skoro se usmála stejným úsměvem, který se jí objevil na tváři, když byla ve vodě. I ti nejstatečnější válečníci by se před ní sklonili. Znovu byla na své cestě za pomstou.

Rychle přeběhla na druhou stranu louky.

2

Jeden Temný pán mohl působit, když se to řekne mírně, zastrašujícím dojmem: pouhý pohled na Zagarnu by mohl dovést lidskou bytost k šílenství a pravděpodobně i k smrti. Devatenáct Temných pánů dohromady to bylo neskutečně hrozné shromáždění, které by zastavilo srdce každému smrtelníkovi, jenž by na ně pohlédl. Zagarna je přesto svolal, aby jim představil Vonotara - svého „domácího kouzelníka", jak ho Nejmocnější Temný pán trochu otcovsky nazýval. Carag, Vonotarův poslušný sluha, byl jako obvykle se svým pánem.

Vonotar pohlédl na shromáždění s nonšalantním výrazem ve tváři. Jeho oči byly chvilku modré, ale potom měly zase svou obvyklou oranžovohnědou barvu. Vypadal mezi Temnými pány jako trpaslík, přestože všichni cítili sílu jeho přítomnosti. Tento titěrný shrbený muž měl větší moc, než si kdokoliv z nich, možná kromě Zagarny, dokázal představit nebo dokonce vyzkoušet. Osmnáct nižších Temných pánů, obklopených svými sluhy, Nadziranimy, Xaghashy a chrochtavými Drakkarimy, hledělo na tu malou postavu s nevýslovným pohrdáním. Vonotar odpověděl tím, že si projel svými prsty řídké, bílé vlasy a mrazivě se usmál. Tvářil se, jakoby přijímal nějaký veřejný hold.

„Náš útok na Sommerlund pokračuje dobře," zabublal Zagarna, „a to proto, že se k nám připojil kouzelník Vonotar." Nejmocnější Temný pán se vztyčil do celé své výše dvaceti stop a díval se velitelsky na ostatní. Stupínek, na němž stál vedle svého trůnu, mu umožňoval hovořit k nim z výšky. Mluvil tlamou umístěnou ve své hlavě. Jeho druhá tlama, v oblasti žaludku, zatím dychtivě žvýkala syrové rameno Giaka.

„Pane smrti a zabíjení," řekl jeden ze shromážděných Temných pánů, „to všechno může být pravda a my ti samozřejmě věříme, že mluvíš pravdu, jinak bychom neposlouchali tvé rozkazy, ale uráží nás pomyšlení, že tenhle vetchý smrtelník by nám dokázal jakkoliv pomoci."

Zagarna se jedovatě podíval na mluvčího. Byl to Gnaag, Temný pán z Mozgóaru, kterého Zagarna už dlouho podezíral, že si brousí zuby na jeho místo. Gnaagova květnatá mluva a zdánlivá poslušnost nedokázala zastřít skutečnost, že se snaží najít skulinku v Zagarnově brnění a zasáhnout ho. Nikdy před tím se nestalo, že by Temný pán - a zvláště nejmocnější Temný pán - uzavřel spojenectví se smrtelníkem. Temní páni úzkostlivě ctili tradice. Zagarna si byl až příliš dobře vědom toho, že kdyby se proti němu dokázalo všech osmnáct Temných pánů spojit, ohrozilo by to jeho výsostné postavení, a mohli by ho i sesadit. Věděl však také, že jsou mezi nimi rozbroje a že mezi sebou neustále uzavírají dohody, které potom porušují, aby mohli uzavřít nové, které opět nedodrží a...

Naar původně stvořil dvacet Temných pánů, ale před dávnými časy byl Vashna, nejmocnější z nich, zabit rukou krále Ulnara I. ze Sommerlundu v bitvě u Maakengorgu. Vashnova duše tu někde byla uvězněna a bylo jen otázkou času, kdy se najde způsob, jak ji oživit. Fyzický vzhled Temných pánů navrhl Naar tak, aby odpovídal jejich povahovým vlastnostem. Zagarnovo ohromné, modré tělo s mnoha zuby a drápy korespondovalo s jeho ustavičnou zuřivostí a neustálou touhou zabíjet. Gnaagův hmyzí obličej jasně naznačoval, že mu to rychle myslí a že dokáže bystře reagovat. Jeho oči všechno viděly a jeho intelekt byl pronikavý. Temný pán Kraagenskúl vypadal jako holá kost, ze které pronikavě zářily dvě velké červené oči. Ze všech Temných pánů uměl uvažovat nejracionálněji a zároveň s největší krutostí.

Každého Temného pána obklopovala svita Nadziranimů, Xaghashů a Drakkarimů. Nadziranimové, kouzelníci, ovládající pravorukou magii, odvozují své schopnosti od Roviny Temnoty, která je Naarovou silnou zbraní. Je to jiná dimenze existence. Úkolem Nadziranimů je vytvářet pro Temné pány magické zbraně. Přestože nemohou opustit Darkland, protože mírné podnebí je pro ně smrtelné, stejně jako za normálních okolností pro samotné Temné pány, jsou velmi mocní. Spojení jejich učení s levorukou magií udělalo z Vonotara tak mocného kouzelníka, jakým teď byl. Xaghashové jsou odpudivá žabí stvoření, a přestože jsou pouze nižšími Temnými pány, jejich fyzická síla je, ve srovnání se smrtelníky, nesmírná. Nejsou příliš chytří, ale stále intrikují v naději, že si vylepší postavení v družině svého Temného pána. Drakkarimové vypadají jako lidé, i když jejich obličeje mají trochu znetvořené rysy. Ve válce jsou zuřiví a vzrušení z boje je snadno ovládne natolik, že se zabíjejí i navzájem. Jejich národ se kdysi dávno spojil se silami Temnoty, takže se každý Temný pán obklopil družinou Drakkarimů. Na jejich „radu" se málokdy někdo zeptal, ale jejich přítomnost byla z kosmetických důvodů nezbytná. Všichni Drakkarimové byli drženi v loajální podřízenosti.

Zagarna vrhl na celé toto shromáždění rozličných bytostí zasmušilý pohled. Jak se i ten největší z nich mohl odvážit o jeho slovech pochybovat?

Vonotar prolomil ticho.

„Má pravdu, přátelé," řekl kouzelník. „Beze mě byste neměli šanci dobýt Sommerlund a zničit Sommlendingy."

Upjatě prošel sálem a přistoupil ke Gnaagovi. Složené hmyzí oči Temného pána se zaleskly.

„Mohl bych tě," řekl Vonotar, „proměnit hned teď na tomto místě v teplokrevné zvíře, takže by tě žár, který zde panuje, spálil na uhel. Myšlenka, kterou bych kvůli tomu musel vytvořit, je velice jednoduchá."

Temný pán Gnaag nevěřícně zasyčel.

„Věř tomu," řekl Vonotar s úsměvem.

Ukázal na jednoho ze Xaghashů, kteří Gnaaga obklopovali. Ten krátce zavřeštěl a proměnil se v několik obláčků páry, jež se rozpustily ve vzduchu.

V sále se ozval šum. Bylo nemyslitelné, aby Temný pán respektoval nějakého Sommlendinga a aby nějaký obyčejný smrtelník šel ještě dál a zastrašoval Temného pána, to už bylo přímo rouhání. Proč Naar toho povýšence nesrazí? Někteří Nadziranimové vysílali směrem k Vonotarovi jedovaté mentální šípy, ale ty neměly žádný účinek.

Kouzelník se ušklíbl.

„Jednu věc si Zagarna ještě neuvědomil," řekl, „a to že mám v ruce nejen klíč k dobytí Sommerlundu, ale že mám také moc srovnat Kaag a všechna další města - ano, včetně Helgedadu - se zemí. Chcete to vidět?"

Mávl rukou, vytvořil myšlenku a na podlaze uprostřed sálu se objevil miniaturní model Darklandu, všechny detaily pěkně vyvedené.

„Teď," řekl Vonotar, „bych tě rád požádal, Gnaagu, abys nakázal svým Nadziranimům, aby se pokusili zachránit tuto zemi před námi, zatímco já se ji pokusím zničit. Mohou použít jakoukoliv formu magie -všechny nejnovější duchařské triky a využít jakoukoliv pomoc."

Rozzlobení Nadziranimové zaměřili svou pozornost na model a kolem něj se objevila bublina růžové magické energie. Směrem k Vonotarovi šlehaly přehřátým vzduchem modré a zelené blesky, ale s ním to ani nehnulo. Několik Temných pánů se k němu o krok přiblížilo, ale potom si to rozmysleli.

„Vidíte," pravil Vonotar klidně, „dodali jste téhle drobné verzi vaší země pocit bezpečnosti s použitím moci, která je dostupná Nadziranimům. Ale tato země je pořád napadnutelná a mohu ji napadnout jedině já."

Jak mluvil, miniaturní Kaag začal hořet. Helgedad se začal utápět v roztavené lávě, která ho zalila. Jezero Ghargon na západě se náhle vypařilo. Nenadálé zemětřesení změnilo Aarnak v hromadu kamení.

„Mám pokračovat?" zeptal se Vonotar zdvořile.

„U Naarových očí, zastav to divadlo," zahřměl Gnaag. „Už jsme viděli dost tvých nekalých triků, kouzelníku."

„Prosil bych trochu zdvořilosti," řekl Vonotar a pokusil se o úsměv. Pak luskl prsty a klubko modrého ohně spadlo na model a celý ho pohltilo. Když zmizela poslední část, roztavená hmota se blýskavě vypařila. Na podlaze nezbylo nic, ani smítko.

„Fáta morgana," řekl Gnaag tvrdošíjně. „Můžeš zničit iluzi Darklandu, Vonotare, ale zničit realitu je něco úplně jiného."

„Skutečně?" kouzelník výsměšně pozdvihl obočí. „Jsi si zcela jist?"

Stál tu teď s napřaženýma rukama a v očích mu plápolaly drobné bílé plamínky. Obličej měl svraštěný soustředěním.

„Stop!" zabublal Zagarna zuřivě.

„Samozřejmě, příteli," řekl Vonotar klidně. „Neměl jsem v úmyslu zničit Darkland. Chtěl jsem jen dát tvému příteli malou lekci," ukázal na Gnaaga, „malé ponaučení. Možná, že teď můžeme pokračovat?"

Gnaag zamával svou vřetenovitou končetinou v marném protestu, ale Zagarna zvedl ruku s drápy a vyžádal si klid.

„Kdysi nás bylo dvacet," řekl a jeho bublavý hlas pronikl i do nejvzdálenějších koutů obrovského sálu, „teď je nás už jen devatenáct. Každý z nás se považuje za absolutně nezranitelného, to, že je tato domněnka mylná se jasně ukázalo, když Ulnar zabil našeho druha Vashnu. Náš nový spojenec, Vonotar, má také moc kohokoliv z vás zničit. Má nad vámi nadvládu."

V sále se ozval nesouhlasný řev.

„Proto," pokračoval Zagarna, když se ostatní utišili, „vám oznamuji, že je nás opět dvacet. Vonotare, povyšuji tě na Temného pána. Budeš sloužit pode mnou, ale ostatní," ukázal drápem na shromáždění v sále, „jsou tvými podřízenými."

Od stěn sálu se odrážel zuřivý rachot. Toto bylo naprosto neslýchané. Aby nějaký vetřelec získal postavení Temného pána! Ta myšlenka byla...

„Ticho!" rozčílil se Zagarna. „Nepřipustím, aby někdo odmítal uposlechnout mé rozkazy."

„Skláním se před tebou, můj pane," řekl Vonotar.

„Skláním se před tebou," opakoval konečně i Gnaag, vyrážeje ze sebe slova s viditelnými obtížemi. V zuřivém sboru se připojili také ostatní Temní páni.

„Teď můžete jít," řekl Zagarna, vstal z trůnu a vykročil k masivním dveřím sálu. Dav Temných pánů a družiny jejich přisluhovačů se začaly neochotně rozcházet.

Když poslední z nich opustil sál, Zagarna se rozplynul. Skutečný nejmocnější Temný pán spal na vzdáleném konci Kaagu a o ničem nevěděl. Vonotar, kterého udržování iluze značně vysilovalo i přes jeho veliké síly, se vyčerpaně zhroutil na Zagarnův trůn.

Každý Temný pán byl zběhlý jak v boji, tak v magii. Vonotar si ze všech devatenácti Temných pánů, včetně Zagarny, který netušil, že jeho „domácí kouzelník" porušil subordinaci a obešel ho, udělal nepřátele.

Kouzelník se teď domníval, že je pánem všech sil Temnoty a že nikdo v celém Magnamundu to nemůže změnit.

Nebuď si tak jist, ozval se hlas v jeho mysli.

Na podlaze se objevil model Darklandu, který byl přesně stejný jako ten, který Vonotar zničil.

O několik hodin později se ještě pořád pokoušel tento model zničit.

3

Jas denního světla po přítmí, které panovalo na Hřbitově předků, přinutil Lone Wolfa, aby si zaclonil rukou oči. Padl na kolena a děkoval bohům Ishir a Kai, že ho zachránili ze spárů Zla. Pod ním byla zelená tráva a on vychutnával její vůni.

Několik vteřin se ani nehnul, potom otevřel oči.

Přímo před ním byl Holmgard, hlavní město Sommerlundu a sídlo krále. Od vnějšího opevnění, palisády z hrubých klád, z nichž každá měla na vrcholku hák, Lone Wolfa dělilo jen několik stovek yardů zeleně a mělký potok.

To by bylo příjemné, kdyby tam zároveň nebyla obrovská armáda Giaků, vlkodlaků a Drakkarimů, kteří se k městu blížili zleva. Jejich předvoj byl vzdálen asi dvě stě yardů.

Lone Wolf se napřímil a dal se do běhu.

Giakové ihned spustili bojový pokřik a jejich šípy začaly svištět vzduchem. Zabodávaly se do země všude kolem něj. Jeden by ho byl zasáhl, kdyby nezakopl o kámen. Šíp proletěl místem, kde měla být jeho hlava. Lone Wolf ležel natažený na zemi a sípavě oddechoval. Donutil se silou vůle znovu vstát a opět se dát do běhu. Při tom se pokoušel neohlížet se směrem, odkud se blížili vlkodlaci, a soustředil se na to, aby doběhl k několik yardů vzdálenému křoví. A potom dalších několik yardů ke skalce a dalších několik yardů k...

K mladé ženě, která tam stála, oblečená do pláště člena řádu Kai, jenž kryl její bohaté zrzavé vlasy. Pěkně se na Lone Wolfa usmála a ten se ocitl v rozpacích.

„Nemáme moc času na povídání," řekla, „tak mi promiň, že to zkrátím."

„Ty ... ach ... ty-"

„Ano, ano já vím, že to není nejvhodnější doba ani nejlepší místo k seznámení, ale člověk musí takové věci tolerovat a nikdy by neměl před dámou vypadat tak zmateně a překvapeně jako ty. Možná, že se někdy uvidíme při vhodnější příležitosti. Teď zmizím a ty doběhneš do Holmgardu."

„Proč jsi mě zastavila! Ty-"

Z její tváře zmizel úsměv, podívala se na něj jako na drzého městského povaleče. Lone Wolf viděl, že žádný šíp neletí do míst, kde stojí, ale nedošlo mu, proč tomu tak je.

„Myslím, že budu muset použít jazyk, na který jsi zvyklý, a odpustit si nějakou honosnou konverzaci," odsekla. „Bezpečně doběhneš do města, a to díky mně. Možná, že až se příště setkáme, budeš ke mně zdvořilejší. Teď běž."

Alyss zmizela.

Řev Giaků zněl Lone Wolfovi v uších.

Lučištníci na vnějším opevnění Holmgardu napínali tětivy svých luků a posílali své šípy směrem k blížící se armádě. Několik stvůr padlo, ale postup armády se nijak výrazně nezpomalil. Giakové odpověděli mrakem šípů, z nichž některé letěly k lučištníkům a mnoho dalších na Lone Wolfa.

Tmavé šípy se nad Lone Wolfem v letu zastavily, otočily se a mířily zpět k těm, kteří je vystřelili.

V armádě Temného pána nastal okamžitě chaos, jak živí Giakové a vlkodlaci padali na zem přes těla svých méně šťastných druhů.

Giakové byli zmateni. Nemohli přijít na to, co se děje. Jako obvykle byl jejich odpovědí na situaci, kterou nechápali, nový oblak šípů, letící k Lone Wolfovi, jenž se vyčerpaně belhal k potoku.

Znovu se šípy obrátily a usmrtily Giaky, kteří je vystřelili. Chaos v Zagarnově armádě ještě zvyšovali obránci Holmgardu, kteří také zaznamenali úspěch. Lone Wolf slyšel, jak ho povzbuzují, když spadl do potoka, jehož proud mu podtrhl nohy, potom namáhavě vylezl na druhý břeh, vyškrábal se na kolena, postavil na nohy a klopýtal kupředu. Giakové za ním pořád vysílali své šípy a padali po stovkách mrtví, jak se k nim jejich střely vracely. Kolem Lone Wolfa bylo hlučno. Radostné výkřiky a jekot sommlendinských lučištníků se mísily s křikem Giaků, pomstychtivým vytím obřích vlkodlaků a nářkem umírajících. Jeden holmgardský lučištník spadl z dřevěné palisády, když mu tvrdý, černý šíp probodl hrdlo. Alyss chránila jenom Lone Wolfa. Někteří vlkodlaci zapomněli na svůj výcvik a nechali se ovládnout svou vrozenou divokostí. Ignorovali rozzuřené povely Giaků, kteří na nich seděli, a chtivě se vrhali na mrtvoly svých druhů. Lone Wolf viděl okolí jako vířící kaleidoskop barev.

Kotníky mu bolestivě narážely o sebe, jak se snažil běžet. Jednou nebo dvakrát spadl. Vojáci otevřeli bránu a několik z nich se odvážilo vyběhnout na pláň s meči v rukou, připravenými k boji. Jejich štíty však byly slabou ochranou proti dopadajícímu dešti šípů. Křik Giaků se ještě znásobil, když se někteří vlkodlaci vrhli na své pány. Lone Wolfův svět byl naplněn kakofonickými zvuky, z nichž žádný nedával smysl. Barvy před očima mu vířily ještě rychleji. Nějaký voják se v údivu zadíval na šíp, který se mu zabodl do břicha, a potom se s křikem zhroutil a z úst mu vytryskla krev. Dva muži ho odtáhli dovnitř za palisádu. Postup armády Temného pána se zpomalil, když se stále více a více tvorů vrhalo na své druhy místo aby bojovali proti nepříteli. Lone Wolf byl teď znovu na kolenou a pomalu lezl po čtyřech, nohy ztěžklé únavou. Myslel jenom na to, že musí jít dál. Slunce zastínil mrak.

Lone Wolf se zhroutil na zem. Místo vířících barev teď viděl jenom nekonečnou zeleň. Nos se mu naplnil vlhkým pachem země a trávy.

Neviditelná, štíhlá ruka ho vzala za límec a nějaký hlas uvnitř mu řekl: Hni sebou, hlupáku! Zjistil, že ho někdo táhne a jeho nohy slabě reagují.

Jeden ze tří vojáků, kteří mu vyběhli na pomoc, přišel o život, když ho zasáhl šíp nejdřív do hrudi a potom do levého oka. Zbylí dva doběhli k Lone Wolfovi a táhli ho zoufale pomalu k bráně. Sekera, kterou Lone Wolf stále pevně svíral v ruce, vyryla do země brázdu.

Přišel nakrátko k sobě a s pomocí svých zachránců dokázal stát pár vteřin na nohou. Když ale došli k dřevěnému opevnění, zhroutil se znovu. Poslední, co vnímal, byl zvuk zavírajících se vrat.

Potom už se propadl do propasti bezvědomí.

4

„Nebyl jsem nejlepší posel," řekl Benedon Nejvyššímu představenému. „Nedošel jsem do kláštera Kai včas a nestačil jsem se vrátit, abych vám pomohl bránit Toran."

„Nedávej si za to vinu," uklidňoval ho Nejvyšší představený. Benedon se posadil na jednu z lavic, na nichž normálně sedávali Starší. Jeho oči, stejně jako oči Nejvyššího představeného, těkaly z místa na místo. Členové Bratrstva křišťálové hvězdy úspěšně uhasili plameny ve městě, ale vzduch byl stále plný kouře. Jak Alyss správně předpověděla, kouzla nebyla k ničemu. Kouzelníci museli sáhnout po vodě, písku, košťatech, plachetkách a jiných obvyklých prostředcích k hašení. Ostatní lidé, kteří přežili útok, zejména muži a ženy z Cechu kolářů, kterým se podařilo přežít relativně bez zranění, se k nim připojili a pomáhali. Úzké uličky v horní části Toranu byly zcela zničeny a hasiči se mohli jenom snažit o to, aby se odtud plameny nerozšířily dál do centra města, kde byly ulice naštěstí širší.

Benedon i Nejvyšší představený měli na těle spoustu malých bolestivých popálenin. Nejvyšší představený se je pokoušel vyhojit magickými prostředky, ale bez úspěchu. „Nedávej si vinu," opakoval. „Udělal jsi, co se dalo. Jsi jenom chlapec. Byl jsem blázen, že jsem s tím vzkazem poslal zrovna tebe. Měl jsem vybrat někoho zkušenějšího, ale neuvědomil jsem si, že nebezpečí je tak blízko."

Kotě Šedá vyskočilo Nejvyššímu představenému na klín a začalo mu zvědavě olizovat spálenou kůži. Ujistilo se, že je to jeho milovaný pán, i když voní trochu jinak, stočilo se mu na klíně do klubíčka a usnulo.

Benedon cítil směs úlevy a nechuti, úlevy, že není viněn ze svých neúspěchů, a nechuti, že je považován za pouhé dítě.

„Byl jste se mnou skutečně v té tapisérii?" zeptal se dychtivě Nejvyššího představeného.

„Byl jsem tam stejně jako ty," odpověděl Nejvyšší představený. „Vzpomínám si na všechno, co nám Bec řekla. Od té doby jsem se s tvou přítelkyní Alyss setkal už i osobně. Nejsem si jist, že to byl příjemný zážitek."

„Vytahovala se na vás," řekl Benedon nejistě.

„Kdo je to?"

„Nevím, už jsem o tom přemýšlel, ale pořád ... pořád nevím. Někdy se mi zdá, že je to bohyně, a jindy zase vypadá spíš jako dítě."

„Ty ji máš hodně rád, že ano?"

Benedon se začervenal. „Ano, mám. Řekla mi, ze jednoho dne do sebe budeme zamilovaní, a já jí věřím. Všechno, co mi kdy řekla, bylo pravda, a tak si myslím, že i tohle bude pravda."

„Smrtelníkům není dovoleno, aby se přátelili s bohy nebo bohyněmi," řekl Nejvyšší představený přemýšlivě. „Ale já o jejím božství stejně pochybuji. Kdyby byla bohyní, mohla by změnit budoucnost mnohem víc. Možná, že je Shianti."

Benedon věděl, kdo jsou Shianti. Vynořili se před třemi a půl tisíci lety v Magnamundu. Prošli sem Branou stínů, spojující Magnamund s astrálním vesmírem Dazhiarnem. Měli téměř božskou moc a moudrost, kterou vložili do Měsíčního kamene. Avšak Ishir je přesvědčila, že jejich přítomnost -a hlavně přítomnost Měsíčního kamene - narušuje rovnováhu mezi Dobrem a Zlem, a tak odešli do vyhnanství na ostrov Lorn, který leží daleko, až na samém konci Jižního Magnamundu.

„Ale Shianti slíbili, že se nikdy nebudou vměšovat do záležitostí smrtelníků," vyhrkl Benedon.

„Sliby se mohou porušit," řekl Nejvyšší představený pomalu, „dokonce i ty nejupřímněji míněné. Alyss je možná jenom drzé mládě, vypadá tak, které se bouří proti pravidlům, jež jí vnucují starší. Jestli je to tak, je velice nebezpečná... A pro nás by bylo hrozně nebezpečné spoléhat se na její pomoc. Pokud je opravdu Shianti, už brzy jí to ostatní zatrhnou. Nebyl bych si příliš jist ničím, co ti řekla, Benedone."

Nejvyšší představený bezděčně zašimral kotě Šedou za ušima a kotě vztyčilo ostražitě ocas. Potom se znovu uvelebilo ke spánku a ocas si složilo přes nos. Dvojče kotěte přešlo přes Velký sál a třelo se Benedonovi o nohu. Benedon si ho bezmyšlenkovitě posadil na kolena.

„Toto kotě bylo dřív Helghastem," řekl Nejvyšší představený konverzačním tónem.

Benedon vstal a odhodil kotě daleko od sebe. Nejvyšší představený se rozesmál.

„Ale teď už není Helghastem a nikdy nebude. Jdi a spřátel se s ním. Myslím, že jsi zranil jeho city."

Benedon se znovu začervenal a poodešel, aby kotě sebral. Chvilku se bránilo, ale potom, když mu Benedon šeptal do ucha lichotky, se uklidnilo. Kouzelník se posadil, a jak ho drbal na čele, kotě zavřelo blaženě oči. Lehlo si na záda a nechalo se hladit na bříšku. Předlo, mávalo packami a snažilo se chytit Benedonův prst do zubů.

„Ale," řekl Nejvyšší představený za chvíli, „jestliže Alyss není Shianti, co je potom jiného?"

„Já ... já prostě nevím. Vím jenom, že se chová jako můj přítel, a to dobrý přítel. Mám ji opravdu rád, chápete."

„Už jsi mi to říkal," poznamenal Nejvyšší představený suše, „a i kdyby ne, je to vidět na první pohled. Přesto... Benedone, mám z ní strach."

„Já mám strach z Vonotara," zamumlal Benedon.

„Slyšel jsem," řekl Nejvyšší představený ostře. „Ale, máš pravdu. Jenom Naar ví, čeho je teď Vonotar schopen. Avšak podle toho, co jsi mi řekl, má Alyss mnohem větší moc než on. Což je dobré, jestliže nám chce opravdu pomoci zdolat síly Zla. Ale víme toho o ní tak málo. Co se stane, když se rozhodne přejít na druhou stranu? Co když se prostě jenom vrátí tam, odkud přišla?"

„Potom," řekl Benedon pomalu a hlas se mu naplnil zoufalstvím, „potom se můžeme rovnou vzdát Zagarnovi."

„Buď k Alyss hodně zdvořilý, kdykoliv ji uvidíš," řekl Nejvyšší představený po krátké přestávce.

Náhle stála přímo před nimi. Měla na sobě hrubé kalhoty a tuniku a její opálené tváře plály hněvem.

„Nemám ráda lidi, kteří o mně mluví za mými zády," řekla stručně a ukázala na Nejvyššího představeného. „Měl by ses rozpomenout na své dobré vychování."

„Já... Já... Kdo jsi?"

„Nemám teď čas na povídání. Zachraňuju právě život jednoho nevděčného chlapce."

Její rozpoložení se náhle změnilo. S úsměvem se obrátila k Benedonovi. Mrkla na něj v předstíraném flirtu. Plácla se do boku a roztočila se na jedné noze. Točila se stále rychleji, až byl vidět jenom vír a nakonec i ten zmizel.

Tam, kde stála, ležel čerstvě uříznutý květ slunečnice, na jehož stonku se ještě třpytila rosa.

Benedon se pro něj rychle sehl a položil kotě jemně na podlahu.

„Byl bych zdvořilejší, kdybych měl možnost," řekl na svou obranu.

„Má jistou ... moc," připustil Nejvyšší představený.

5

Qinefer se ocitla u vnějšího opevnění města, jehož jméno neznala. Daleko po své pravici viděla obrovskou smečku vlkodlaků a Giaků, kteří se chystali zaútočit na město. Vypadalo to, že jich mnoho padlo pod dobře mířenými šípy, ale bylo to daleko, a tak Qinefer nemohla přesně vidět, co se děje. Nejprve instinktivně zatoužila pustit se do boje, ale potom si uvědomila, že by se tím jenom zbytečně připravila o život. Nemohla sama vzdorovat ohromné armádě. Bude lepší, když se přidá k obyvatelům neznámého města.

Rozběhla se dopředu.

O chviličku později stála před úzkou branou.

Voják u brány si ji prohlédl od hlavy až k patě.

„A kdo jako jsi?" zeptal se.

„Přítel," odpověděla. „Přišla jsem vám s mečem na pomoc." Ukázala směrem k postupující armádě.

„To je meč Giaků," namítl voják podezíravě.

„Je tu kolem spousta mrtvých Giaků," řekla.

„Sedláci se dokážou bránit, co?"

„Ale," řekla a byla očividně zděšená tím, že ji nepochopil. „Nevím, co dělají sedláci. Chtěla jsem říct, že já-"

Voják na ni nevěřícně pohlédl. „Nechceš mi snad namluvit, že to ty jsi ty Giaky zabila?"

„To je to nejlepší, co se s nimi dá dělat nebo ne?"

„Ale ty jsi jenom-" Krátce k ní vzhlédl. Teď, když se na ni podíval pozorněji, všiml si, že zpod její opálené kůže vyzařuje síla. Měla široká ramena, ne proto, že by byla při těle, jak si původně myslel, ale proto, že měla vypracované svaly. V hrubě tkaných šatech vypadala jako boubelaté dítě a zatím to byla silná žena atletické postavy. Mohla by být Helghastem? blesklo mu hlavou. Potom pokynul směrem dozadu.

Hlídky u bran města Holmgardu nebyly čistě vojenské. Během posledních dnů přicházely do města stovky uprchlíků, a král proto povolal z okolí města poutníky z Bratrstva křišťálové hvězdy. Jenom kouzelníci dokážou rozlišit Helghasty od opravdových lidí. Král Ulnar tím hned nadvakrát riskoval. Předpokládal, že ve městě dosud žádní Helghasti nejsou a že kouzelníci jsou pravými kouzelníky. Zatím mu to vycházelo.

Ke Qinefer přišla stařena v plášti s hvězdami a voják se na ni podíval. Usmála se na přivítanou a to bylo vše.

„Jsme rádi, že tě tu máme," řekl voják a potřásl Qinefer rukou.

Qinefer si zastrčila oba meče za pás a pročísla si prsty vlasy.

„Kdyby to šlo, hrozně ráda bych se převlékla."

„Uvidíme, co se dá dělat," řekl voják a kývl na svého druha, který spěšně odcházel.

6

Když Lone Wolf otevřel oči, uviděl odporný obličej. Hrůzou vykřikl a koulel se pryč. Byl to pořád ještě hrozný sen?

Na rameno mu dopadla ruka.

„Uznávám, že nevypadám zrovna nejlíp," řekl přátelský hlas s širokým kirlundinským přízvukem, „ale tvoje chování je trochu urážlivé, mladý příteli."

Několik vteřin neměl Lone Wolf ani tušení, kde je. Potom se rozpomněl na zoufalý boj, kdy se snažil přinutit své nohy, aby ho donesly k vnějším hradbám Holmgardu. Zdvihl se na kolena a dosedl na paty.

„Promiňte," omlouval se slabým hlasem.

„Nedělej si s tím hlavu," řekl člověk, stojící proti němu. Šíp mu sjel po tváři a otevřel ránu, z níž vytékala na hrdlo pomalu krev. Ten muž měl na sobě vojenskou uniformu - Lone Wolf se domníval, že je to seržant, ale nebyl si jist. „Vím, že na mě není hezký pohled."

„Na mě asi také ne," řekl Lone Wolf. „Myslel jsem si, že už jsem mrtvý."

„My také," řekl seržant pevně, „ale přesto jsme se rozhodli, že vyběhneme a dostaneme tě dovnitř."

Lone Wolfovi se pomalu vracela paměť. „Vy jste jeden z těch, kteří...?"

Seržant se bolestivě zašklebil. „Děláme, co můžeme," odpověděl.

Lone Wolf cítil, jak ho zaplavuje pocit viny. Potřásl hlavou a doufal, že se mu rozbřeskne. Jeho pocit pramenil z toho, že nevěděl o ničem, co by mohl tomuto muži, který mu zachránil život, říci. Všechna obyčejná slova by zněla falešně. „Děkuji vám," řekl plaše. „Víte, já-"

„Vím," řekl seržant s pokřiveným úsměvem, který jen zhoršil krvácení z rány na tváři. „Oba dva bychom měli raději jít k doktorovi, aspoň myslím."

Před seržantem se náhle zjevil důstojník, podle jehož nádherně vykládané helmy Lone Wolf usoudil, že to musí být seržantův nadřízený.

„Kai!" vyštěkl důstojník otevřeným hledím své přilbice, když si všiml Lone Wolfova rozedraného pláště. „Kde všichni jste, teď když vás potřebujeme? Schováváte se v tom vašem klášteře, že jo!"

Sahal rukou po meči, který měl připjatý na boku. Lone Wolf si uvědomil, že ho od nespravedlivé smrti dělí jen pár okamžiků. Napadlo ho, že smrt se nezajímá o spravedlnost - a potom už je pozdě. Uvolnil se. Co je mu do toho, jestli Sommerlund vytrvá nebo padne? Udělal, co mohl. Smrt mu přinese klid.

Seržant, který mu zachránil život, se vrhl mezi důstojníka a Lone Wolfa. „Měl byste se radši trochu zamyslet, pane," řekl. Slova sice zněla poníženě uctivě, ale všichni tři věděli, že seržant je odhodlán hájit Lone Wolfův život.

„Jak se odvažuješ takhle se mnou mluvit?" zařval důstojník.

„Protože, jestli zabiješ tohohle chlapce, nemá už smysl bojovat za krále Ulnara." Seržant se třásl. „Bojujeme proti těm, kteří zabíjejí nevinné, a ne za ně. Když se budeme navzájem zabíjet, nebudeme o nic lepší než samotný Zagarna!"

Důstojník zuřivě vytáhl meč napůl ven z pochvy a potom se uklidnil. „Máte úplnou pravdu, seržante, a vaše porušení subordinace bylo naprosto na místě."

Seržant se pořád třásl. Lone Wolf viděl, že ten muž vložil do svých slov všechen svůj cit a teď se třese uvolněním.

„Odkud přicházíš, mladý muži?" zeptal se důstojník Lone Wolfa již přátelštěji.

„Z kláštera Kai."

„A proč s tebou nepřišli také tvoji druhové?" otázal se s ironickou zdvořilostí. Seržant měl pravdu, že ho zarazil, když chtěl zabít tohoto krví zamazaného chlapce, ale to neznamenalo, že zbytek řádu Kai je v jeho očích bez viny.

„Protože jsou mrtví. Všichni do jednoho kromě mě."

Důstojníkovi rychle poklesla ramena. Seržant vypadal vyděšeně.

Lone Wolf stručně popsal masakr, který se odehrál v klášteře. Přidal také několik detailů o tom, jakou roli v tom celém sehrál Vonotar. Dobrodružství, jež ho potkala cestou do Holmgardu, zestručnil a zmínil se jenom o nejdůležitějších bodech.

„Vypadá to, že jsi dost statečný na takového neopeřence, jímž ještě jsi," řekl nakonec důstojník nepřívětivě.

„Jsi muž, který na sebe může být hrdý," pochválil ho seržant a nechal bez poznámky důstojníkův náhlý výbuch zlosti, namířený proti Lone Wolfovi. „Měli bychom ti raději sehnat koně a dopravit tě ke králi. Půjdu s ním jako stráž, když dovolíte, pane."

Důstojník, když slyšel seržanta, nemohl najít slova pro vyjádření své zlosti. Měl však dost duchapřítomnosti, aby si uvědomil, že to, co seržant říká, má hlavu a patu. Tiše pokynul stájníkovi a o moment později už Lone Wolf a seržant seděli na koních a jeli cvalem bok po boku k impozantním kamenným hradbám města Holmgardu.

„Nedělej si s ním starosti," uklidňoval ho seržant. „Zapomene na tebe i na mě během pěti minut. Je to dobrý muž, ale dnes ztratil v bitvě své dva syny a to ho trochu rozladilo, jestli chápeš, jak to myslím."

Lone Wolf to sice nechápal, ale poslušně přikývl.

10 STŘECHY

1

Holmgard bylo první město, které Lone Wolf kdy viděl, a tak ho překvapila velikost a pevnost jeho zdí, čnících do výše dvě stě stop. Po staletí tyto hradby odolávaly rozmarům počasí a nájezdům vojsk Temných pánů. Byly širší než delší a jejich přítomnost byla vyjádřením nedobytnosti města a jeho neměnnosti v čase.

Nikdy předtím však neochraňovaly město před nájezdem tak prudkým jako byl ten, co mu nyní hrozil.

Nad hlavní bránou byly na kůlech nabodnuté hlavy stovek zločinců. Měly příchozí varovat, že město dbá na spravedlnost. Kolem uťatých hlav kroužila hejna havranů a vran, která občas ulovila nějaké to chutné sousto. Lone Wolfovi se udělalo špatně. Viděl kruté obrazy smrti víckrát, než si dokázal vzpomenout, ale rituální naražení hlavy na kůl mu připadalo příšerné. Podíval se na seržanta, ale ten vypadal, jako by si ničeho nevšiml. Možná už na to byl zvyklý. Lone Wolf věděl, že lidé jsou takoví. Jeho vlastní sestra Kari žila dlouho v nešťastném manželství, protože ji ani nenapadlo, že by měla nějakou jinou možnost. Dokud jí přítelkyně neřekla, že to může být jiné, myslela si, že tak, jak se chová její manžel, se chovají ke svým ženám všichni muži. Možná, že si seržant podobným způsobem zvykl na nelidský obraz u městské brány. Možná, že by Giakové byli něžnými stvořeními, kdyby žili v jiné společnosti.

Když se kůň přiblížil k městským bránám, přestal o tom Lone Wolf přemýšlet. Brzy už bude u krále. Nevěděl o něm nic, ale obdivoval odvahu, kterou jeho syn Pelathar projevil těsně před svou smrtí. Pochopil, že princ byl velmi inteligentní.

Ocitli se ve stínu mohutného opevnění a pocítili chlad. Lone Wolf věděl, že musí vypadat hrozně, pokrytý vlastní krví. Neměl by takto předstoupit před krále. Avšak král byl podle všeho také bojovníkem, a musí tedy být na pár cákanců zaschlé krve zvyklý.

Brána byla jenom pootevřená a před ní stála řada vážných strážců s oštěpy v rukou. Byli připraveni odehnat všechny nepřátele, kteří by sem snad pronikli skrz vnější ochranný val. Obličeje měli stažené do zasmušilé grimasy, protože si uvědomovali, že obrana města je bude pravděpodobně stát život. Přestože dva lidé, kteří se k nim blížili na koních, byli asi spojenci, linie obránců se nepohnula a oštěpy v jejich rukou nepoklesly.

„Stát!" zakřičel kapitán stráže a vytasil meč.

Seržant s Lone Wolfem zastavili své koně. Vyčerpaný Lone Wolf nechal mluvit seržanta.

„Jedeme ke králi."

„To říkají všichni," odpověděl kapitán unaveně. „Zkuste něco jiného."

„Ale my za ním opravdu jedeme."

„Polovina vojáků od vnější brány tu dnes byla s naléhavým poselstvím pro krále," řekl kapitán znuděným hlasem. „Všichni se jen pokoušeli vyhnout se boji se zplozenci Temného pána. Proč bych zrovna vám měl věřit, že jedete za králem?"

„Protože my-"

„Promiňte," vmísil se Lone Wolf zdvořile do hovoru. „Byli někteří vojáci oblečeni v takových šatech jako já?"

Kapitán se na něj bez zájmu podíval. „Ne," řekl.

Najednou se jeho výraz změnil. „Kai!" zakřičel. „Díky Ishir! Ostatní už jsou na cestě?"

„Ne."

„Chceš říct, že klášter vyslal jediného chlapce?" zeptal se kapitán nevěřícně. „Holmgard potřebuje nutně pomoc a řád Kai nám posílá chlapce, jehož obličej je ještě hladký."

„Není už nikdo další, kdo by zbyl z řádu Kai," řekl seržant a stručně všechno vysvětlil. Potom oštěpy klesly a strážci se tvářili mnohem přívětivěji. Jeden z nich šel tak daleko, že se na Lone Wolfa, jenž nepříliš důstojně přepadl vyčerpáním přes hrušku sedla, soucitně usmál. Začalo drobně pršet a kapičky vody se leskly ve slunečních paprscích jako diamanty.

Kapitán se rozhodl.

„Vy," řekl seržantovi, „se musíte vrátit ke svým povinnostem. Tenhle chlapec půjde do města. Pověřím jednoho ze svých mužů, aby ho doprovodil do paláce."

Seržant se podíval na Lone Wolfa a pokrčil rameny. „Rád jsem se s tebou setkal," řekl, „ale služba je služba."

Lone Wolf napřáhl ruku a seržant mu ji bez váhání mocně stiskl.

„Možná se ještě uvidíme."

„To je v rukou bohů Ishir a Kai. Hodně štěstí." Lone Wolf se podíval směrem k vnějšímu opevnění, zpoza něhož bylo slyšet bojový řev Giaků a Drakkarimů. „Myslím, že budete štěstí potřebovat, příteli."

Seržant se usmál. „Vážně myslím, že budu potřebovat pořádný kus štěstí," řekl, „a díky za to, že jsi mi řekl 'příteli'. Udělal jsi mi radost."

Otočil koně a zamířil zpět k vnějšímu opevnění.

Strážci pomohli Lone Wolfovi sesednout. Najednou se zapotácel a voják, který ho doprovázel dovnitř, ho chytil právě včas, aby neupadl.

Skrz hradby Holmgardu vedl dlouhý, špatně osvětlený tunel, v němž se jejich kroky dutě rozléhaly. Na vzdáleném konci viděl Lone Wolf dav lidí, vojáků i civilistů, pohybujících se všemi směry. Vypadalo to podobně, jako když se rozvrtá myší hnízdo. Jak se Lone Wolf se strážcem přibližovali, hlasy lidí sílily. Lone Wolf se vzpamatoval z vyčerpání, které cítil poslední hodinu, setřásl pomocnou ruku ze svého ramene a pokoušel se jít dál bez opory.

Zmatek na konci tunelu byl hrozný. Kupci pokřikovali jeden na druhého a vymýšleli, jak se vyhnout obležení. Mohli by uprchnout na jih, kdyby je tak jenom stráže nechaly projít... Vojáci naopak zoufale hledali své nadřízené důstojníky, aby obrana Holmgardu mohla být efektivně zorganizována.

Muž, jenž měl Lone Wolfa dovést do paláce, se náhle vrhl do davu a zmizel v tlačenici.

Lone Wolf se vyděsil. Byl v cizím městě. Z nějakého důvodu byl opuštěn. Kolem něj se motala spousta lidí. Krákání nad nimi znamenalo, že Zagarna připojil ke své armádě Kraany.

Lone Wolf chytil za rameno vojáka, který procházel kolem.

„Rychle, řekněte mi, jak se dostanu do paláce."

„Do královského paláce? Bez problémů. Rovně touhle cestou. Vidíš ji? Tady vpravo."

Muž odešel.

Lone Wolf se obtížně prodíral panikařícím davem. Strach z obležení způsobil, že někteří lidé zešíleli a jejich ústa zůstala zkřivena smíchem, když pobíhali ulicemi a křičeli. Splašený kůň udeřil Lone Wolfa do ramene. Ten, jak mu uhýbal, spadl na omšelá vrata. Zrovna když získal zpět ztracenou rovnováhu, vrata se otevřela a v nich stál starý muž s řeznickou sekerou v ruce. Domníval se, že Lone Wolf je vetřelec, před nímž je třeba bránit dům. Lone Wolf se hbitě vyhnul ostří sekery a prchl do úzké, pobořené stáje. Dostal se do slepé uličky. Kdyby se stařec rozhodl, že ho bude pronásledovat, musel by ho zabít. Vytáhl sekeru a připravil se k obraně, ale naštěstí k ničemu nedošlo. Po několika minutách opatrně vyšel na ulici. Stále tu bloudil dav lidí sem a tam. Lone Wolf dal sekeru zpět za opasek a šel spolu s davem, který se pohyboval směrem ke královskému paláci. Barvy šatů se mísily a bledly, až si Lone Wolf přestal být jist, co doopravdy vidí. Zdálo se mu, že je pouhým lístkem, který pluje na hladině řeky. Uvědomil si, že jestli zůstane v davu ještě o chvíli déle, stane se z něj stejný šílenec jako z ostatních kolem něj.

Domy v Holmgardu jsou nalepené těsně na sebe a ulice jsou úzké. Kdysi dávno při vyučování v klášteře Lone Wolf slyšel, že si dříve obyvatelé města, během deštivých období, kdy se tehdy nevydlážděné ulice změnily v bahniště, zkracovali cestu takzvanými střešními průchody. Byly to stezky přes hřebeny střech. Bohužel příliš často došlo k pádům, a proto bylo požívání těchto cest královským dekretem zakázáno.

Lone Wolf si pomyslel, že v době krize je nepravděpodobné, že by se královské úřady zabývaly drobnými porušeními zákona.

Napravo přes ulici byl hostinec. Na hřeben jeho střechy vedlo schodiště, ale podle toho, jak bylo pokryté plísní a jeho dřevo ztrouchnivělé, Lone Wolf usoudil, že ho už dlouho nikdo nepoužil. Přesto se k němu vydal a nestaral se o to, že cestou vráží do lidí. Někteří k němu vzhlédli prázdnýma očima, z nichž dávno vyprchalo vědomí.

Když dorazil k hostinci, zjistil, že to, co považoval za schodiště, je spíš žebřík a že je ještě v horším stavu, než se mu prve zdálo. Zkoušel každou příčku, než se na ni postavil plnou vahou. Jedna nebo dvě mu praskly v ruce. Zastrčil si je za opasek, protože nechtěl, aby spadly dolů na hlavy lidí. Přes veškerou opatrnost mu jedna praskla pod nohama a kousky shnilého dřeva spadly dolů. Lone Wolf zůstal viset jenom za ruce. Kopal ve vzduchu zoufale nohama a snažil se pro ně najít oporu. Bylo to nebezpečné a on vůbec neměl chuť podívat se dolů, jestli někoho nezranilo padající dřevo.

Zdálo se mu, že šplhání trvá věčnost, ale nakonec se dostal na střechu hostince. Seděl obkročmo na hřebeni a díval se dokola na věže a střechy Holmgardu. Asi míli odtud viděl velký královský palác, který se tyčil k nebi a na jehož věžích vlály prapory. Byl postaven ze světle růžového mramoru, teple zářícího v odpoledním slunci. Viděl mravenčí postavičky ozbrojených vojáků, kteří byli na stráži před palácem.

Většina střech mezi ním a palácem byla rovná a některé spojovaly úzké, křehké můstky, jež tu zbyly z doby, kdy se střešní průchody často používaly. Střecha hostince byla břidlicová a lomená, a tak bude těžké přejít na druhou stranu. Nebylo tam žádné zábradlí a v cestě stál komín. Ale až tuhle střechu překoná, mohl by postupovat rychleji, říkal si Lone Wolf.

Odhodil polámané příčky, které si strčil za opasek při výstupu, na prázdný dvorek a začal se pomalu přemisťovat. Natáhl ruce, zachytil se za výstupek a posunul se.

Za minutu nebo dvě byl u komína z drsných, drobících se cihel. Naštěstí svislé spárování mezi nimi bylo věkem narušené, takže snad bude mít možnost se ve štěrbinách zachytit rukama. Držel se rohů a zkoumal postupně obě strany, aby se rozhodl, kudy má komín obejít. Ani jedna nevypadala zvlášť lákavě, vodorovné spárování bylo na obou z nich zachovalé. Jedna strana však přesto měla v cihlách víc skulin a trhlin, za které se bude moci chytit. Navíc byl Lone Wolf pravák, a tak mu tato strana lépe vyhovovala, protože až bude dělat první a poslední krok bude se držet pravou rukou.

Vytáhl se a postavil na nohy. Přidržoval se komína. Slabostí a také, jak si musel přiznat, strachem se mu třásla kolena.

Počkal, až se s ním svět přestal houpat ze strany na stranu, přinutil se nedívat se dolů a strčil pravou ruku do svislé pukliny. Zapřel se o palec, aby mu ruka nevyklouzla ven. Když si byl jist, že se drží pevně, chytil se levou rukou v té samé štěrbině. Posunul nohy do bezpečné polohy. Tu však tolik nehledal, protože se při obcházení komína více spoléhal na ruce než na nohy, které mohly uklouznout.

Jeho paže si už stěžovaly, že je moc zatěžuje. Uvědomil si, že čím půjde rychleji, tím má větší šanci na úspěch.

Uvolnil pravou ruku a snažil se nahmátnout vhodnou štěrbinu co nejblíž u rohu komína. Byla tam jedna, která vypadala dobře, i když byla širší než ta předchozí. Strčil do ní ruku a chytil se. Když si byl jist, že se udrží, strčil do spáry i levou ruku.

Už se nemohl vrátit. Hřeben střechy byl daleko od něj. Kdyby upadl, nenašel by na strmé střeše žádný opěrný bod pro nohy. V době, kdy byla střecha hostince součástí střešních průchodů, tam musela být nějaká lišta nebo vestavěný výstupek, který už se ale dávno oddrolil. Jestli tam nic takového nebylo, byl královský zákaz na místě, pomyslel si Lone Wolf nevesele.

Dojít na roh komína bylo snazší, než si myslel. Brzy postupoval stálým tempem dopředu. Chytil se pravou rukou, potom levou, našel novou puklinu a znovu pravou ruku zafixoval, potom levou...

Všiml si, že na vrcholu komína je prázdné ptačí hnízdo, ale nevěnoval tomu pozornost. Stál u komína s rozpřaženýma rukama, když se obyvatel hnízda vrátil a zjistil, že na jeho území vnikl vetřelec. Protože Lone Wolf byl na něj moc velký, a proto se ho bál napadnout přímo, lítal zuřivě kolem něj, nalétával na něj, rozzlobeně křičel a mával prudce křídly, takže se Lone Wolf nemohl soustředit na postup vpřed. Křičel na něj a zaháněl ho, ale bez účinku.

Proč sis vybral zrovna tuhle chvíli pro návrat? pomyslel si Lone Wolf hořce. Už jsem skoro na rohu...

Nakonec ztratil s ptákem trpělivost a rozehnal se po něm pravou rukou a potom levou. Na podruhé byl úspěšnější a pták odletěl na nedalekou římsu, kde uraženě povykoval a zkoumal, jestli má obě křídla celá.

Lone Wolf se odklonil od komína a podíval se dolů. Zatočila se mu hlava. Zoufale máchl pravou rukou. Dýchal zhluboka a bolestivě lapal po dechu. Přinutil se k soustředění a znovu se přitiskl ke komínu.

Opět postupoval dopředu.

Konečně došel na roh. Hledal vhodnou štěrbinu.

Marně.

Nevěřícně to zkusil znovu a potom zase.

Z nějakého důvodu byl komín na protilehlé straně omítnut. A to celkem nedávno, jak si Lone Wolf uvědomil.

Nemohl se zachytit ani prsty.

Paže měl vyčerpané, prsty zhmožděné, podrápané a kluzké od krve a potu. Než tomu mohl zabránit, vyklouzly mu obě ruce ze štěrbiny ven.

2

Král Sommerlundu, Ulnar V., se radil o dalším postupu se svými poradci. Všichni upřeně hleděli do plánu města a přilehlého okolí, který byl rozložen na mramorové desce stolu. Jeho okraje byly zatíženy zdobenými, kamennými těžítky. Každou chvíli vešel do místnosti neohlášený, ozbrojený důstojník v blýskavé uniformě a přinesl čerstvé zprávy.

Jeden úředník posunoval nešťastně po plánu kousky barevných kostí, které znázorňovaly postavení nepřátelské armády. Po obličeji mu tekly slzy. Jeho žena byla strážkyní u jedné brány vnějšího opevnění. Ještě než vznikl oficiální seznam obětí, jeden z důstojníků přečetl její jméno ze soupisu těch, kteří padli. Neuvědomil si přitom, že její manžel je také v místnosti. Kdyby úředník chtěl, mohl by krále povědět o tom, že mu zemřela žena, a král by ho okamžitě zprostil služby. On se však rozhodl zachovat klid a přispět svým malým dílem k obraně města. Nebyl sice bojovníkem, ale přesto mohl svou prací pomstít smrt své ženy.

Nikdo si nevšiml úředníkových slz. Pozornost všech byla upřena na plán a na změnu postavení nepřátelské armády a obránců města. Občas král nebo baron Tor Medar, senešal z Tyso a výborný stratég, udělili rozkazy, které byly ihned tlumočeny obráncům. Hlavní síla Zagarnovy armády se přibližovala k městu podél zálivu Holmgulf. Zagarna prozatím vynechal město Tyso, které nebylo tak důležité a bylo dobře opevněné. Naštěstí neměl Temný pán žádné námořnictvo, protože Holmgard by byl od moře velmi zranitelný. Avšak zplozenci z Helgedadu obkličovali v menších skupinkách město ze všech stran.

„Musíme si přiznat," řekl král tiše a starost mu stáhla obličej do vrásek, „že jsme už ztratili velká území Sommerlundu. Nechápu, proč jsme ještě nic neslyšeli o řádu Kai. Bojovníci z tohoto řádu by tu dávno měli být. Nevěřím, že by je Zagarna mohl na tak dlouho zadržet. Předpokládejme, že oblast kolem kláštera je bezpečná. Toran by měl být také v pořádku - nemyslím, že by se Zagarna pokusil napadnout město s magickou obranou. Díky Ishir za Bratrstvo křišťálové hvězdy! Ale řád Kai - máme nějaké zprávy z té oblasti?"

„Žádné, vaše veličenstvo," odvětil jeden z Ulnarových poradců.

Důstojník ze sebe vysypal další informace o průběhu obležení a úředník, stále tajně plačící, posunul podle toho úlomky kostí. Důstojník dodal, že bylo zpozorováno velké množství Kraanů.

„Takže," přemítal baron Tor Medar, „teď musíme počítat i s útokem ze vzduchu. Myslím Ulnare, že bychom měli poslat na hradby družinu lučištníků."

„To je moudré, příteli," řekl král. „Zařiď to." Dopoledne zasedal při státní ceremonii a byl pořád ještě oblečen v královském rouchu. Cítil by se lépe v něčem obyčejnějším, třeba ve vojenské uniformě, a raději by byl venku mezi vojáky. Ale to byla bláznivá myšlenka, jeho místo bylo tady, musel řídit obranu státu. Přesto... Přejel si nespokojeně prsty po hermelínem lemovaném plášti a upřímně si přál být uprostřed bitvy. Utěšoval se tím, že jeho syn Pelathar je jeho zástupcem kdesi na severozápadě a že tam nepochybně odráží nepřátele v čele armády.

Král si povzdechl. Bylo mu něco mezi čtyřiceti a padesáti, ale tlak odpovědnosti v posledních letech, od té doby, co zdědil trůn, způsobil, že vypadal mnohem starší. Obličeji měl zbrázděný hlubokými vráskami, a vlasy a udržovaný vous mu šedivěly.

„Kdyby tak jenom civilisté zůstali doma," posteskl si. „Naši poslové se sem nemohou dostat, protože v ulicích je hrozný nával."

„Mám vyhlásit zákaz vycházení?" zeptal se Tor Medar.

„Ne, nech to zatím být. To by způsobilo ještě větší paniku. Kromě toho nemáme dost vojáků, kteří by donutili lidi, aby ten zákaz respektovali."

Král vypadal ustaraně. Řinčení mečů a vřava bitvy by mu byly víc po chuti než toto ticho v poradním sále.

Ulnar asi dvacet minut přemýšlel a po tu dobu zavládlo v místnosti ticho. Instinkt mu napovídal, že nejlepší by bylo na síly Temnoty zaútočit, avšak plán rozložení sil a jeho rozum mu říkaly, že to není možné. Ve městě bylo dost jídla pro všechny obyvatele asi na měsíc - a při přísném šetření na čtyřicet dnů. Když obránci vytrvají a všichni lidé, muži, ženy i děti, pomohou bránit Holmgard, bude mít dost času na to, aby vyslal někoho do Durenoru pro Sommmerswerd. Jako zkušený velitel věděl, že jeho obránci dokážou udržet město proti silám Temnoty, dokud se nevyčerpá zásoba potravin nebo střeliva. Ale byl by to zázrak, kdyby se jim podařilo zahnat Zagarnovu armádu na ústup. Neviděl východisko.

Přišel důstojník, který ohlásil, že lučištníci zdatně bojují proti Kraanům. Mnoho létajících nestvůr padlo a ztráty mezi lučištníky jsou zatím malé.

Král uvažoval dál. Sommerswerd, ano velký Meč Slunce, kterým jeho předek, Ulnar I., zabil Temného pána Vashnu, to je zbraň, kterou Sommerlund potřebuje k vítězství nad Zagarnou. Kdyby tu byl Pelathar, král by poslal pro meč jeho. Věděl, že jeho syn je nejschopnější z celé armády. Je vytrvalým bojovníkem, ničeho se nebojí, a zároveň není namyšlený a je dost moudrý na to, aby se vyhnul konfliktům, ve kterých nemá šanci vyhrát. Ale Pelathar je daleko odtud a brání území mezi Toranem a Holmgardem. Ulnar se podíval na své věrné poradce. Všichni byli dobří muži a šikovní vojenští stratégové, ale nikoho z nich nemohl vyslat do bitevního pole. I jeho starý dobrý přítel Tor Medar začal už teď po padesátce tloustnout. Musí to být mladý muž - nebo žena - z armády Sommerlundu, koho vyšle. Ten úkol byl však tak důležitý, že se král zdráhal pověřit jím řadového vojáka. Pro Sommerswerd by měl jít bojovník z řádu Kai, zejména proto, že členové řádu dokážou mečem dokonale vládnout, ale řád Kai byl, jak se zdálo, v této chvíli zaměstnán svým vlastním bojem se Zagarnovou armádou.

Král začal přemýšlet o Hammerdalské pečeti, která byla v nejpřísnější tajnosti ukryta v trezoru uprostřed paláce. Kdysi dávno, poté co král Ulnar I. zabil Sommerswerdem Vashnu a sám přišel o život, byl Sommerswerd svěřen vládcům Durenoru jako symbol spojenectví a důvěry mezi Sommerlundem a Durenorem. Na oplátku král Alin z Durenoru věnoval královské rodině ze Sommerlundu zlatý prsten se svým erbem. Tento prsten, Hammerdalská pečeť, se stal symbolem ochoty Durenoru přijít na pomoc Sommerlundu, kdyby na něj zaútočili Temní páni. Posel, který donese Hammerdalskou pečeť, si bude moci odnést Sommerswerd a zároveň se armáda Durenoru vydá na pomoc svému spojenci.

Kdyby jenom král věděl o někom, komu by mohl pečeť svěřit. Vysvětlil svůj problém baronu Toru Medarovi.

„Já půjdu," nabídl se starý voják okamžitě.

Ulnar zrozpačitěl.

„Nemyslíš, že jsi příliš... Příteli, nevím, jak to říct, ale-"

„Máš pravdu," řekl baron zasmušile. „Před třiceti lety bych byl mužem, kterého hledáš. Ale teď..." Nechal větu viset ve vzduchu.

Do místnosti vrazil důstojník.

„Myslím, že jsme odhalili vetřelce," řekl přiškrceně.

„Helghasta?" zeptal se Ulnar. V době krize se nezdržoval formalitami.

„Ne, to určitě ne. Členové Bratrstva křišťálové hvězdy ji prověřili. Je to určitě lidská bytost, ale vypráví neuvěřitelné historky. Tvrdí, že zabila víc Giaků než kterýkoliv z vašich rytířů, i když je to jenom dívka. Možná je to nějaký nový typ, vypěstovaný v Helgedadu... Nové stvoření, se kterým jsme se ještě nesetkali."

„Popravte ji," řekl král bezmyšlenkovitě.

„Ne!" zařval Tor Medar. „Ulnare, jsi můj nejbližší přítel, pro spásu bohů Ishir a Kai! Jak můžeš něco takového říct?"

„Je válka, Tore." Král se na barona chladně podíval. Přátelství má své meze.

„Přesto, možná že ta dívka mluví pravdu! Alespoň bys mohl požádat své důstojníky, aby ji vyslechli." Baron vypjal hrudník a podíval se na Ulnara. Byl nemilosrdný v bitvě, ale měl hluboký smysl pro čestné jednání. Odsoudil mnoho zločinců k trestu smrti, ale vždy se ujistil, že byl soud spravedlivý a že jejich vina byla prokázána nade všechnu pochybnost. Králův přístup ho vyděsil.

Ulnar se usmál.

„Díky, Tore," řekl. „Jako obvykle máš úplnou pravdu. Kam bych se dostal, kdybych tě tu neměl jako své svědomí? Přiveďte tu dívku sem, ať ji můžeme společně vyslechnout."

O několik minut později přivedli Qinefer do místnosti. Stráže, které ji sem dovlekly, měly na sobě známky jejího hněvu. I když jí oba dva meče dávno odebrali, jeden voják měl bolestivě vypadající tržnou ránu přes čelo a druhý na obličeji dvě modřiny. Oči Qinefer planuly zuřivostí, když hleděla na shromáždění šlechticů. Ani na krále se nepodívala jinak.

„Kdo jsi?" zeptal se Ulnar mírně.

„Jsem voják, který si přeje smrt Zagarnových zplozenců," odsekla. „Můžeš říct něco podobného o sobě?"

„Samozřejmě, můžu," odpověděl Ulnar klidně. „Bojoval jsem ve spoustě bitev dlouho před tím, než ses narodila."

Usmál se pod vousy. Možná konečně našel někoho, koho by mohl s důvěrou vyslat do Durenoru.

Dívka byla krásná, ale neupravená. Měla na sobě šaty se špatně vypranými skvrnami od krve Giaků a stejné skvrny

měla na obličeji a ve vlasech. Pod kůží jí seděla zuřivost. Přestože jí sebrali zbraně, mávala ve vzduchu výhružně rukama. Je v ní něco z člena řádu Kai, pomyslel si král, ale podle jejího oblečení usoudil, že je to farmářská dívka. Stráže měly co dělat, aby ji udržely.

„Možná," řekl Ulnar, „bys ráda ode mě dostala nějaký úkol?"

3

Lone Wolf padal na břicho na skloněnou břidlicovou střechu a kolem něj vál vítr. Pomyslel si, že je s ním konec. Samotného ho překvapilo, že se dokázal zachytit prsty za vyčnívající břidlici a zpomalit tak pád. Byl natažený na strmé střeše a držel se jen konečky prstů. Pták obnovil svůj útok, ale Lone Wolf si ho už nevšímal. Namáhavě se vytáhl zpět na hřeben střechy. Ostré břidlicové desky ho přitom zraňovaly do prstů a zadíraly se mu bolestivě pod nehty.

Pomalu se posunul ke vzdálené straně komína. Z prstů mu prýštila krev.

Po chvíli zoufalého vypětí se hlavně pomocí svých paží dostal na kraj střechy. Cítil, jak jeho mysl ovanul lehký dech šílenství.

Dál už to bylo snadné. Seskočil ze střechy hostince na rovnou střechu obytného domu a přešel ji na druhou stranu. Tady byl starý můstek, kterému však příliš nedůvěřoval. Sel přes něj opatrně, přidržoval se zábradlí a zkoušel každou dlaždici. Najednou byl na druhé straně ulice, ani nevěděl, jak se tam dostal.

Přes další mezeru nevedl žádný most. Bude muset skočit. Podíval se dolů přes okraj střechy a přál si, aby skákat nemusel. Ustoupil dozadu, rozběhl se a ke svému údivu přistál bezpečně na druhé straně. Na chvíli se posadil, položil si hlavu na kolena a sbíral sílu k dalšímu skoku.

Téměř hodinu pokračoval v cestě. Často měl štěstí a mezi rovnými střechami našel mosty. Někdy však musel vynaložit veškerou svou energii a sebrat všechnu odvahu, aby skočil přes zející propast. Přestal počítat, kolikrát to musel udělat. Nohy už měl jako z olova. Nevěděl, jak dlouho ještě vydrží skákat přes přeplněné ulice.

Už se chtěl vzdát.

Dopředu ho táhlo jedině pomyšlení, že se blíží ke královskému paláci ve středu města.

Přeskočil přes další ulici.

Tentokrát to bylo jen tak tak. Praštil se do břicha o hranu rovné střechy a s obtížemi se vytáhl nahoru, na zdobené střešní tašky. Svět kolem něj vířil. Namáhavě se obrátil na záda a podíval se na oblohu. Kolem královského paláce kroužili Kraani, ale Lone Wolf si s radostí všiml, že královým lučištníkům se daří je houfně sestřelovat. Dýchání ho bolelo. Nevěděl, jestli nemá zlomené žebro, ale když si prohmatal hrudník, zjistil, že ne. Opět se otočil a vztyčil se na všechny čtyři. Začínal vidět rudě. Už jenom kousek.

Další dva skoky naštěstí nebyly tak dlouhé a potom už sešplhal po okapu dolů na ulici. Byl asi sto yardů od paláce. Projel si rukama vlasy a zasmál se. Navzdory bolesti, kterou cítil ve všech kostech a svalech, překypoval radostí, že pokořil střešní průchody. Věděl, že to je dětinský pocit, ale to jeho radost nijak nezmenšilo.

Před ním se tyčil do výše královský palác s mohutnými růžovými zdmi. Mezi Lone Wolfem a palácem bylo náměstí plné pohybujících se lidí. Někteří v panice křičeli a jiní se snažili plnit své vojenské povinnosti. Vrhl se do davu a pohyboval se v něm se zručností kapesního zloděje na sportovním utkání. Nevšímal si pokřikování chuligánů, kteří se vysmívali jeho rozedranému oblečení.

Když dorazil k hlavní bráně, železná vrata se otevřela a ven vyjel jasně zbarvený povoz. Jeden pár koní se postavil na zadní, protože se lekl křiku davu. Vůz se stočil na stranu a kola narazila do brány. Stráže se rychle seběhly kolem. Vozka byl lehce zraněn, vojáci ho ošetřili a zavolali lékaře. Ve vzniklém zmatku proklouzl Lone Wolf do paláce.

Tam panoval ještě větší ruch než v ulicích města. Kamkoliv se člověk podíval byli vojáci, kteří se snažili vykonávat rozkazy svých nadřízených. Důstojníci stáli v rozích nádvoří, oblečeni do uniforem nenápadných barev a hulákali povely, které se Lone Wolfovi zdály zcela nesrozumitelné. Poslové přijížděli na zpocených koních a doručovali zprávy z vnějšího opevnění. Někteří krváceli z mnoha ran, ale nehledali lékařské ošetření.

Pusu dokořán údivem, kráčel Lone Wolf pomalu přes nádvoří. Poprvé ho napadlo, že jeho putování za králem je možná bláznovstvím. I když nesl poselství od Ulnarova vlastního syna Pelathara, dobře ozbrojení poslové na koních by možná zprávu doručili rychleji. Pochopil, že zkáza kláštera Kai není v Holmgardu obecně známa, ale možná, že král už o tom ví.

„Zastavte toho muže!" zakřičel jeden důstojník. Lone Wolf se rozhlédl kolem sebe a divil se, co se děje.

Ke svému údivu zjistil, že se k němu blíží skupinka tří mužů s meči v rukou, připravených k boji.

„Vetřelec!" řval důstojník.

Potom voják v čele Lone Wolfa poznal a schoval meč. Přesvědčil ostatní, aby udělali to samé.

„To jsi ty," řekl seržant, se kterým se Lone Wolf spřátelil u vnější brány. Bouřlivě Lone Wolfa objal a s úsměvem ho vítal. „Strážci mě nechali jít, když se dozvěděli, co se ti stalo. Požádali mě, abych tě našel a pomohl ti."

„Co tím myslíš?" Lone Wolf si uvědomil, že chvění v jeho hlase prozrazuje, že je nervózní.

„Ten voják, který tě doprovázel, to vůbec nebyl voják. Uprchl branami Holmgardu, aby předal poselství svému pánovi, té svini, která si říká Zagarna."

„Ty myslíš-"

„Ano, byl to Helghast. Byl tady v lidské podobě, aby se dozvěděl něco o naší obraně. Zjistil, že je mezi námi Kai." Obličej starého seržanta se zkřivil napůl přátelstvím, napůl starostí. „Jsi najednou velmi důležitý chlapec, když jsi Kai," řekl a přitiskl si Lone Wolfův obličej na své pevné rameno. „Dovol mi, abych tě osobně doprovodil ke králi."

Lone Wolf se nechal vést. Přísný výraz seržanta a jeho mužů způsobil, že se před nimi davy rozestupovaly. Lone Wolf viděl na růžových mramorových zdech mnoho tapiserií a pod nohama mu blýskaly jasné krystaly v bohatě vykládaných dlaždicích. Za chvíli byli uvnitř centrální budovy paláce a dav lidí zůstal daleko za nimi. Jejich kroky se v

prázdných chodbách ozvěnou odrážely. Vojáci vypadali naprosto klidně. Lone Wolf poprvé od doby, kdy viděl kolem kláštera Kai rozházená těla svých druhů, toužil utéci. Uvědomoval si, že má roztrhané šaty, plné skvrn od krve a že vypadá jako žebrák sebraný na ulici...

Střetli se s vysokým, dobře vypadajícím strážcem vyšší hodnosti. Díval se na ně chladně a dával jasně najevo, že považuje jejich žádost o audienci u krále za bláznivý nápad. Podíval se na Lone Wolfovy rozedrané šaty a povýšeně se usmál.

„Ten váš 'Kai' je jenom chlapec," řekl se sarkasmem v hlase. „Král má na práci důležitější věci než se bavit s podvodníky. Teď není čas na to zabývat se fantaziemi dětí."

Lone Wolf odhodlaně vytáhl meč z pochvy. Svištění meče doprovázel jeho sípavý dech.

„Putoval jsem mnoho mil, abych došel ke králi," řekl a mával mečem blízko u důstojníkova hrdla. „Nenechám se teď vyhnat, když už jsem skoro u cíle! Nazýváte mě 'chlapcem', ale kolikrát jste bojoval s Giaky, ozbrojen jenom svým důvtipem, mečem a sekerou?"

„To není důležité," řekl důstojník. „Důležité je, že-"

„Mlčte!" zařval Lone Wolf. „Důležité je, abyste mě dovedl ke králi Ulnarovi." Rána na čele mu znovu začala krvácet. Rychle na důstojníka vychrlil, co se mu stalo od doby, kdy byl zničen klášter Kai, řekl mu také o smrti prince Pelathara a o tom, co mu princ řekl, než zemřel. Důstojník Lone Wolfovi potřásl rukou a omluvil se mu.

„Dovol mi, abych tě dovedl ke králi," řekl.

Vyčerpaný Lone Wolf ztratil přehled o tom, co se dělo potom. Náhle si uvědomil, že ho posadili vedle krále Ulnara.

„Vaše veličenstvo," řekl třesoucím se hlasem.

4

„Ishir!" zamumlal Ulnar, když do sálu přivedli dalšího uprchlíka. „Nemáme už jich tu dost?"

Baron Tor Medar se na něj souhlasně podíval, ale potom si všiml Lone Wolfových šatů.

„Tenhle je trochu jiný," řekl váhavě svému příteli. „Myslím, že by ses na něj měl podívat a-"

Ulnar vzhlédl.

„Kai!" vykřikl. „Ale kde jsou ostatní?"

Na jedné straně sálu bojovala Qinefer se svými strážci. Poznala v nově příchozím spřízněnou duši, ale vojáci očividně nikoliv. Lone Wolf se na ni nejprve podíval lhostejně, ale potom se na ni zahleděl znovu se značným zájmem. Obrátil se zpátky k Ulnarovi a vyprávěl mu svůj příběh.

„Tak proto se k nám řád Kai nepřipojil," zašeptal král a poposedl.

„A můj syn je mrtev," řekl odevzdaně o chvíli později. V obličeji se mu zračila jenom únava, smutek možná přijde později, ale teď na něj nebyl čas. V této chvíli nebyla zpráva o smrti prince Pelathara ničím jiným než další informací, která zapadla do jeho úvah o budoucí strategii obrany Sommerlundu. Dalším dědicem trůnu byla jeho dcera, kterou provdal za prince z Durenoru. Jako obratný politik si hned uvědomil výhodnost tohoto sňatku. Kdyby snad Durenor váhal přijít na pomoc Sommerlundu, příbuzenský vztah mezi královskými rodinami posílí spojenecké pouto.

Když Lone Wolf skončil své vyprávění, podíval se mu král přímo do očí.

„Potřebuji někoho, kdo by nám přinesl Sommerswerd," řekl bez vytáček. „Mohl bych poslat některého ze svých důstojníků, ale chtěl bych, aby jel pro meč někdo lepší. Zdá se mi, že teď si můžu vybrat mezi tebou a touhle zuřivou dívkou." Pokynul směrem ke Qinefer. „Je méně unavená než ty a určitě je stejně bojovná. Není však z řádu Kai, a proto meč v jejích rukou bude jen obyčejnou zbraní. Přesto ale nevím, proč bych ji tím úkolem nemohl pověřit, zatímco ty nám budeš pomáhat tady. Hmm. Nedokážu se rozhodnout. Možná, že bude nejlepší, když si o tom spolu promluvíte. Ten z vás, který se vydá do Durenoru, musí dostat Hammerdalskou pečeť."

Jeden dvořan rychle odešel a za okamžik se vrátil s posvátným prstenem.

Lone Wolf a Qinefer k sobě přátelsky přistoupili.

„Vypadáš hrozně," řekla Qinefer. Rty se jí zkroutily do ironického úsměšku. Její humor byl nakažlivý.

„Ty také," řekl Lone Wolf s širokým úsměvem „Tys dostala-"

„Já jsem dostala? Podívej se na sebe do zrcadla, příteli." Qinefer ho šťouchla do brady.

„Správná připomínka." Proti své vůli se Lone Wolf znovu usmál. Cítil, že tato dívka by se mohla stát první z další generace řádu Kai.

„Myslíš, že bys mohla pomoci obyvatelům Holmgardu vzdorovat Zagarnovi?" zeptal se.

„Určitě. Udělám to ráda," odpověděla Qinefer.

„Nechme to tedy tak," řekl Lone Wolf. „Až se vrátím se Sommerswerdem-"

„Jestli se vrátíš." Oči Qinefer náhle zvážněly.

Lone Wolf, v rozpacích před králem a jeho dvořany, řekl: „Jsem si úplně jistý, že se vrátím."

Vzal Qinefer za ruku.

Dívka potřásla hlavou a dovolila mu, aby ji držel za ruku. Její obličej najednou změkl a Qinefer se na Lone Wolfa usmála.

Lone Wolf si ten úsměv vzal s sebou a nesl si ho celou cestu bohatě zdobenými chodbami do místnosti, kde měl strávit noc. Zítra bude muset vyrazit na cestu do Durenoru, ale zítřek bude až zítra. Dnes večer mohl Lone Wolf přemýšlet o Qinefer, o způsobu, jakým se pohybovala a o uklidňujícím zvuku jejího hlasu.

Když se druhý den ráno probudil, měl pořád před očima její úsměv.

SLOVNÍČEK POJMŮ

Agarash Prokletý Naarův služebník, tvůrce Kamenu záhuby, který zabil Nyxatora. Ovládal celý Magnamund do té doby, než byl poražen Staršími kouzelníky.

Agarashi „Stvořenci temnoty", které stvořil Agarash Prokletý. Polocitliví a necitliví netvoři obývající Magnamund. Jsou potomky prvotních Agarashových stvoření.

Alin IV., král Vládce Durenoru.

Anskavem Přístav a provincie Sommerlundu.

Aon „Velká rovnováha", jméno pro vesmír, v němž existuje Magnamund.

Brána stínů Trhlina ve tkanivu Času a prostoru, která odděluje Aon od Dazhiarnu. Cesta spojující tyto dva vesmíry je možná, když se projde Brána stínu.

Bratrstvo křišťálové hvězdy Sdružení kouzelníků sídlících v Toranu v Sommerlundu.

Cloeasia Země sousedící s Durenorem a Vassagonií.

Darkland Země Temných pánů. Kdysi úrodná krajina v severním Magnamundu, kterou Temní páni změnili v rozsáhlou oblast drsné vulkanické pouště.

Dazhiarn nebo Daziarn Astrální vesmír, který existuje mimo Aon. Přístup do Dazhiarnu je možný, když se projde Bránou stínů.

Dessi Tropická říše Magnamundu Staršími Magi, od nichž pochází veškerá magie levé ruky.

Doupáci Podzemní Agarashi vyskytující se v Lastlandu.

Drakkarimové Barbarská humanoidní rasa, spojenci Temných pánů.

Durenor Země na severovýchod od Sommerlundu. Zapřísáhlý nepřítel Temných pánů a loayální spojenec Sommlendingů.

Durncragské hory Žulové pohoří tvořící přirozenou hranici mezi Sommerlundem a Darklandem.

Fehmarn První jarní den, uctívaný u Sommlendingů jako svátek. Sommlendingové si v tento den připomínají svou přísahu spojenectví s králem.

Fryearl Velice vážený titul Sommlendingů, udělovaný králem za neobvyklou odvahu. Ten, jemuž byl udělen, je řazen na úroveň rovnocennou úrovni barona.

Fryeman Sommlending, který získal právo vypovědět věrnost baronovi.

Giakové Početný národ tvorů, kdysi používaných při stavbě darklandských pevností. Teď tvoří nejdůležitější součást všech vojsk Temných pánů.

Gourgazové Plazi se schopnostmi vnímat. Obývají Maakenmirské bažiny Severního Magnamundu. Jsou masožraví a dávají přednost lidskému masu. Temní páni jich používají v bitvách jako velitelů bojových jednotek Giaků.

Hammerdal Hlavní město Durenoru.

Helgedad Nejdůležitější opevněné město Temných pánů.

Helghasti Mocné nemrtvé bytosti, stvořené původně Temným pánem Vashnou ve válce proti Sommlendingům. Mohou na sebe vzít podobu člověka.

Holmgard Hlavní město Sommerlundu.

Hřbitovní kvítí Trnitý keřík, z něhož se dá získat prudký jed.

Ishir Bohyně Dobra, velekněžka Měsíce. Dohodou s Naarem způsobila stvoření Aonu. Přiměla boha Kai, aby do Magnamundu poslal své armády Dobra.

Jízdní hraniční hlídka Hlídka střežící hranice Sommerlundu.

Kaag Opevněné město v Darklandu položené 300 mil západně od Holmgardu.

Kai Bůh Dobra, Pán Slunce. Spojil se s Ishir ve snaze vyhnat z Magnamundu síly Zla.

Kalte Ledová pustina v severních polárních končinách Magnamundu.

Kameny moudrosti Drahokamy stvořené Nyxatorem, které obsahují moudrost vloženou do nich bohem Kai. Později měly za úkol osvítit Sun Eagla, zakladatele řádu Kai, a umožnit vývoj přirozených schopností Kai v každém sommlendinském rytíři řádu Kai.

Kameny záhuby Mohutné krystaly obsahující opravdové Zlo. Vytvořil je Agarash Prokletý jako výsměch Kamenům moudrosti.

Kian, král První král Sommlendingů, který přivedl svůj lid do království nyní známého jako Sommerlund, a tím odsunul Temné pány za Durncragské hory.

Kirlundin, ostrovy Řada ostrovů při pobřeží Sommerlundu, tvořících provincii baronů.

Kraanové Velcí létající tvorové s koženými křídly. Jako podskupina Zlanbeastů jsou Temnými pány používáni jako létající koně pro Giaky a Vordaky.

Kryptové kobylky Okřídlení tvorové, kteří jsou k dispozici všem Temným pánům. Žijí na planině temnoty a lze jich použít na potírání nepřítele či ničení úrody a dobytka.

Lakuri, ostrovy Skupina subtropických ostrovů ovládaných známou pirátskou flotilou kapitána Khadra.

Lastland Souhrnný název pro Sommerlund, Durenor, Cloeasii a Wildland.

Laumspur Divoce rostoucí bylina s jasně šarlatovými květy. Velice ceněná pro své léčivé vlastnosti.

Maakengorg Velká roklina jižně od Durncragských hor. Tady zabil sommerlundský král Ulnar I. Temného pána Vashnu. Vashnův duch dodnes straší v hlubinách rokle.

Maakenmire Bažinatý domov Gargouzů.

Magnakai, kniha Veliký svazek obsahující učení, v němž Sun Eagle podrobně zapsal moudrost, jíž nabyl ze studia Kamení moudrosti. Po jeho smrti se tento svazek stal hlavním zdrojem inspirace všech dalších generací rytířů řádu Kai.

Magnamund Planeta Aonu, na které se bojuje bitva mezi silami Dobra a Zla.

Měsíční kámen Drahokam ohromné magické síly, vytvořen Shianti. Narušil rovnováhu sil mezi Dobrem a Zlem a zvěstoval počátek Zlatého věku, během něhož se na Magnamundu objevili lidé.

Naar Král temnoty. Nejvyšší síla Zla uvnitř i vně Aonu.

Nadziranimové Kouzelníci zaměstnávaní Temnými pány. Stoupenci a vyznavači ničivé a zlo působící magie pravé ruky.

Naogizaga „Nezemě". Rozlehlá prašná poušť vulkanického původu, tvořící největší souvislé území Darklandu.

Nyxator První služebník boha Kai. Nyxator na sebe vzal podobu draka, když vstoupil do Magnamundu. První, kdo přijal Kaiovu moudrost, a tvůrce Kamenů moudrosti.

Pelethar, princ Korunní princ Sommerlundu, jediný syn krále Ulnara V.

Ragadorn Nevýznamné přístavní město Wildlandu, situované u ústí řeky Dorn.

Raumas Dávnověký lesní chrám Sommlendingů, zničený ve věku Černé luny.

Ruanon Nejjižnější provincie Sommerlundu známá svým minerálním bohatstvím.

Řád Kai Elita bojovníků v Sommerlundu. Jeho členové mají jak válečnické, tak duševní schopnosti, které jim dal bůh Kai.

Shianti Menší nomádští bohové, věnu bohyni Ishir, kteří přišli do Magnamundu. Prvními lidskými obyvateli byli uctíváni jako bohové a byli známí pod různými jmény – Majhahanové, Suukonové, Úctyhodní. Jejich měsíční kámen narušil rovnováhu mezi Dobrem a Zlem. Shianti se vystěhovali na ostrov Lorn v jižním Magnamundu a zapřísáhli se, že už se nikdy nezúčastní toho, co je záležitostí lidí.

Sommerlund Domov Sommlendingů, přirozeně úrodná země ohraničená na západě Darklandem a na východě Wildlandem.

Sommerswerd Meč Slunce. Zbraň, kterou obdrželi Sommlendingové od Pána Slunce Kaie, aby mohli bojovat s Temnými pány. Jediná zbraň (kromě těch, které udělali Nadziranimové), jež může zabít Helghasty. Její základní moc mizí, když je v bitvě použita kýmkoli jiným než rytířem řádu Kai.

Sommlendingové Lidé světlé pleti, většinou světlovlasí, kteří přišli do Sommerlundu ze Severní Pustiny v roce Měsíčního kamene 3434.

Spící zub Tmavočervený trnitý keř obecně zvaný „spalzub". škrábnutí jeho trnem způsobuje ospalost.
Starší Magi Starší kouzelníci, zástupci boha Kai a bohyně Ishir, kteří zabili Agarashe Prokletého. Jejich počet se drasticky snížil během Velkého moru. Jejich potomci žijí v Dessi.

Storm Hawk Lone Wolfův první učitel, kterého zabil Vonotar při průzkumu Durncragských hor.

Sun Eagle Jméno, které přijal první Baron z Toranu, když ukončil první výpravu za Kameny moudrosti a po ní si osvojil disciplíny Kai. Sun Eagle byl první rytíř řádu Kai, jeho zakladatel a budovatel kláštera řádu Kai v západním Sommerlundu.

Szallové Opovrženíhodný druh Giaků, žijící ve Wildlandu. Uprchlí tam z Durncragských hor, aby se vyhnuli pronásledování silnějších horských Giaků, nyní používaných Darklordy k boji.

Temní páni Dvacet mocných bytostí poslaných Naarem, aby zničili Sommlendingy a dobyli Magnamund.

Toran Přístavní město na severním pobřeží Sommerlundu. Jsou zde umístěna všechna nejdůležitější sommlendinská bratrstva.

Tyso Bohatý přístav a provincie v Sommerlundu, spadající do pravomoci Barona Tor Madara, královského kancléře.

Ulnar V., král Současný panovník Sommerlundu, přímý potomek Ulnara I., který zabil Vashnu.

Vashna Nejmocnější z dvaceti Temných pánů stvořených Naarem. Řídil invazi do Magnamundu, která jim měla zajistit oblast známou teď jako Darkland. Ve válce se Sommlendingy jej porazil král Ulnar I., jenž jej usmrtil Sommerswerdem v zápase muže proti muži na okraji Maakengorgu.

Vassagonia Bohaté pouštní impérium v severním Magnamundu. Jeho politika brutálního imperialismu jej přivedla do konfliktu s většinou sousedních států.

Vlkodlaci Dravý potěr podobný vlkům, který stvořili Temní páni pro své Giaky jako bitevní koně.

Vordakové Z křemíku utvoření nemrtví tvorové, první, které povolal a řídil Vashna při svých počátečních pokusech v helgedadských kobkách. Jsou používáni jako poručíci v armádách Temných pánů.

Wildland Pustá oblast jihovýchodně od Sommerlundu. Dříve součást Cloeasie, později zpustošená v období formace Maakengorgu a následujícího geologického výzdvihu. Ragadorn je jediné místo, které se zachovalo díky tomu, že je situováno na pobřeží.

Xaghashové Mocní nižší Temní páni, obývající helgedadské dvory. Aby si zachovali fyzickou sílu, musejí požírat teplokrevné tvory (přednostně lidské). Mnoho nájezdů z Darklandu se podniká, aby se sehnala „potrava" pro Xaghashe.

Zlanbeasti Velcí létající tvorové používaní pro vzdušnou dopravu vojsk Temných pánů. Největší druh, Zlanbeast

královský, se používá jako osobní kůň helgedadských Temných pánů.